

ታማኝ ብሰክደራ

የቤተ ክርስቲያን ራስ መቻል፣
የምዕመናን በረከትና የትዳር ስኬት ምስጢር

ለቤተ ክርስቲያንም የኢኮኖሚ ቀውስና
ለትዳርም እንቅጥልሽ መኖሪያው ይፈልጋል??

ምስጋና

በመጀመሪያ ይህንን መጽሐፍ አስጀምሮ ላለፈረሰን ለእግዚአብሔር አምላክ ከፍተኛ ምስጋናዬን አቀርባለሁ።

አንዲሁም በዚህ መጽሐፍ በተጻፉት ሐሳቦች በተለይ በትዳር ጉዳይ ላይ ትዕግስት የተሞላበትን ጥልቅ ውይይት በማድረግ በመጽሐፉ ውስጥ የተቀመጠውን ይዘት አንዲይዝ የረዳችንን ባለቤቱን ወ/ሮ ታደሉ ዴቢላን ከልቤ ላመሰግናት አወዳለሁ። ሁልጊዜም በጸሎትዎና በአናትነት ፍቅር ከእኔ ጋር ለሆነች ወላጅ አናቴ ወ/ሮ ኮኖ ቡርቃ ተጨማሪ የዕድሜ በረከትን አመኝላታለሁ።

በተጨማሪም የመጽሐፉን ይዘትና አርትዖት በማንበብ ውድ ጊዜያቸውን መስዋዕት አድርገው የረዱኝን ቄስ ድንቁ ለሜሣንና አቶ በላቸው አንለርሙን እግዚአብሔር ይባርካቸው አላለሁ።

በሁለንተናዊ ነገር ኮትኩታ ላላደገችኝና ለዚህ ደረጃ ያበቃችኝ የሻቃ መካነ ኢየሱስ ማ/ምዕመናንና መሪዎችዎን፣ በአገልግሎት ብዙ ጊዜዬን ያሳለፍኩባቸውን በማዕከላዊ ጊቤ ሲኖዶስ (ኢጃጂ) የሚገኙትን ማኅበራት ምዕመናን፣ የአሰላንና የአምቦ መካነ ኢየሱስ ማኅበራት ምዕመናንን በጥልቅ ፍቅር አስታውሳቸዋለሁ። በመጨረሻም በጸሎትና በሁሉ ነገር ከጎኔ ለቆሙት ክርስቲያን ወገኖቼና ጓደኞቼ ሁሉ አክብሮቴን ልገልጽላቸው አወዳለሁ።

በመጨረሻም በትዕግሥትና በጥንቃቄ መጽሐፉን አሁን ባለው ቅርፅ በማዘጋጀት የረዱኝን ወ/ሮ ዓይናለም ከፈለኝን ላመሰግን አወዳለሁ።

ምስጋናው ኢትቻ

መብቱ በእኛ የተጠበቀ ነው።

Copy Right © 2005

ምስጋናው ኢትቻ: 1997 ዓ.ም

አዲስ አበባ: ኢትዮጵያ

የኢትዮጵያ ወንጌላዊት ጥፕቲስት ቤተክርስቲያን

Ethiopian Evangelical
Baptist Church

2822 S. Jupiter Rd.
Garland, TX 75041

Tel: (214) 703-0100 Fax: (214) 703-0161
WWW.EEBC-DALLAS.ORG

መግቢያ.....5

1. የመስጠት አገልግሎት.....9

1.1 የመስጠት ዓላማዎች.....11

1.2 የመስጠት መንገዶች.....14

1.3 በመስጠት የሚገኙ በረከቶች.....17

1.4 ያለመስጠት የሚያመጠው መርገም.....23

2. የሀብትና የወንጌል ባለአደራነት.....25

2.1 የሀብት ባለአደራነት25

2.2 የወንጌል ባለአደራነት.....42

3. የጊዜ፣ የሥራና የኃይል ባለአደራነት44

3.1 የጊዜ ባለአደራነት44

3.2 የሥራ ባለአደራነት48

3.3 የኃይል ባለአደራነት.....51

4. የቤተሰብ ባለአደራነት.....53

4.1 የባል ኃላፊነት55

4.2 የሚስት ኃላፊነት60

4.3 በግብረ ሥጋ ግንኙነት መስማማት.....63

4.4 የቤት ንብረትን በአግባቡ ማስተዳደር.....67

4.5 የግል ንጽሕናን መጠበቅ.....71

4.6 ተመክክሮ ትዳር የመምራት ባህልን ማዳበር.....72

4.7 የባልና ሚስት በአገልግሎት መደጋገፍ ኃላፊነት.....76

4.8 ልጆችን ለማሳደግ የወላጆች ኃላፊነት.....77

4.9 የልጆች ኃላፊነት.....83

4.10 የቤት ሠራተኞችን የማስተዳደር ኃላፊነት.....85

4.11 የቤት ሠራተኞች ኃላፊነት87

ማጠቃለያ.....88

በዘመናችን በክርስቲያኖችና ባላመኑት ሰዎች መካከል ያለውን ግልጽ የልዩነት መስመር ማየት ያስቸግራል። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ያስተማረን ስጥቶ ማክበርን እንጂ ተቀብሎ መክበርን አይደለም። እርሱ ለእኛ ፍቅር ሕይወቱን በመስጠቱ አግዚአብሔር ከፍ ከፍ አደረገው። ይህም በረከት በመስጠት የሚገኝ መሆኑን ያሳያል። እኛም የመስጠት ባህልን እንድንለምድ ታላቁ አስተማሪ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ እርሷን ሆኖናል። ስለዚህ ጌታን እንደሚያውቁ ሰዎች ሁልጊዜ ስጥታን ለመባረክ ልባችንን ማዘጋጀት ይኖርብናል።

ሌላው ችግር ደግሞ የብዙ ክርስቲያኖች ትዳርና ቤተሰብ በቀውስ ውስጥ መገኘት ነው። ክርስቶስን ማመን ለሕይወት መዳን ብቻ ሳይሆን ስቤተሰብና ሰህ-ሰንተናዊ ነገራችን ሁሉ ፈውስን ያመጣል። እንግዲህ ይህንን መሠረታዊ የመጽሐፍ ቅዱስ መርሆን በሕይወታቸው ካለመለማመዳቸው የተነሳ በትዳር ውጥንቅጥ፣ በልጆች ሥነምግባር ብልሹነትና በተስያዩ ችግሮች እየተናወጡ የሚገኙ ብዙ ቤተሰቦች አሉ። እነዚህ ክርስቲያኖች ወደ ሕይወታቸው እውነተኛ ሰው ማምጣት የሚችሉውን ጌታ በእምነት ጋብዘው ፈውሉን ሊለማመዱት ይገባል። ይህ የእግዚአብሔር ቃል የሚያስተምረንና በእግዚአብሔር ሐሳብ ውስጥ ከዘላለም የነበረ መሰከታዊ ዕቅድና ስሜያምኑት ሁሉ የተሰጠ መንፈሳዊ መብት ነው።

ስለ መስጠት አገልግሎት በየቤተክርስቲያኑ የሚወራው የሚያስጨንቅ ሆኖ እናገኘዋለን። የስጦታዎቹም ዓይነቶች በእሥራትና በመባዕ የተወሰኑ ናቸው። እነዚህን ስጦታዎች የሚሰበሰቡ የቤተክርስቲያን አገልጋዮችም ምዕመናኖቻቸው ስጦታዎቹን እንዲከፍሉ በዓለም መዋጮ መልክ የሚጭኑባቸው ይመስላሉ። ምዕመናንም ገብቶአቸው ሳይሆን ይሉኝታን በመፍራት የሚሰጡ ይመስላሉ። ከዚህ የተነሳ አብዛኞቻቸው በመስጠት አገልግሎት ውስጥ የማይሳተፉ ሊሆኑ የሚሳተፉትም ስጦታቸው በሁኔታዎች አመቺነት ላይ የተመሰረተ ነው።

ይህም ማለት ጥሩ ገቢ ሲያገኙ፣ ሊታዩ የሚችሉበት የአገልግሎት ሥፍራ ላይ ሲያገለግሉ፣ ከቤተክርስቲያናቸው አገልጋዮች ጋር በስምምነት በሚሆኑበት ጊዜና በቤተክርስቲያናቸው የሚያስደስታቸው ነገር ሲኖር ስጦታዎቻቸውን መክፈል በሚገባቸው መጠን ባይሆንም ይከፍላሉ። ነገር ግን

ዝያቸው ሊቃውንት ከነበሩበት የታይታ አገልግሎት ሊነሱ፤ ከአገልጋዮች ጋር ሊኳረፉና በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የግል ፍላጎታቸውን የማያስደስት ሁኔታ ካለ ያንኑ የሚከፍሉትንም ያቆማሉ። ይህ ብቻም አይደለም ከፈሉ ብለው የሚወተውቱ የቤተ ክርስቲያን ሙሉ ጊዜ አገልጋዮችም ሆኑ በሽምግልና የሚያስተዳድሩ መሪዎች በመስጠት በኩል ምሳሌ መሆን አይታይባቸውም። ስጦታዎችን ለእግዚአብሔር ቤት ከሚያመጡት እጆች ከመስብሰብ ሌላ ራሳቸው የማይሰጡትን አገልጋዮች ቤተክርስቲያናቸው ትቁጠራቸው።

ሌላው ችግር ደግሞ ለእግዚአብሔር ቤት ስጦታን በመስጠት ማገልገል የበሮ ሠራተኞችና የሀብታም ነጋዴዎች ድርሻ ብቻ ሆኖ ስለሚታይ ቋሚ የገቢ ምንጭ የሌላቸው የቤተክርስቲያን አባላት አይሳተፉበትም። እንደዚሁም ዕድሜያቸው በወጣትነት ክልል ያሉና ሥራ ያልያዙ የቤተክርስቲያን አባላትም ከመስጠት በረከት ውጪ ይኖራሉ። በመስጠት ማገልገልን እንደ ዕዳ እንጂ አንደ መባረኪያ መንገድ ስለማይረዱት ለእነርሱ መስጠት ያስጨንቃቸዋል እንጂ አያስደስታቸውም።

የዚህ ሁሉ የስህተት አመለካከትና አኗኗር ምንጭ የመስጠት አገልግሎትን በትክክል ያስመረዳትና የተረዱትም ለመታዘዝ ፈቃደኛ አለመሆን ሊሆን ይችላል። ነገር ግን በፀሐፊው አመለካከት የመስጠትን አገልግሎት በትክክል ያስመረዳት በምዕመናንም ሆነ በአገልጋዮች አካባቢ የእነዚህ ሁሉ ችግሮች መንስዔ እንደሆነ ይታመናል።

እንግዲህ የዚህች ጽሑፍ ዋና ዓላማም የቤተክርስቲያን አገልጋዮች የመስጠትን አገልግሎት መጽሐፍ ቅዱሳዊ ዕንስ ሐሳብ ተረድተው ምዕመናኖቻቸውን በጥልቀትና በስፋት እንዲያስተምሩአቸውና ምሳሌ እየሆኑአቸው በመስጠት አገልግሎት የሚገኘውን የበረከት ምስጢር በማሳየት ለመርዳት ነው።

በዚህ መንገድ ቤተክርስቲያን ከኢኮኖሚ ድቀት ወጥታ ወንጌልን የመስበክና ድሆችን የመርዳት አቅም ማጥልበት የምትችል ከመሆንዋም በላይ የሚስጡትም ምዕመናንና አገልጋዮች መስጠት በሚገባቸው መጠን ከስጡ እንደሚባረኩ ከእግዚአብሔር ቃል ለማሳየት ነው።

እንደዚሁም ቤተክርስቲያን ወንጌልን ለመስበክ ከገንዘብ ልመና ተላቅቃ በራሷ ምዕመናን የወንጌል ተልዕኮዋን እንድትወጣና የአገራችንም ምዕመናን የመቀበልን ሳይሆን የመስጠትን ባህል አራሳችንንና ልጆቻችንን ለማስለመድ

ጥረት ማድረግ እንዳለብን ለማበረታታት ነው። ምዕመናን ካሉ ገንዘብ አለ። ገንዘብ ካለ ደግሞ በመንፈስ ቅዱስ ጋይል ወንጌልን መስበክ፤ በተቸገሩ አካባቢዎች የልማትን ሥራ ማካሄድና የተቸገሩትን መርዳት ይኖራል። ሙሉ ጊዜ አገልጋዮችንም እየጠራች ለማስማራት ቤተክርስቲያን አቅም ይኖራታል።

የንብረት ብቻ ሳይሆን የቤተሰብ፤ የጊዜና የጋይል ባለአደራዎችም ስለሆንን በእነዚህም በታማኝነት ማገልገል እንዳለብን መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚያስተምር ይህች መጽሐፍ ትጠቁማለች። ይህ ብቻም አይደለም ከዚህ በላይ የነፃነትና የስጦታ ዓይነቶች ሊውሉላት ለሚገባው የወንጌል አገልግሎት ባለአደራነትንም በትጋት እንድንወጣ ጋላፊነታችንን ታሳያለች።

እንግዲህ በአገራችን መንፈስ ቅዱስ ከእኛ ጋር ሥራውን እየሰራ ባለበት በዚህ ዘመን በእግዚአብሔር ሐሳብና ፈቃድ ውስጥ ለመኖር አራሳችንንና ያለንን ነገር ለእግዚአብሔር ለመስጠት ከልባችን አንድንወስን ያስፈልጋል። በዚህ መንገድ እራሳችንን ከምንሸነግልበት አካሄድ ወጥተን እግዚአብሔር ወደሚባርከን እውነተኛ የቃሉ ጎዳና ልንገባ አንችላለን።

እንዲሁም ደግሞ ይህች መጽሐፍ የክርስቲያን ቤተሰባዊ ኑሮ እንዴት ስኬታማ ሊሆን እንደሚችል ከእግዚአብሔር ቃል አቅጣጫን ታሳያለች። ይኸውም በባልና በሚስት የጋራና የተናጠል ጋላፊነት፤ በልጆች አስተዳደግ፤ በቤት ሠራተኞች እያያዝ፤ በአገልግሎት መደጋገፍ፤ በግብረ ሥጋ ግንኙነትና በመሳሰሉት ዙሪያ ቤተሰብ እንዴት የተስተካከለ ኑሮ መኖር እንደሚችል ከእግዚአብሔር ቃልና ከልምድ ጥምር ሐሳብ የመነጨ ትምህርት ትስጣሽች። ይህ በመሆኑ መጽሐፉ መስማማት አቅቶአቸው ለሚጨነቁ ባልና ሚስት፤ የልጆቻቸው አስተዳደግ ግራ ሰገባቸው፤ በግብረ ሥጋ ግንኙነት ዙሪያ መግባባት ላልቻሉ፤ የቤት ሠራተኛ መያዝ ስተሳናቸውና በትዳር ሀሳንተናዊ የተወሳሰበ ችግር ውስጥ ለሚገኙ ከእግዚአብሔር ቃል ተጨባጭ መፍትሔን ትጠቁማለች።

እንግዲህ በዚህች መጽሐፍ ውስጥ ክርስቲያኖች እግዚአብሔር ለስጠን ሀብት፤ ገንዘብ፤ ጊዜ፤ ሥራ፤ ሥልጣን፤ ቤተሰብና የመሳሰሉት ታማኝ ባለአደራዎች እንድንሆን መጽሐፍ ቅዱስ የሚያስተምረን መሆኑንና ታማኝነታችንን በእግዚአብሔርና በሰው ፊት ካሳየን እግዚአብሔር በተትረፈረፈ በረከት እንደሚገብንን በተግባር አስረግጣ ታሳየናለች። ስለዚህ ግራ ተጋብታ ባኢኮኖሚ ድቀት ለምትንገዳገድ ቤተክርስቲያን፤ ለእግዚአብሔር መስጠት

አቅቶአቸው በረከት ለራቃቸው ምዕመናንና በቀውስ ውስጥ ገብተው ለመበታተን ጫፍ ላይ ለደረሱ ቤተሰቦች የምሥራች የሚል የመፍትሔ ሐሳብ ታቀርባለች።

መጽሐፏ አራስን ለማስተካከል ከልምድ የሚመነጭ ውሣኔ የተሞላበትን አቋምና ቆራጥነት ከአያንዳንዱ ክርስቲያን ስለምትጠይቅ በውስጧ የሚገኙ ፍሬ ሐላቦች እንደገጸቿ ብዛት ማነስ አይቀሉም። ይህ በመሆኑ የቤተክርስቲያን መሪዎችና አገልጋዮች በመጽሐፏ ውስጠ ሐላቦች ላይ ቢመካከሩና መጽሐፏን እንደመመሪያ በመጠቀም የሚመሩትን ምዕመናን ከመጽሐፍ ቅዱስ ስለ ወንጌል፣ ቤተሰብና ንብረት ታማኝ ባለአደራነት

ቢያስተምሩ በኢኮኖሚ፣ በቤተሰብና በምዕመናን በረከት ተጨባጭ ለውጥ በቤተክርስቲያናቸው ማየት እንደሚችሉ የደራሲው ሙሉ እምነት ነው። እንደዚሁም ደግሞ ባልና ሚስት ከቤተሰባቸው ጋር በትዕግሥት ስለ ወንጌል፣ ንብረትና ቤተሰብ ባለአደራነት ቢማማሩና ቢወያዩበት በኢኮኖሚያቸው እንደሚባረኩና የቤተሰባቸው ሁኔታ ሊስተካከል እንደሚችል ፀሐፊው ያምናል። እንግዲህ ይህ ሕይወት ነክ ጽሁፍ የጉበጠውን የቤተክርስቲያንና የቤተሰብን አቅጣጫ በእግዚአብሔር የጸጋ ቃል አሸቶ መስመር ለማለያዝ ታላቅ የተጻፈ ነው።

መጽሐፏ ለኢትዮጵያ አብያተ ክርስቲያናትና ለምዕመናኖቻቸው ሁሉ በረከት የሚገኝባትና ትክክለኛ መጽሐፍ ቅዱሳዊ የመፍትሔ አቅጣጫ ቀያሽ እንድትሆን ምኞቷና ጽሑቴ ነው።

ምስጋናው ኢትቻ

ምዕራፍ አንድ

የመስጠት አገልግሎት

ሰው ከራሱ የሆነ ለእግዚአብሔር የሚለጠው ነገር የለውም። ለእግዚአብሔር የሚለጠው ሁሉ ከእርሱ የተቀበለው ስጦታ ነው። የዚህ ምስጢር የገባው የእግዚአብሔር ሰው ዳዊት እንዲህ ይላል፤

ባለጠግነትና ክብር ከአንተ ዘንድ ነው እንተም ሁሉን ትዝለህ ኃይልና ብርታት በእጅህ ነው ታላቅ ለማድረግ ለሁሉም ኃይልን ለመስጠት በእጅህ ነው። አሁንም እንግዲህ እምላካችን ሆይ እንዝልሃለን ለክብር ስምህም ምስጋና እናቀርባለን። ሁሉ ከአንተ ዘንድ ነውና ከእጅህም የተቀበልነውን ሰጥተንሃልና ይህን ያህል ችለን ልናቀርብልህ እኔ ማን ነኝ? ሕዝቤሰ ማን ነው? እባቶቻችንም ሁሉ እንደነበሩ እኛ በፊትህ ስደተኞችና መጽተኞች ነን ዘመናችንም በምድር ላይ እንደጥላ ናት አትፀናም። አቤቱ እምላካችን ሆይ ለቅዱስ ስምህ ቤት እንሰራ ዘንድ ይህ ያዘጋጀነው ባለጠግነት ሁሉ ከእጅህ የመጣ ሁሉም የአንተ ነው። እምላኬ ሆይ ልብን እንድትመረምር ቅንነትንም እንድትወድድ አውቃለሁ እኔም በልቤ ቅንነትና በፈቃዱ ይህን ሁሉ እቅርቤአለሁ አሁንም በዚህ ያለው ሕዝብህ በፈቃዱ እንዳቀረበልህ በደስታ እይቻለሁ።
(1 ዜና 29 ÷ 12 - 17)

በዚህ ክፍል ገገው ዳዊት በቁጥር 16 ላይ «ሁሉ ከአንተ ዘንድ ነውና» ይላል። ሁሉ ከአንተ ዘንድ ስለሆነ «ከእጅህም የተቀበልነውን ሰጥተንሃልና»።

(ቁ. 16) እንግዲህ ከዚህ የመጽሐፍ ቅዱስ ቃል የምንረዳው ነገር ከእኛ የሆነ አንዳች ለእግዚአብሔር የምንሰጠው ነገር የለንም። ነገር ግን ከእርሱ ከተቀበልነው ነገር ነው መልሰን ለእርሱ የምንሰጠው። ለእግዚአብሔር ስጦታዎችን በመስጠት ላይ መረዳት ያስብንና ልንረዳው የሚገባ ቁልፍ ምስጢር ይህ ነው።

መስጠት የእግዚአብሔር ባህሪ ይህ ስለሆነ እግዚአብሔር አንድያ ልጁ የሆነውን ጌታ ኢየሱስን አሳልፎ ለጠን። (ዮሐ. 3፡16) ጌታ ኢየሱስም ከጋጢአታችን ሲያድነን ውድ ሕይወቱን አሳልፎ ለጠን። (ዮሐ. 19፡30) እግዚአብሔር ልጁን የሰጠንና ልጁ ኢየሱስም ነፍሱን አሳልፎ የሰጠን በፍቅር እንጂ በግድ አይደለም። መስጠት ከእግዚአብሔር ባህሪ የሚመነጭና እንዲመነጭ የሚያደርገውም ለሰው ልጆች ያለው ፍቅር በመሆኑ የመስጠቱም ደረጃ ህይወትን እስከ መስጠት የሚደርስ ነው።

እኛም የእግዚአብሔር ባህሪ በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት በውስጣችን ለሰፈለሰ (ቆላ.2፡9-10) በፍቅር የመስጠትን ሕይወት እንድንለማመድ ያስፈልጋል። ከእግዚአብሔር ጋር የተጣበቀ ንብረት ካለን መስጠትን እንደ ልማድ እንጂ እንደ ዕዳ የምንቆጥረው አይሆንም። ይህ ከሆነ ደግሞ መስጠት የሕይወት ዘይቤያችን ለሰሚሆን አለመስጠት የሚያስጨንቀን ይሆናል። ከሌሎች መለኪያዎች ይልቅ የመስጠት አገልግሎት የበለጠ የምዕመናኖቻችንንም ሆነ የአገልጋዮቻችን መንፈሳዊ ብስለት ደረጃ አመልካች ነው።

በመስጠት እግዚአብሔርን እናገለግላለን (ሮሜ 12፡1-3)፤ በማገልገል ደግሞ እግዚአብሔርን እናመልካለን። (ዘዳግ. 8፡19) ይህ በመሆኑ ለእግዚአብሔር ስንሰጥ እግዚአብሔርን እናመልክዋለን። ለዚህ የመስጠት አገልግሎታችን እግዚአብሔርን የምናመልክበት አንዱና ዋነኛ መንገድ ነው ማለት ነው።

ንጉሡ ዳዊት እንደተናገረው እኛ ለእግዚአብሔር የምንሰጠው ነገር የለንም። ነገር ግን በእጃችን ካለው ነገር መስጠት የሚገባንን ያህል እንሰጠዋለን። በእጃችን ላለው ነገር እኛ መጋቢዎች ወይም ባለአደራዎች እንጂ ባለቤት አይደለንም። መጋቢ ወይም ባለአደራ ማለት በሌላ ሰው የተሰጠውን የንብረት እደራን በታማኝነት የሚጠብቅ ወይም የሚያስተዳድር ማለት ነው። መጋቢ ወይም ባለአደራ በሚያስተዳድረው ንብረት ላይ የመጠበቅና በሚገባ የማስተዳደር ጋላፊነት እንጂ እንደፈለገ የማድረግ መብት የለውም። ላለቀመጠው የንብረቱ ባለቤት በታማኝነት የሚያገለግል ነው። ንብረቱን በታማኝነት ካላስተዳደረውም ተጠያቂ ነው። (ዘፍጥ. 43፡19 ፤ ሉቃ. 16፡1-8)

ለእኛም እግዚአብሔር ትዳር፤ ቤተሰብ፤ ልጆች፤ ሚላት፤ ባል፤ ንብረት፤ ሥራና የመሳሰሉትን ሲለጠን በባለአደራነት እንጂ በባለቤትነት ለላልሆነ እንደፈለግን ልናደርጋቸው መብት የለንም። የእግዚአብሔር ስጦታዎችን ሁሉ በባለአደራነት እንድናስተዳድራቸው ጋላፊነት የተሰጠን ሲሆን የስጦታዎቹ ባለቤት የሆነው እግዚአብሔር ለሚፈልጋቸው ዓላማዎች እንደ ቃሉ ካላዋልናቸው ተጠያቂዎች ነን ማለት ነው። በባለአደራነት በእጃችን ያሉትን ስጦታዎች እንዴት መያዝና ምን ማድረግ እንዳለብን የእግዚአብሔር ቃል ሲነገረን «የተለያዩትን የእግዚአብሔርን የፀጋ ስጦታዎች በታማኝነት በማስተዳደር ከእናንተ እያንዳንዱ በተሰጠው የጸጋ ስጦታ ሌላውን ያገልግል ... በዚህ ዓይነት እግዚአብሔር በኢየሱስ ክርስቶስ አማካይነት በሁሉ ነገር ይመሰገናል» ይላል። (1ጴጥ. 4፡10-11)

1.1 የመስጠት ዓላማዎች

በብሉይና በአዲስ ኪዳን ስጦታዎች ለሁለት ዓላማዎች ይውላሉ። እነዚህም ለእግዚአብሔር አገልግሎትና ድሆችን ለመርዳት የሚውሉ ናቸው።

1.1.1 ስጦታን ለእግዚአብሔር አገልግሎት ማዋል

በብሉይ ኪዳን ዘመን በአለራኤላውያን ይሰጡ የነበሩ ስጦታዎች አገልጋዮች ለሆኑ ሌዋውያንና ካህናት ይከፈሉ ነበር። (ዘጥፈ.18፡21-28) እንደዚሁም ደግሞ ለቤተመቅደስ ሥራዎች ይሰጡ ነበር። (1ዜና 29፡1-9) በአዲስ ኪዳን ዘመንም በክርስቲያኖች ይሰጡ የነበሩት ስጦታዎች በቤተክርስቲያን ለሚያገለግሉና (1ቆሮ.9፡13-14፤ ገላ.6፡6 ፤ 1ጢሞ.5፡17-18) በሌላም ሥፍራ ሄደው ወንጌልን ለሚያስፋፉ መልዕክተኞች (ፊልጵ. 4፡14-16፤ 3 ዮሐ.8) ይከፈላቸዋል። በአዲስ ኪዳን ዘመንም ገንዘብ ተዋጥቶ የመለብሰቢያ ሕንፃዎች ሲገነቡ አናይም። ይህም የሆነበት ምክንያት የመስብሰቢያ አዳራሽ ለሰማያስፈልግ ላይሆን ገና ክርስትና የሚለፋፋበት ዘመን ለለንበርና ፅኑ ለደትም ለለንበረባቸው የቤተክርስቲያንን ሕንፃ ለመገንባት ሁኔታዎች እመቼ ባለመሆናቸው ነበር።

እንግዲህ እግዚአብሔር ስጦታዎችን በእጃችን በባለአደራነት ያስቀመጠበት አንዱና ዋናው ምክንያት የቤቱን ሥራ እርሱ ከእኛ በሚፈልገው መጠን እንድንሰራበት ነው። በዘመናችንም የምንሰጠው ስጦታ በቤተክርስቲያናችን ለሚያገለግሉና በሌላም ቦታ እኛን በመወከል ለሚያገለግሉ የወንጌል

መልዕክተኞች ክፍያ የሚውል ነው። እንደዚህም ደግሞ የመለብሰቢያ አዳራሽ ይሰራበታል። ለመንፈሳዊ እገልግሎት የሚያስፈልጉና የሚያግዙ ቁሳቁሶችም ይገዙበታል።

ወደ እገራችን ለንመለስ እንድ እጥቢያ ቤተክርስቲያን ወደ ሌላ እካባቢ እገልጋቸን ልካ ወንጌልን ማለበክ ይቅርና በውስጧም ሙሉ ጊዜያቸውን ለጥተው ለሚያገለግሉዋት የሙሉ ጊዜ እገልጋቸው ቤተሰቦቻቸውን የሚያስተዳድሩበትን በቂ ክፍያ እንኳን አትከፍላቸውም። ከዚህ የተነሳ ሙሉ ጊዜያቸውን ለጥተው የሚያገለግሉ እገልጋቸው ከነቤተሰባቸው ጭምር በሥቃይ ኑሮአቸውን ይገፋሉ። እብዛኞቻቸውም ካለባቸው መረሳትና የኑሮ ጫና የተነሳ ብዙውን ጊዜ በእገልግሎታቸው ውጤታማ ሊሆኑ እናይም።

ይህ ማለት ግን የኢትዮጵያ አብያተ ክርስቲያናት ከራሳቸው አልፈው በሌላ ቦታ ወንጌልን አልለበኩም ማለት አይደለም። ወንጌልማ ለለተለበክም ነው በእገራችን እየተሰፋፋ ያለው። ቢሰፋፋም ግን የውስጥ እገልጋቸው ያለክፍያ እየተሰቃዩና የሚላኩት እገልጋቸውም በረሃብና በእርዛት አለንጋ እየተገረፉ በሚከፈሉት መስዋዕትነት ነው።

ይህ ችግር በእያንዳንዱ እጥቢያ ቤተክርስቲያን ያለን ክርስቲያኖች በመጋቢነታችን ወይም በባለአደራነታችን ላይ ታማኞች እንዳልሆንን የሚያመለክት ነው። ችግሩን ካገኘን ደግሞ እገልጋቸው እራሳችንን በተግባር አሳምንን ምዕመናኖቻችንን ለማሳመን ገና ብዙ ለለሚቀረን ብዙ መሥራት ይጠበቅብናል። ለዚህም ብዙ መጸለይ፣ ማንበብ፣ ማስተማርና ምሳሌ መሆን ያስፈልጋል።

1.1.2 ድሆችን ለመርዳት የሚሰጥ ስጦታ

በስጦታ ድሆችን መርዳት የተጀመረው በብሉይ ኪዳን ዘመን ነበር። (ዘዳግ. 14፡28-29 ፤ 26፡12-15) በአዲስ ኪዳን ዘመንም ክርስቲያኖች ድሆችን ይረዱ የነበረ ሊሆን ቅድሚያ ይለጡ የነበሩት ግን ቤተክርስቲያን ውስጥ ለነበሩት ነው። (ሉቃ. 6፡30, 35 ፤ 12፡33 ፤ ዮሐዋ. 11፡29 ፤ ሮሜ 12፡13 ፤ 15፡26 ፤ ገላ. 6፡10)

ይህ በመሆኑ በዛሬዋ ቤተክርስቲያን ውስጥም በቋሚነት መረዳት የሚያስፈልጋቸው ብዙ ድሆች አሉ። ከነዚህም መካከል ጧሪ የሌላቸው እቅመ ደካሞች፣ እካለ ለንክላን፣ በሽተኞች፣ ባልቴቶች፣ እናትና እባት የሌላቸው ልጆችና የመሳሰሉት ይገኙባቸዋል። በጣም የሚያሳዝነው ነገር ግን የዛሬዋ

ቤተክርስቲያን ይህንን መጽሐፍ ቅዱሳዊ እገልግሎትዋን መርሳትዋ ነው። የብዙዎችን ጭንቀት በዝምታ እየተመለከተችም ነው። ዳሩ ግን የጌታ ኢየሱስን እገልግሎት ለንመለከት መንፈሳዊ ምግብን ብቻ ሳይሆን ሥጋዊውንም ምግብ ላለፈለጋቸው እንጀራን መግቧል። (ማቴ. 14፡15-21) በተጨማሪም የጌታ ኢየሱስን አርእያነት በመከተል ሐዋርያትም በመንፈሳዊው ምግብ ብቻ ሳይሆን በማዕድም የእግዚአብሔርን ሕዝብ እገልግለዋል። (ዮሐዋ. 6፡1-5 ፤ ሮሜ 15፡25-26)

የዘመናችን ቤተክርስቲያንም መከተል የሚገባት የእነርሱን አርእያነት ቢሆንም ከዚያ ግን የራቀች ትመለላለች። የእግዚአብሔር ቃል ብቻ ሳይሆን እንጀራም የሚያስፈልጋቸው ድሆች በቤተክርስቲያን ውስጥ ዛሬም አሉ። ታዲያ ጉደሉ እገልግሎት መስጠትን የተማርነው ከማነው? ቤተክርስቲያን ወንጌልን እየለበከች ለድሆች እንጀራን ለማብላት ደግሞ ምዕመናኖቿን አስተምራና አስተባብራ ወደዚህ እገልግሎት የማለገጥት ኃላፊነት አለባት።

እንግዲህ በቤተክርስቲያን የሚገኙ ችግሮች እርዳታ ያለማግኘት የምዕመናን ድህነት ወይም ለጦታቸውን ለመስጠት ፈቃደኛ ያለመሆን ችግር ሳይሆን በየቤተክርስቲያኑ የሚገኙ እገልጋቸውና አስተዳዳሪዎች በራሳቸው የእግዚአብሔርን ቃል እውነት ያለመረዳት፣ ከዚህም የተነሳ ምሳሌ ያለመሆንና የመንፈሳዊ እገልግሎት ብስለት ብቃት ማነስ ችግር ነው። ይህ በመሆኑ ወደደችም ጠላትም ቤተክርስቲያን በመጽሐፍ ቅዱስ ከማይደገፈው ጉደሉ እገልግሎት መላቀቅ ይጠበቅባታል። ከዚያ ውጪ ወንጌላ ሙሉ ሊሆን አይችልም።

ስለዚህ የጊዜው ሁኔታና መጽሐፍ ቅዱስ የሚጠይቀውን እውነተኛ እገልግሎት ለምዕመናን ለማቅረብ ቤተክርስቲያን ራሷን ልታስተካክል ይገባል። በዚህ ሥፍራ የሙሉ ጊዜ እገልጋቸውና የቤተክርስቲያን አስተዳዳሪዎች ወሳኝ ን ሚና የሚጫወቱ ሊሆኑ አስተዳዳሪዎች በየጊዜው የሚቀያየሩ በመሆናቸው የሙሉ ጊዜ እገልጋቸው ግን ቤተክርስቲያን ከዚህ ቀውስ እንድትወጣ መጽሐፍ ቅዱስን መሠረት ባደረገ ራዕይ የራሳቸውን ዘዴ እንዲቀይሱ ወቅቱ የሚጠይቀው ከባድ ኃላፊነት ነው።

ምናልባት በቤተክርስቲያን አልፎ አልፎ ምፅዋት የሚወረወርላቸው ድሆች ሊኖሩ ይችላሉ ይሆናል። ነገር ግን የእግዚአብሔርን ቃል ለንመረምር ድሆች በቋሚነት ይረዱ እንደነበር እንረዳለን። (ሉቃ. 6፡30፤ 12፡33 ፤ 1ቆሮ.

16+1-41 2ቀሮ. 8+1-7) ቤተክርስቲያን በምድር ላይ እስካለች ድረስ እርዳታን የሚሰጡና የሚቀበሉ ምዕመናን በቀጣይነት ይኖራሉ። በዚህ መርህ መሠረት በቋሚነት እርዳታ ለሚያስፈልጋቸው በቋሚነት መርዳት የቤተክርስቲያን ኃላፊነት ነው። ይህን ማድረግ ከባድ ሊሆን ይችላል። ቢከብድም ሊደረግ የሚችል በመሆኑ ኃላፊነቷን በትጋት መወጣት ይጠበቅባታል። መወጣት ካልቻለች ግን በመሪዎችዋና በአገልጋዮችዋ አካባቢ ችግር መኖሩን የሚያመለክት እንጂ ነገሩ ከአቅም በላይ በመሆኑ እንዳልሆነ መገንዘብና ከተጠያቂነት እንደማታመልጥ ልታውቅ ይገባታል።

በዚህ ላይ ግን ተለይቶ መታወቅ ያለበት ጉዳይ ቤተክርስቲያን መሥራት እየቻሉ ሥራን ባለመውደድ የደኸዩትን የመርዳት ግዴታ የለባትም። (2ተሰ. 3÷10) ነገር ግን የሥራን ፍቅር ካስተማረቻቸው በኋላ በምትችለው መጠን የማቋቋሚያ እርዳታ ለጥታቸው በምክር ልትከታተላቸው ያስፈልጋል። ባሁኑ ጊዜ የሁለተኛ ደረጃ ትምህርታቸውን ጨርለውም ሆነ ሳይጨርሱ ከተለያዩ ችግሮች የተነሳ ግራ ገብቶአቸው ሥራ ፈትተው የተቀመጡ ነገር ግን መሥራት የሚችሉ ብዙ ወጣቶች አሉ።

እነዚህ መሥራት የሚችሉ ሰዎች ግራ ካጋባቸው ሁኔታ ወጥተው ወደሚገኘው ክፍት የሥራ ቦታ እንዲሠማሩ ቤተክርስቲያን የምክርና የማቴሪያል እርዳታ እንድትሰጣቸው ያስፈልጋል። በዚህም ጉን አቅሚ በሚፈቅደው መጠን ማቋቋሚያ በዓይነትም ሆነ በገንዘብ እንድትሰጣቸውም ሆነ እንድታሰባስባቸው ይጠበቅባታል። በጣም የሚገርመውና የሚያሳዝነው ግን የዛሬዋ ቤተክርስቲያን ለልጇቿ ማድረግ የሚገባትን ኃላፊነት ሙሉ በሙሉ የዘነጋች ትመለሳለች። ምክንያቱም ሥራ ፈትነትና ሥራ አጥነት በበዛበት ባሁኑ ዘመን በዚህ ችግር ውስጥ ለሚገኙ ሰዎች በተለይ ለወጣቱ ትውልድ የምታደርገው እገዛ እምብዛም አይታይም። መንፈሳዊ ኃላፊነትን ካስረሳት መዘናጋት እንበለው ድንዛዜ ልትነቃና እርዳታ የሚያስፈልጋቸውን ሰዎች መርዳት ይኖርባታል።

1.2 የመስጠት መንገዶች

ቀደም ብለን እንደተመለከትነው ለክብሩ እንዲውሉ እግዚአብሔር የሰጠንን ስጦታዎች ለቤቱ አገልግሎትና ድሆችን ለመርዳት ቃሉ በሚያዘን

መሠረት ማውጣትና መክፈል ይጠበቅብናል። በባለአደራነት እኛ የምናለ ተዳድራቸውን ስጦታዎች በሁለት መንገድ ለእግዚአብሔር ክብር ልናቀርባቸው እንችላለን። እነዚህም መንገዶች፦

1. አራሳችንን ሙሉ በሙሉ ለእግዚአብሔር በመስጠት
2. ካለን ነገር በቃሉ መሠረት ለእግዚአብሔር በመስጠት

1.2.1 አራሳችንን ሙሉ በሙሉ ለእግዚአብሔር በመስጠት

እኛ ራሳችን በእርሱ አምሳያ የተፈጠርን ልዩ ሕዝብ ለሌላን አራሳችንን ሙሉ በሙሉ እንድንሰጠው እግዚአብሔር ይፈልጋል። እግዚአብሔር ሙሉ በሙሉ እንድንሰጠው የሚፈልገው አራሳችንን እንጂ ያለንን ነገር አይደለም። ለሰጠውነትናው አገልግሎት የእግዚአብሔር ቃል ሲናገር እንዲህ ይላል፤

እንግዲህ ወንድሞች ሆይ ሰውነታችሁን እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝና ሕያው ቅዱስም መሥዋዕት አድርጋችሁ ታቀርቡ ዘንድ በእግዚአብሔር ርገራጌ እለምናችኋለሁ እርሱም ለእኔምሮ የሚመች አገልግሎታችሁ ነው። የእግዚአብሔር ፈቃድ እርሱም በጎና ደስ የሚያሰኝ ፍጹምም የሆነው ነገር ምን እንደሆነ ፈትናችሁ ታውቁ ዘንድ በልባችሁ መታደስ ተለወጡ እንጂ ይህን ዓለም አትምሰሉ። (ሮሜ 12÷1-2)

ከዚህ ቃል እንደምንረዳው አራሳችንን መለዋዕት አድርገን ለእግዚአብሔር መስጠት እውነተኛ አገልግሎት ነው። አንድ ነገር መለዋዕት ሲሆን ለራሱ አብቅቶ ለተለዋለት ነገር ይውላል። እኛም ለእግዚአብሔር አራሳችንን መለዋዕት አድርገን ስናቀርብ ለራሳችን ምኞት እንሞትና ለእግዚአብሔር ክብር በሚውል መልኩ እንኖራለን። ይህ ከሁሉም የላቀ እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝ አገልግሎት ነው።

ይህ አገልግሎት ሰውነታችንንና አእምሮአችንን ይፈልጋል። ከቃሉ እንደምንረዳው ሰውነታችንን የሚፈልግበት ምክንያት ሰውነታችን እግዚአብሔር ፈቃዱን የሚያከናውንባቸው ብልቶችን ለለያዘ ነው። አእምሮአችንን የሚፈልግበት ምክንያት ደግሞ አእምሮ የሰውነትን ተግባራት ተቆጣጥሮ ለእግዚአብሔር ሥራ ለሚያሰማራ ነው። ለሌሊት ነው እግዚአብሔር የተለዋለትን ሰውነትና የታደሰን አእምሮ ከእኛ የሚፈልገው።

በክርስቶስ ኢየሱስ የተጠራን ሁላችን ልናገለግል የተለያዩ ስጦታዎች ተለጥተውናል። እርሱን ለማገልገል ግን አስቀድመን አራሳችንን ለእርሱ

መስዋዕት አድርገን ማቅረብ ይኖርብናል። ለእርሱ እራሳችንን የተቀደሰ መስዋዕት አድርገን ካቀረብን በኋላ ብቻ ነው እግዚአብሔርን የሚያስደስት እውነተኛ አገልግሎት ልናቀርብ የምንችለው። ይህ አስካልሆነ ድረስ ግን የምናገለግለው አገልግሎት እራሳችንን የምንሸነግልበት አገልግሎት ነው።

እራሱን የተቀደሰ መስዋዕት አድርጎ ያቀረበ ሰው የእርሱ የሆነ ነገር ሁሉ የእግዚአብሔር መሆኑን ይረዳል። ስለዚህ የእግዚአብሔር ቃል በሚጠይቀው መንገድ ሁሉ እግዚአብሔርን ማገልገል አይከብደውም። እንግዲህ ሰውነታችንና እእምሮአችን ለእግዚአብሔር ክብር የሚገባውን ሥራ እንዲሰሩ የተሰጡን ስጦታዎች ናቸው። እኛም እግዚአብሔር በሚፈልጋቸው ጊዜ ለሚፈልጋቸው ምክንያቶች እንድናውላቸው ባለአደራዎች ነን። ስለዚህ እራሳችንን ማለትም ሰውነታችንንና እእምሮአችንን ለእግዚአብሔር መስዋዕት አድርገን ያልሰጠን ከሆነ ታማኝ ባለአደራዎች ሰላይደለን ከተጠያቂነት አናመልጥም። (1ቆሮ. 6፡20 ፤ ሮሜ 14፡12 ፤ 1ጴጥ.4፡5)

እራሳችንን ለእግዚአብሔር ከሰጠን ያለንም ነገር የእግዚአብሔር ይሆናል። ስለዚህ ስስታዎችና ራስ ወዳዶች የምንሆንበት ሁኔታ አይኖርም። የእግዚአብሔር ቃል እንደሚነግረን ካለን ነገር የሚፈለግብንና መስጠት በምንችለው መጠን በታማኝነት ለእግዚአብሔር ክብር መስጠት ያለመቻል የእኛን ያለመሰጠት ያመለክታል። በዚህ ላይ እገልጋቸው ሁሉ እራሳችንን ልንፈትን ያስፈልጋል። አገልግሎትና አምልኮ በመንፈስና በእውነት (ዮሐ. 4፡23-24) እንጂ በሽንገላና ራሳችንን በማታለል አይደለም። በእውነት የሚያመልክ ሰው ደግሞ ራሱን ሲፈትን የሚችለው ተግባርን በሚጠይቁ የእግዚአብሔር ቃል ክፍሎች በተግባር መልስ በመስጠት ነው።

1.2.2 ካለን ነገር ለእግዚአብሔር መስጠት

በእጃችን ያሉ ነገሮች ሁሉ ከእግዚአብሔር የተሰጡን ናቸው። ይህ በመሆኑ ቤተሰባችን! ንብረታችን! ጊዜያችን! ሥራችን! ጉልበታችንና የመሳሰሉት ሁሉ የእግዚአብሔር ስጦታዎች ናቸው። እኛ የእነዚህ ስጦታዎች ባለአደራዎች ወይም አስተዳዳሪዎች ነን እንጂ ባለቤቶች አይደለንም። (ሉቃ. 19፡13 ፤ ማቴ. 25፡14-15) የእነዚህ ሁሉ ባለቤት እግዚአብሔር ነው። ስለዚህ እርሱ በቃሉ በታማኝነት አስተዳድሩ ብሎ በሚናገረን መንገድ ማስተዳደር እንጂ በራሳችን መንገድ ማስተዳደር የለብንም። ታማኝ መጋቢ ወይም አስተዳዳሪ

ባለአደራዎች ወይም አስተዳዳሪዎች ነን እንጂ ባለቤቶች አይደለንም። (ሉቃ. 19፡13 ፤ ማቴ. 25፡14-15) የእነዚህ ሁሉ ባለቤት እግዚአብሔር ነው። ስለዚህ እርሱ በቃሉ በታማኝነት አስተዳድሩ ብሎ በሚናገረን መንገድ ማስተዳደር እንጂ በራሳችን መንገድ ማስተዳደር የለብንም። ታማኝ መጋቢ ወይም አስተዳዳሪ ጌታው ሚለው የሚታዘዝ ነው።

ጌታው በሰጠው መመሪያ መሠረት የተሰጠውን የሚያስተዳድር ባለአደራ ለበሰጠ ነገር ይሾማል። (ሉቃ. 19፡17) ስለዚህ እንድናስተዳድራቸው የተሰጡንን ስጦታዎች በታማኝነት እያስተዳደርናቸው ለእግዚአብሔር ክብር ልናውላቸው ይገባል። (1ቆሮ. 4፡2) ለተሰጡን ስጦታዎች ታማኞች ካልሆን ግን ኃላፊነት ስላለብን ተጠያቂዎች ነን። (ሉቃ. 19፡20-26) ይህንን በሚቀጥሉት ምዕራፎች እንመለከታለን።

1.3 በመስጠት የሚገኙ በረከቶች

ክርስቲያንን እንዲሰጥ የሚያነሳሳው ብድሩን ማግኘት ሳይሆን ፍቅር መሆን እንደሚኖርበት የእግዚአብሔር ቃል ሲናገር «እግዚአብሔር በደስታ የሚሰጠውን ይወዳልና እያንዳንዱ በልቡ እንዳለበ ይሰጥ» ይላል። (2ቆሮ. 9፡7) ይህ በመሆኑ ለመስጠት የሚያነሳሳን ለምንሰጠው ነገር የብድር መልስ ማግኘት ሳይሆን ለእግዚአብሔር ያለን ፍቅር መሆን ይኖርበታል። ፍቅር ሁልጊዜ ይሰጣል። (ዮሐ. 10፡11፤ 15፡13) እኛም መውረስና መለማመድ ያለብን ይህንን የጌታ ኢየሱስን የፍቅር ባህሪ ይው።

ክርስቲያኖች ለማግኘት መስጠት የለባቸውም ሲባል ሲሰጡ እያ ገኙም ለማለት አይደለም። ነገር ግን ሲሰጡ ዓላማቸው ለማግኘት መሆን የለበትም ለማለት ነው እንጂ። ስንሰጥ እግዚአብሔር እንደሚባርከን በ2ቆሮ. 8፤ በ2ቆሮ. 9፤ በሚልክ.3 እና በመሳሰሉት የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች ሳይ ሐሳቡን በስፋት እናገኛለን። በዚህ መሠረት የቆሮንቶስ ቤተክርስቲያንም በኢየሩሳሌም የምትገኝ ውን ቤተክርስቲያን እንድትረዳ ተጠይቃ ነበር። (1ቆሮ. 16፡1-4)

እግዚአብሔር ለሰው ፈጣሪው ብቻ ሳይሆን በሚኖርበት ዘመን ሁሉ የሚያስፈልገውንም ሁሉ የሚያቀርብለት እባቱ ነው። (ኢዮብ 1፡21 ፤ መክ. 5፡19፤ 12፡7፤ ማቴ. 6፡26-30፤ 1ጢሞ. 6፡17 ፤ ያዕ.1፡17) እንግዲህ የእግዚአብሔር ሰዎች በእምነት ሁሉም ነገር ከእግዚአብሔር እንደተሰጣቸው አድርገው መመለከት ይኖርባቸዋል፤ እጠቃቀሙን በተመለከተም መልስ

የምንሰጠው ስጦታ አራሳችንን ምን ያህል ለእግዚአብሔር እንደሰጠን እኛም ሆነን ሌሎች የምንሰጥበት አንዱ የመስዋዕትነት ደረጃ መስፈሪያ ነው። (ዘፍጥ. 4፡3-4 ፤ 28፡20-22 ፤ 2ሳመ. 24፡24 ፤ ሚልክ. 1፡8 ፤ ፊልጵ. 4፡18)

በአዲስ ኪዳን ስጦታን በግድ እንድንስጥ እንደ ብሉይ ኪዳን የተደነገገ ሕግ የለም። ነገር ግን ባለን ገቢ መጠን ስጦታን እንድናቀርብ ይጠይቀናል። (1ቆሮ. 16፡2 ፤ 2ቆሮ. 8፡3) ምንም እንኳን በግዳጅ እንድንሰጥ የሚያስተምረን ትዕዛዝ ባይኖርም በርገራችን፣ በየዋህነት፣ በሰማዊረጥና በዕቅድ እንድንሰጥ የሚያበረታታችን ትምህርት ግን እናገኛለን። (1ቆሮ. 16፡2 ፤ 2ቆሮ. 9፡7) ይህም የአዲስ ኪዳን የፍቅር ትዕዛዝ ከብሉይ ኪዳን የሕግ ትዕዛዝ ይልቅ ልባችንን እንደሚያስገድድ ያመለክታል።

እግዚአብሔር ሰንሰጥ የሚመለከተው የምንሰጠውን መጠን ሳይሆን ከገቢያችን አንጻር መስጠት የሚገባንን ያህል ነው። (ማር. 12፡43-44 ፤ 2ቆሮ. 8፡2) በሰዎች ፊት ለመታየት በምንሰጠው ስጦታ እግዚአብሔር አይደለትም። (ማቴ. 6፡2፤ ዮሐዋ. 5፡4) ነገር ግን ለእርሱና ለወገኖቻችን ባለን ፍቅር ከገቢያችን የሚፈለግብንን መጠን ለምንሰጥ ሽልማትና በረከት ሊሰጠን ቢቃሉ ተሰፋ ሰጥቶናል። (ማቴ. 6፡19-20፤ 2ቆሮ. 9፡6-12 ፤ ፊልጵ. 4፡17-19)

ባለን መጠን ከሀብታችን ለእግዚአብሔር መልሰን የምንሰጥበት ምክንያት ሰላምና ሁሉም ስጦታ ከእግዚአብሔር የተሰጠን በመሆኑ ልባዊ አምልኮአችንንና ምሉእጋናችንን ለእርሱ ለማቅረብ ነው። (2ቆሮ. 8፡9) ሰው አንዴ አራሱን ለእግዚአብሔር ከሰጠ በኋላ ካለው ነገር ለእግዚአብሔር መስጠት ያስደስተዋል። የተሰጡ ሰዎች ስጦታቸውን ሁልጊዜ አየጨመሩ መስጠት ደስታን ይጨምርላቸዋል። (2ቆሮ. 8፡4-5፤ 9፡7 ፤ ዮሐዋ. 20፡35) ሲሰጡ የሚጨነቁና ለሰጠታ ሲነሳ ጭንቀት የሚይዛቸው ሰዎች ግን አራሳቸውን ለእግዚአብሔር ያልሰጡ ናቸው። ለአነዚህ ሰዎች እግዚአብሔር የሚፈልግባቸው ስጦታ እንደ ዕዳ ሽክም ይሆንባቸዋል። ሲሰጥ የሚደሰት ለእግዚአብሔር የተሰጠ ሊሆን ሲሰጥ የሚጨነቅ ግን ልቡ ለእግዚአብሔር ያልተሰጠ ሰው ነው። ክርስቲያኖች አራሳችንን ከምንፈትንባቸውና ንሰሐ ከምንገባቸው መንገዶች አንዱ እግዚአብሔር ከሰጠን ነገር ለእርሱ መስጠት የሚገባንን ያህል መስጠት ችለናል ወይ? በሚለው የግምገማ ጥያቄ ነው።

እንግዲህ የሚፈለግብንን ያህል መልሰን ለእግዚአብሔር መስጠት ታማኝ ባለአደራዎች ለመሆናችን መመዘኛ ነው። ሁሉ ከእርሱ፣ በእርሱና ለእርሱ

መሆኑን እንደተረዳን፣ እንዳመንና እየኖርንበት እንደሆነ አራሳችንን መፈተን የምንችልበት ተግባራዊ የመንፈሳዊ ሕይወታችን ግምገማ ነጥብ ነው። መስጠት ለሰሚያስገኛቸው የበረከት ዓይነቶች የእግዚአብሔር ቃል ሲናገር እንዲህ ይላል፤

ይህንም እላለሁ፡-በጥቂት የሚዘራ በጥቂት ደግሞ ያጭዳል፤ በበረከትም የሚዘራ በበረከት ደግሞ ያጭዳል። እግዚአብሔር በደስታ የሚሰጠውን እያንዳንዱ በልቡ እንዳለበ ይስጥ በኃዘን ወይም በግድ አይደለም። በተነ ለምሳሌናች ለጠ ጽድቁ ለዘላለም ይኖራል ተብሎ እንደተጻፈ እግዚአብሔር ሁልጊዜ በነገር ሁሉ ብቃትን ሁሉ አግኝታችሁ ለበጎ ሥራ ሁሉ ትበዙ ዘንድ ጸጋን ሁሉ ሊያበዛላችሁ ይችላል። ለዘራ ዘርን ለመብላትም እንጀራን በብዙ የሚሰጥ አርሶም የምትዘሩትን ዘር ይሰጣችኋል ያበረክትላችሁማል፤ የጽድቃችሁንም ፍሬ ያሳድጋል፤ በእኛ በኩል ለእግዚአብሔር የምስጋና ምክንያት የሚሆነውን ልግስና ሁሉ እንድታሰቡ በሁሉ ነገር ባለጠንቅ ትሆናላችሁ። የዚህ ረድጌት እገልግሎት ለቅዱሳን የሚጉድላቸውን በሙሉ የሚሰጥ ብቻ አይደለምና፤ ነገር ግን ደግሞ በብዙ ምስጋና ለእግዚአብሔር ይበዛል፤ በዚህ እገልግሎት ስለተፈተናችሁ በክርስቶስ ወንጌል በማመናችሁ ስለሚሆን መታዘዝ አነርሱንና ሁሉንም ስለምትረዱበት ልግስና እግዚአብሔርን ያከብራሉ ራሳቸውም ስለእናንተ ሊያማልዱ በእናንተ ላይ ከሚሆነው ከሚበልጠው ከእግዚአብሔር ጸጋ የተነሳ ይናፍቁአችኋል። ስለማይነገር ስጦታው እግዚአብሔር ይመስገን። (2ቆሮ. 9፡6-15)

በዚህ ቃል ውስጥ የተጠቀሱትን ሰባቱን የበረከት ነጥቦችንና በሚልክ. 3 ላይ የተጠቀሰውን ሐሳብ እንደሚከተለው እንመለከታለን።

1. የተትረፈረፈን በረከት መጉናጸፍ

በ2 ቆሮ. 9፡6 መሠረት የምናጭደው የምንዘራውን ያህል ነው። ይህም የሚያመለክተው የስጦታን ብዛት ሳይሆን የመስጠት ፍላጎትን ነው። እግዚአብሔር የሚደሰተው ብዙ በመስጠታችን ሳይሆን ካለን ነገርና መስጠት ከሚገባን መጠን ልባችን ምን ያህሉን ለመስጠት መፈለጉና መፍቀዱ ነው። (ሉቃ. 21፡1-4) እንግዲህ «በጥቂት የሚዘራ» እንደሰግብግብነቱ በጥቂት የሚያጭድ ሊሆን «በበረከት የሚዘራ» ግን እንደ ልግስናው የተትረፈረፈን

በረከት ያጭዳል። በአትማችን መጠን በሙሉ ልባችን ብንለጥ እግዚአብሔር የተትረፈረፈን በረከት ያላጭደናል። (ሱቃ. 6፡38)

ይህ በረከት መንፈሳዊ ወይም የዚህ ዓለም ንብረት ሊሆን ይችላል። የበረከቱን መጠን በእስታትስትክስ ወይም በቁጥር ላይሆን በመስጠት ልምምድ በሕይወታችንና በጓዳችን ልናየው እንችላለን።

2. የፍላጎታችን መሟላት

በመስጠት የምናገኘው ሌላው በረከት ደግሞ እግዚአብሔር የሚያስፈልገንን ሁሉ የሚሰጠን መሆኑን ነው። ስለዚህም ቃሉ ሲናገር «ሁልጊዜ በነገር ሁሉ ብቃትን ሁሉ አግኝታችሁ» ይላል። (2ቆሮ. 9፡8) መጽሐፍ ቅዱስን ለንመረምር እግዚአብሔር የምንፈልገውን ሁሉ እንደሚሰጠን እይናገርም ነገር ግን የሚያስፈልገንን ሁሉ እንደሚሰጠን እንጂ። ምክንያቱም እርሱ የሚያስፈልገንን ከእኛ በተሻለ ስለሚያውቅ የሚሰጠን የሚያስፈልገንን ያህል እንጂ ስንገባው ሥጋችን የሚፈልገውን ያህል እይደለምና። (ፊልጵ. 4፡19)

እንግዲህ ስንለጥ እግዚአብሔር በሚያስፈልገን ነገር ሁሉ የሚባርከን መሆኑን የእግዚአብሔር ቃል ስለሚናገር ብንለጥ ከሚያስፈልገን ነገር እንደማንጉድል ከሕያው ቃሉ የተነሳ እርግጠኞች ነን።

3. የሚሰጡ ሰዎች ሆነን መባረክ

የሚሰጥ ክርስቲያን ጨማምሮ ቢሰጥ እግዚአብሔር እንደሚባርከው ቃሉ ሲናገር «ለዘሪ ዘርን... የሚለጥ እርሱም የምትዘሩትን ዘር ይሰጣችኋል ያበረክትላችሁማል» ይላል። (2ቆሮ. 9፡10) ስለዚህ ስጦታን የምንለጥ ከሆነ አብልጠን ብንለጥ እግዚአብሔር እብልጦ ይሰጠናል። ቃሉ «የምትዘሩትን ዘር ይሰጣችኋል ያበረክትላችሁማል» ሲል እግዚአብሔር መዝራት የምንፈልገውን ያህል እንደሚያቀርብልን መናገሩ ነው።

ስለዚህ እኛ ብዙ ለመዝራት ብናስብ ብዙ ዘር የሚቀርብልን በመሆኑ መስጠት የምንችለው መስጠት የምንፈልገውን ያህል ነው። ጥቂት ለመስጠት ብናስብና ብንፈልግ እግዚአብሔር እንድንሰጥ የሚያቀርብልን ጥቂትን ዘር ብቻ ነው። ብዙ ለመስጠትም ብንፈልግ እግዚአብሔር እንድንሰጥ ብዙ ዘር ያቀርብልናል።

ይህ በመሆኑ ያለን የሀብት መጠን የስጦታችንን መጠን እይገድበውም።

ነገር ግን ስጦታችንን የሚገድበው ለመስጠት ያለን የሐሳብ የፍላጎትና የፈቃደኝነት መጠን ነው። ስለዚህ ክርስቲያን ለመስጠት የለኝም ካለ ሲኖረው አይችልም፤ ምክንያቱም ለመስጠት ስላልፈለገ እግዚአብሔርም እይሰጠውምና። አለኝ እስጣለሁ ካለ ደግሞ ይኖረዋል፤ ምክንያቱም እግዚአብሔር ይሰጠዋልና። እንግዲህ የመስጠት ውሳኔ የሚወሰነው ባለን ንብረት መጠን ሳይሆን ለመስጠት ባለን ሐሳብ፤ ፍላጎትና ፈቃደኝነት መጠን ነው። ምክንያቱም «የምትዘሩትን ዘር ይሰጣችኋል ያበረክትላችሁማል» ተብሎ ተጽፏልና።

ስለዚህ እንደ እግዚአብሔር ቃል የሚለጥ ሰው እግዚአብሔር የሚፈልገውን ነገር ከመስጠት አይጉድልም። ለጋሽ የሆነን ሰው እግዚአብሔር በሀብት፣ በንብረትና በሚያስፈልገው ነገር ሁሉ ባለጠጋ ያደርገዋል። (2ቆሮ. 9፡11 ፤ መዝ. 112፡9 ፤ ምላ.22፡9)

4. በዘላለም ጽድቅ መባረክ

እግዚአብሔር ለጦታ የሚሰጡትን በዘላለም መዝገብ እንደሚመዘግብላቸው ቃሉ ሲናገር «በተነ ስምስኪኖች ለጠ ጽድቁ ለዘላለም ይኖራል» ይላል። (2ቆሮ. 9፡8) እንግዲህ የስጦታችን በረከት በዚህ ምድር ላይ ብቻ የሚቀር ሳይሆን ለዘላለም ተመዝግቦልን በዘላለም ቤታችን ይታሰብልናል። (ማቴ. 19፡21 ፤ 6፡19-20) በዚህ ሥፍራ «ጽድቁ» የሚለው ቃል ደህንነትን ሳይሆን ለጦታን በመስጠት የሚገኘውን መልካም ሥራን ያመለክታል። ስለዚህ የምንሰጠው ስጦታ በምድር ላይ ስንኖር መልካም ሆኖ የሚቀር ብቻ ሳይሆን ዘላለማዊ ሆኖም ከእኛ ጋር የሚኖር መልካም ተግባር ነው።

5. የምንሰጠውን ዘር እያበዛ ይባርካል

ዘሪ የዘራውን ብቻ አያገኝም። ነገር ግን በተፈጥሮ ሕግ መሠረት የበዛውን ዘር እንጂ። ዘሪ የሚዘራው የሚያመርተውን ተስፋ እያደረገ ነው። ዘሪ በዘራው መጠን እንደሚያጭድ የእግዚአብሔር ቃል እንዲህ ሲል ይናገራል፤ «በጥቂት የሚዘራ በጥቂት ደግሞ ያጭዳል በበረከትም የሚዘራ በበረከት ደግሞ ያጭዳል።» (2ቆሮ. 9፡6) በጥቂት የሚዘራ በጥቂት የሚያጭድ ሲሆን በብዛት የሚዘራ ደግሞ በብዛት ያጭዳል።

ስለዚህ ይህ በቁሳዊው ዓለም የሚሠራ የተፈጥሮ ሕግ በመንፈሳዊው ዓለምም ስለሚሠራ የእግዚአብሔር ቃል በምሳሌነት ይጠቀምበታል። የሚሰጡ

ባለጠጎች እንደሚሆኑ የእግዚአብሔር ቃል እንዲህ ብሎ ይናገራል፤ «በእኛ በኩል በእግዚአብሔር የምስጋና ምክንያት የሚሆነውን ልግስና ሁሉ እንድታሳዩ በሁሉ ነገር ባለጠጎች ትሆናላችሁ።» (2ቆሮ. 9፡11) እንግዲህ እግዚአብሔር እንደሚፈልግብን ብንሰጥ በሰጠን መጠን የበረከትን ትርፍ እንስበስባለን። (ሚልክ.3፡10 ፤ ሱቃ.6፡38 ፤ ዘዳግ.14፡28-29)

እዚህ ላይ ግን ሁሉም ክርስቲያን መገንዘብ ያስበት ነገር አለ። እርሱም ሳይዘራ የሚያጭድ እንደሌለ ሁሉ ሳይስጥ የሚባርክ እይናም። ይህ የተፈጥሮ ሕግ በሁሉም ሥፍራ የሚሰራ መሆኑን ከዚህ ዘላይ አይተናል። ስለዚህ እግዚአብሔር በንብረት እንዲባርክን ንብረታችንን መስጠት፣ በዕውቀት እንዲባርክን በዕውቀታችን ማገልገል፣ በጊዜ እንዲባርክን በጊዜያችን ማገልገል፣ በመንፈሳዊ ስጦታዎች እንዲባርክን በተሰጠን መንፈሳዊ ስጦታዎች ማገልገል ይኖርብናል።

6. የሀብታችን ነቀዞች ይመታሉ

ለንሰጥ በሀብታችንና እርሱን በምናገለግልበት ነገሮቻችን ላይ የተስደዱ ነቀዞችን እግዚአብሔር እንደሚመታልን በቃሉ ሲናገር «ስለ እናንተ ነቀዞች እገሥጸሁ የምድራችሁንም ፍሬ አያጠፋም በእርሻችሁም ያለው ወይን ፍሬውን አያረግፍም ይላል የሠራዊት ጌታ እግዚአብሔር።» (ሚል. 3፡11)

ከዚህ ቃል እንደምንረዳው እግዚአብሔር እንደሚፈልግብን ከሰጠን በእርሻችን፣ በደመወዛችን፣ በንግዳችን፣ በትምህርታችንና በማንኛውም ዓይነት ሥራችን ላይ የሚላከው የእጋንንት ነቀዝ በእግዚአብሔር መንፈስ ይገሠጻል። በረከታችንን የሚበረብሩ ሁሉ እንደሚወገዱ ከቃሉ እውነት እንረዳለን። ማንኛውንም አካሄዳችንን የሚያጨናግፍ የጠላት ሥልጣን ከንቱ ይሆናል።

ስለዚህ የእግዚአብሔር ቃል እንደሚናገር መስጠት በሚገባቸው መጠን በፍቅር የሚሰጡ ክርስቲያኖች ፍሬያቸው የማይጨናግፍ ከመሆኑም በተጨማሪ በረከታቸውን ስመብላት የሚቀርቡ የጨሰማ ጋይላት ከዘራያቸው ይገሠጻሉ።

7. በስዎች ፊት መልካም ምስክርነትን ያስገኛል

በርግጥ የምንሰጠው በስዎች ፊት ለመክበር መሆን እንደሌለበት የእግዚአብሔር ቃል ይናገራል። (ማቴ. 6፡1-4) ይህ ማለት ለመስጠት የሚያነሳሳን በስዎች ፊት የመክበሩ ሐሳብ መሆን የለበትም ማለቱ ነው እንጂ

መመስገኑ አስፈላጊ አይደለም ማለቱ አይደለም። መስጠታችን ለክርስቶስ ወንጌል መታዘዛችንን ስለሚያሳይ ስዎች ስለእኛ እግዚአብሔርን ያመስግናሉ። (2ቆሮ. 9፡11-13)

እኛ ስንሰጥ እግዚአብሔር ይከብራል። ስለዚህ የእኛ ስጦታ ለእግዚአብሔር ሥራ የሚውልና የተቸገሩትን የሚረዳ ብቻ ሳይሆን እግዚአብሔርም እንዲመስገን የሚያደርግ ነው። ይህ ደግሞ እራሳችንን ለክርስቶስ መስዋዕት እድርገን ማቅረባችንን ስለሚያመለክት በስዎች ፊት መልካም ክርስቲያናዊ ምስክርነትን ያስገኛልናል። (ሚልክ.3፡12)

8. የሚጸልዩልንን ስዎች ያነሳሳል

ስጦታ መስጠት ስንጀምር እግዚአብሔር የሚጸልዩልንንም ስዎች ማነሳሳት የጀምራል። (2ቆሮ. 9፡14) ስለዚህ አንዱ የመስጠት በረከት ስለሁሉ ነገር የሚጸልይልንን ጉልበት ከተስያዩ ጓዳዎች በግልጽና በሥውር ማግኘት ነው። ይህ ጸሎት ከጠላት ጥቃት የሚከላከልልንና ማደግ በሚገቡ መንፈሳዊና ቁሳዊ ነገሮች ሁሉ እንድናድግ የሚረዳን ነው።

1.4 ያለመስጠት የሚያመጣው መርገም

ለእግዚአብሔር መስጠት የሚገባንን ካልሰጠን መርገምን እንደሚያስከትል የእግዚአብሔር ቃል እንዲህ ብሎ ይናገራል፤ «... የሰረቅንህ በምንድር ነው? ብላችኋል። በእሥራትና በበኩራት ነው። እናንተ ይህ ሕዝብ ሁሉ እኔን ሰርቃችኋልና በእርግማን ርጉሞች ናችሁ።» (ሚልክ. 3፡8) ያለመስጠት ከሚያስከትላቸው መርገሞች ጥቂቶቹን እንደሚከተለው እንመለከታቸዋለን።

1. የበረከት ነቀዝ

ይህ የበረከት ነቀዝ በመስጠትም ሆነ በመስጠት እግዚአብሔርን ማገልገል የሚገባውን ያህል በማያገለግለው ነገራችን ላይ የሚላክ ነው። ይህ ነቀዝ ጤናችንን የሚያጋድል፣ በዕውቀታችንና በጉልበታችን ላይ ተፅዕኖ የሚያመጣ፣ ጊዜያችንን የሚበላ፣ ንብረታችንን የሚበላ፣ በደመወዛችንና በንግዳችን ትርፍ እንዳናድግ የሚያደርግ፣ የእርሻችንን ፍሬና የመሳሰሉትን ነገሮቻችንን የሚያጠቃ ሊሆን ይችላል። (ሚልክ. 3፡11)

2. የሥራችን ፍሬ ያለመባረክ

ለእግዚአብሔር መስጠት በሚገባን መጠን የማንሰጥና ማገልገል በሚገባን መጠን የማናገለግለው ከሆነ የሥራችን ፍሬ አይባረክም። (ሐጌ 1፡6-11)

3. የተሰጠንን ስጦታ መነጠቅ

እግዚአብሔር በሰጠን ስጦታ በታማኝነት ካላገለገልንው እግዚአብሔር ስጦታውን ከእጃችን ይነጥቃል፤ ባዶ እጃችንን በድህነት እንቀራለን። እግዚአብሔር እንዲዘሩ ዘርን የሚሰጣቸው ለመዝራት ፈቃደኛ ለሆኑ ለዎች ብቻ ነው። ለመዝራት የማይፈቅዱና የማይፈልጉ ለዎች ዘር በእጃቸው አይኖርም። ይህም ማለት በድህነት መርገም ይመታሉ ማለት ነው። (ማቴ. 25፡28-30፤ 2ቆሮ. 9፡10)

በመጽሐፍ ቅዱስ እንደ እግዚአብሔር ቃል ከሰጡት ለዎች መካከል የሚከተሉት በእርአያነት ሊጠቀሱ የሚችሉ ናቸው፤

- አስራአላውያን (ዘጸአ. 35፡21-29)
- የአስራኤል ነገሥታት (ዘጊል. 7፡2-28)
- ዘኔዎስ (ሉቃ. 21፡1-4)
- በሐዋርያት ዘመን መጀመሪያ ላይ የነበሩ ክርስቲያኖች (የሐዋ. 4፡34-37)
- ዶርቃ (የሐዋ. 9፡36)
- ቆርኔሊዎስ (የሐዋ. 10፡2)
- የመቄዶንያ እብያተ ክርስቲያናት (2ቆሮ. 8፡1-5)
- ወ.ዘ.ተ

እንግዲህ እንደተሰጠንና እንደሚጠበቅብን እግዚአብሔርን የማናገለግል ከሆነ ተጠያቂዎች ነን። በተሰጠን የእገልግሎት ፀጋ መጠን የማናገለግል ከሆነ እገልግሎታችንን እንጠቃለን። በተሰጠን ዕውቀትና ጤና መጠን የማናገለግለው ከሆነ ዕውቀታችንንና ጤናችንን እንጠቃለን። በተሰጠን ጊዜ፣ በታና ሥልጣን መጠን እግዚአብሔርን የማናገለግለው ከሆነ እግዚአብሔር ጊዜያችንን፣ በታችንንና ሥልጣናችንን በመንጠቅ ይቀጣናል።

ለለዚህ ከነዚህና ከመሳሰሉት ያለመስጠት ተጠያቂነትና መርገም ለማምለጥ እንደአቅማችን እግዚአብሔር በሰጠን መክሊት ነግደን እንድናተርፍ እግዚአብሔር ይፈልጋል። (ማቴ. 25፡15) በተሰጠን መክሊት ነግዶ ማትረፍ ግዴታችን መሆኑን የእግዚአብሔር ቃል በትክክል የሚያስተምረን እውነት ነው።

ምዕራፍ ሁለት

የሀብትና የወንጌል ባለአደራነት

2.1 የሀብት ባለአደራነት

ሀብት ማናቸውንም ዓይነት የንብረትና የገንዘብ ብዛት ወይም ሥጋዊና መንፈሳዊ ችሎታን ያጠቃልላል። ዘፍጥ. 13፡2 ፤ ኢያ. 22፡8 ፤ ኢዮብ 1፡3 ፤ 1ቆሮ. 1፡5-6 ፤ ራዕይ 3፡17) እግዚአብሔር ለው ይደሰትበት ዘንድ ቁሳዊ ዓለምን ፈጥሮ ሰጠው። (ዘፍጥ. 1፡26 ፤ 2፡16 ፤ 1ጢሞ. 4፡4) መጽሐፍ ቅዱስ ሀብት የእግዚአብሔር ስጦታ መሆኑን የሚናገር ሊሆን (ዘዳግ. 8፡17-18፤ መክ. 5፡19፤ 1ጢሞ. 6፡17) በአጠቃቀሙ ላይ ግን ከፍተኛ ጥንቃቄ እንዲደረግ (መክ. 5፡10፤ 1ጢሞ. 6፡10) አጥብቆ ያስተምራል። የእግዚአብሔር ቃል ሀብት ከእግዚአብሔር የሚለጥ መሆኑን ቢናገርም (ዘዳግ. 28፡1-6 ፤ መዝ. 112፡1-3 ፤ 2ቆሮ. 9፡10-11) በማጭበርበር የሚገኝ ሀብትም እንዳለ ደግሞ (ኢሳ. 3፡14-15፤ ያዕ. 5፡1-6፤ ራዕይ 3፡17) ያስተምራል።

መጽሐፍ ቅዱስ ሀብትን አይቃወምም። ነገር ግን በሀብት ተጠቅሞ ሌሎችን መበደልንና (ኤር. 22፡13-17 ፤ አሞጽ 5፡11-12 ፤ ያዕ. 2፡6 ፤ 5፡1-6) በምታልፈው በዚህች ዓለም እስከግብ መዝናናትን እንዲሁም ደግሞ ራስ

ወዳድነትን አጥብቆ ይቃወማል። (ኢሳ. 5፡8-12 ፤ አሞጽ 6፡4-6 ፤ ሉቃ 6፡24-25) እንግዲህ ኃጢአት የሚሆነው ሀብትን ማግኘት ሳይሆን በስህተት መንገድ ማግኘቱና መጠቀሙ ነው። ነገር ግን ማግኘቱንና አጠቃቀሙን እንደ እግዚአብሔር ቃል ካደረግነው ከእኛም አልፎ ድሆችን ለመርዳትና የእግዚአብሔርን ሥራ ለማስፋፋት ይውላል። ለሰዚህ ክርስቲያኖችም የጌታ ኢየሱስን አርአያነት በመከተል ከሀብታችን የእግዚአብሔርን ፈቃድና የወገኖቻችንን ፍላጎት ማስቀደም ይኖርብናል። (2ቆሮ. 8፡9፤ ፊልጵ.2፡4-8)

ያለንን ነገር ለእግዚአብሔር ሥራ፣ ለራሳችንና ለወገኖቻችን ጥቅምና ለአገራችን ልማት ብናውል ሀብታችን የእግዚአብሔር ከብር መገለጫ ስለሚሆን (1ጴጥ. 4፡11-16፤ ዮሐ.15፡8) በሚያልፈው ነገር የማያልፈውን ሀብት በለማይ እናከማቻለን። (ሉቃ.12፡32-33) እግዚአብሔር ከሰጠን ሀብት ጥቂቶቹን ብንጠቅሰ መሬት፣ እህል፣ እንሰላት (ከብት፣ በግ፣ ፍየል፣ ደሮ ወ.ዘ.ተና ምርቶቻቸው)፣ ገንዘብና የመሳሰሉት ናቸው። እነዚህን ለጠቃሚነት በሚከተሉት መንገዶች ለእግዚአብሔር መንግሥት ሥራና ለወገኖቻችን ጥቅም ማዋል እንዳለብን የእግዚአብሔር ቃል ያስተምረናል።

2.1.1 አሥራት

አሥራት ማለት ከአሥር አንድ ማለት ነው። ስለ አሥራት ከእግዚአብሔር ቃል የምናነበው ሐሳብ ለዎች ካላቸው ነገር ለእግዚአብሔር በመሰጠት እርሱን ለማምለክና ለማመስገን የሚጠቀሙበት መሆኑን ያሳያል። እንደዚሁም ደግሞ እግዚአብሔር የሕይወት ምንጭና በዚህ ምድር ላይም ለዎች ሊኖሩ የሚጠቀሙበት የሰጠታና የበረከት ሁሉ ምንጭ መሆኑን የሚያሳውቁበት መሆኑን ያመለክታል።

የአሥራት ልማድ በሙሴ ሕግ ከመደንገጉ በፊት ለጠቃና በረከት ሁሉ ከእግዚአብሔር መሆኑን ለማብላር የተረዱትና የተሰጡ ለዎች በፈቃደኝነት ላይ ተመሥርተው የሚያደርጉት የአምልኮና የምስጋና ድርጊት ነበር። ለሰዚህ በሙሴ ሕግ ከመደንገጉ በፊት ሁለት ለዎች አሥራትን በፈቃደኝነታቸው ለእግዚአብሔር አቅርበዋል። እነዚህም አብርሃምና ያዕቆብ ናቸው። አብርሃም በጦርነት ድል አድርጎ ካገኘው አሥራትን ለእግዚአብሔር ሰጠው። (ዘፍጥ.14፡17-24፤ ዕብ.7፡4-10) ያዕቆብም ከዓላው ቁጣ ወደ ካራን ምድር በሸሸ ጊዜ እግዚአብሔር ከዚህ ምድር በላላም ወደ አባቱ ቤት ቢመልሰው

ካለው ነገር አሥራት ሊሰጠው ተሳለ። (ዘፍጥ. 28፡20-22) የሁለቱ በፈቃደኝነታቸው አሥራት መስጠት እግዚአብሔር በለውና ለለው በሚሰጠው ሰጠታ የበላይ ተቆጣጣሪና የሰጠታ ሁሉ ምንጭ መሆኑን ለመግለጽ እንደሆነ የከፍሉ ሐሳብ ግልጽ ያደርግልናል።

በኋላ ላይ ደግሞ በሙሴ ሕግ በተደነገገው መሠረት እስራኤላውያን ከሚያመርቱት የእህል ዓይነት፣ ከሚያረቡአቸው የእንሰላት ዓይነትና ካላቸው ማንኛውም ዓይነት ሀብት አሥራት መስጠት ነበረባቸው። (ዘሌዋ.27፡30-33) ይህ አሥራት የሚሰጠው የእግዚአብሔርን ሥራ ለሚሠሩ ሌዋውያን ነበር። ምክንያቱም ሌዋውያን ሙሉ ጊዜያቸውን በእገልግሎት የሚያሳልፉ ለሰነበሩ የራሳቸው የሆነ የገቢ ምንጭ አልነበራቸውም። (ዘጎል. 18፡25-32)

እስራኤላውያን አሥራታቸውን የሚሰጡት በቤተመቅደስ ነበር። እነርሱም አሥራታቸውን ከቤተሰቦቻቸው ጋር ይዘው በመምጣት ከሌዋውያን ጋር በዚህ የአምልኮ ማዕከል ምግብ ካብረው በልተው ከተደሰቱ በኋላ ይዘው የመጡትን አሥራታቸውን ያስረክቡ ነበር። (ዘዳግ. 12፡5-7፤ 17፡19) አሥራታቸውን ከመንገድ ርቀት የተነሳ ወደ ቤተመቅደስ ማምጣት የማይችሉ ደግሞ አሥራቱን ሽጠው ገንዘቡን እንዲያመጡ በሕግ ተደንግጓል። (ዘዳግ.14፡22-27) በብሉይ ኪዳን ዘመን በሕግ ከተደነገገው የአሥራት ሰጠታ ሌላ እስራኤላውያን ሌሎች ተጨማሪ ለጠቃሚነትም ለእግዚአብሔር ለአምላካቸው ያቀርቡ ነበር። ይህም የሚያመለክተው ለአምላካቸው በመሰጠት የሚደሰቱ በመሆናቸው ሰጠታቸውን ለአምልኮና ለምስጋና ማቅረባቸውን ነው። (2ዜና. 31፡5-6 ፤ ነህ.10፡37-38፤ 12፡44፤ ሚል. 3፡8-10)

በአዲስ ኪዳን ዘመን የነበሩ የአይሁድ አስተማሪዎችም በሙሴ ሕግ ከተደነገገው በበለጠ የአሥራት አለጣጥ ሁኔታን አጥብቀውታል። ከዚህ የተነሳ አይሁዳውያን እስከ ጥቃቅን ንብረታቸው ጭምር አሥራትን ወደ ቤተመቅደስ ያመጡ ነበር። (ማቴ.23፡23፤ ሉቃ.11፡42፤ 18፡12) በርግጥ በእነዚህ የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች የአይሁድ ምሁራን ተወቅለዋል። ያስወቀሳቸው የአሥራትን ሕግ ማጥበቃቸው ሳይሆን እምነትን፣ ፍቅርን፣ ምህረትንና ፍትህን ያለመናራቸውና ያለማስተማራቸው ነው።

አዲስ ኪዳን ግን እንደ ብሉይ ኪዳን የአሥራትን ሕግ ለክርስቲያኖች አይደነግግም። ነገር ግን በሚያገኙት ገቢ መጠን እንዲሰጡ ያስተምራል። (1ቆሮ.16፡2 ፤ 2ቆሮ.8፡12-14) የአዲስ ኪዳን ክርስቲያኖች ክርስቶስ ሕይወቱን

እስከመስጠት ከወደደን እኛ ደግሞ ካስን ነገር በሚፈለግብን መጠን መስጠት ስለማይከብደን የሰጠታን ሕግ መደንገግ እስፈላጊ ሆኖ አልተገኘም፤ ምክንያቱም እርቡ መስጠትን እውነተኛና ዋጋ በሚያበክፍል እርእያነት እስተምርናል፤ እሳይቶናልም። ክርስቶስ ስለእኛ በመስቀል ላይ ያሳየውና ያለው ፍቅር በመርህ ደረጃ በፈቃዳችንና በደስታ እንድንሰጥ ስለሚያስገድደን ይህ የፍቅር ትዕዛዝ ከሕግ ትዕዛዝ የበለጠ ያስገድደናል። (2ቆሮ. 8፡3፤9+7)

በሰዚህ ከምናመርተው የእህል ዓይነት፣ ካስን እንሰሳት (ከብት፣ ፍየል፣ በግ፣ ዶሮ ወዘተና ከምርቶቻቸው)፣ እንዲሁም ደግሞ ከምናገኘው ደመወዝና ከማንኛውም ገቢያችን እሥራትን እንድንሰጥ ክርስቶስ ያደረገልን የፍቅር ሕግ ያስገድደናል። እሥራቱን የማይሰጥ ክርስቲያን የክርስቶስን ፍቅር ያሳስተዋል ነው። ክርስቶስ ከፍቅር የተነሳ ሕይወቱን እንደሰጠው ቢረዳ እርሱ ደግሞ ካሰው ነገር አሥራት መክፈል አይከብደውም።

እንግዲህ በመስጠት የሚያገኙትን ልባዊ ደስታቸውን ስመጨመርና የምስጋና መስዋዕት እያቀረቡ ጌታን ስማምሰክ እስራኤላውያን ከእሥራት በተጨማሪ ይሰጡ የነበሩ ሌሎች ስጦታዎችንም ቀጥሰን እንመስክታለን።

2.1.2 በኩራት

በኩር ማሰት ማግባት የሚከፍት የመጀመሪያ ልጅ ወደ እንሰሳ ወይም ቀድሞ የሚደርስ የሰብል መጀመሪያ ሆኖ ምርቱ በጥቅም ላይ ከመዋሉ በፊት ወደ እግዚአብሔር ቤት የሚገባ ማሰት ነው። (ዘኁል. 3፡11፤18፡13) በእስራኤላውያን ባህል የበኩር ልጅ የተከበረ ሥፍራ ይሰጠዋል። አባቱ ቤት በማይኖርበት ጊዜ በአባቱ ምትክ የቤቱ ራስ ወይም ተወካይ ሆኖ ይቆያል። አባቱ ሊሞትም ከታናናሾቹ ይልቅ እርሱ እጥፍ ይወርሳል። (ዘፍጥ. 49፡3 ፤ ዘዳግ.21፡17)

እግዚአብሔር እስራኤላውያንን ከባርነት ነፃ ሲያወጣቸው የግብፅን በኩራት መትቶ የነበረ ሲሆን የእስራኤላውያን በኩራት ግን ከመቅሰፍቱ ድነዋል። የሰውንም ሆነ የእንሰሳትን በኩራት ጌታ ታድጓቸው ነበር። ከዚያን ጊዜ ወዲህ የእስራኤል በኩራት ማሰትም የሰው፣ የእንሰሳትና የእህል በኩራት የእግዚአብሔር ናቸው። (ዘጸአ. 13፡2 ፤ ዘኁል. 3፡11-13) እስራኤላውያን በመጀመሪያ ላይ የሚወለዱ የበኩር ልጆቻቸውን ስለእግዚአብሔር ከሰጡ በኋላ መልሰው በገንዘብ ይገዙአቸው ነበር። (ዘኁል. 18፡15-16 ሱቃ. 2፡7=23)

እግዚአብሔር ደግሞ ከእስራኤላውያን በበኩር ፈንታ ሴዋውያንን በኩራት እድርጉ ሰራሱ ሰይቶአቸው ነበር። (ዘኁል. 3፡11-13,40-45 ፤ ዘጸአ. 32፡29)

በብሱይ ኪዳን ሕግ መሠረት እስራኤላውያን ከእያንዳንዱ የእህላቸው ዓይነት ስለእግዚአብሔር የበኩራት ስጦታ ማቅረብ ነበረባቸው። ይህ እግዚአብሔር ስሰጣቸው አጠቃላይ ምርት ምስጋና የሚያቀርቡበት መንገድ ነበር። (ዘጸአ.22፡29፤ 23፡19) እስራኤላውያን የእህል በኩራትን ወደ ቤተመቅደስ ይወስዱ የነበሩት እህላቸው እንደደረሰ የመጀመሪያውን ፍሬ እስፈጭተውና ዳቦውን ጋግረው ወይም በቅርጫት ተሸክመው ወይም ፍሬውን እንዳለ ይዘውት ነበር። (ዘኁል. 15፡17-21 ፤ ዘዳግ. 26፡2) ሕዝቡ በግል ብቻ ሳይሆን በጋራም በቂጣ በዓል (ዘሌዋ. 23፡9-10)፣ በመከር በዓልና (ዘሌዋ. 23፡15-17) በዳስ በዓል (ዘሌዋ.23፡39) ስለእግዚአብሔር የእህልን በኩራት ያቀርቡ ነበር። ይገባ የነበረው በኩራት ሰካህናት ደመወዝ ይውል ነበር። (ዘኁል. 18፡12-13)

በኩራት ካስን ነገር ሁሉ የከበረ ትርጉም እንዳለው ከተፈላጊነቱ አንጻር አይተነዋል። እኛ ክርስቲያኖችም በኩራትን ስለእግዚአብሔር የምንሰጥበት ምክንያት እርሱ ከፍጥረት ሁሉ በክርስቶስ በኩራት እድርጉ ስለመረጠንና የራሱ ሰላደረገን ነው። (ያዕ.1፡18፤ ራዕይ. 14፡4፤ 1ቆሮ. 15፡20-23) በሰዚህ እግዚአብሔር አክብሮን የራሱ እንዳደረገን እኛም ደግሞ ካስን ነገር የከበረውን ስለእግዚአብሔር ማቅረብ እጅግ ይፈለግብናል። የከበረውን ስለእግዚአብሔር ለመስጠት የማይፈቅድ ክርስቲያን በእግዚአብሔር ክቡር ሆኖ ተቀባይነትን እንዳገኘ ያልተረዳ ነው። ይህንን የተረዳ አማኝ በኩራትን ሁሉ ለአምላኩ ስለእግዚአብሔር በደስታ ያቀርባል።

በኩራትን ስለእግዚአብሔር የምናቀርበው ከዚህ በላይ እንደተመሰከተው እርሱ ከፍጥረት ሁሉ የበኩራት ሰላደረገን ነው። ስለዚህ እኛ ደግሞ ካስን ነገር የበኩራትን ስጦታ በማቅረብ ከልብ በሆነ ስጦታችን ልናመልከውና ልናመስግነው ይገባል። የበኩራት ስጦታን ማቅረብ የበኩራት ልጆች በመሆናችን የገሰጸነውን ደስታ ያመለክታል። ይህ በመሆኑ ክርስቲያኖች ሁላችን በኩራት ሁሉ የእግዚአብሔር መሆኑን ተረድተን ከተሰማራንበት የሥራ መስክ የምናገኘውን የመጀመሪያውን ገቢ ስለእግዚአብሔር ስጦታ እንድናቀርብ ይጠበቅብናል። ለምሳሌ ያህል ገበሬው ከየእህሱ ዓይነት የመጀመሪያውን፣ የቢሮ ሠራተኛው በሥራ ተቀጥሮ ሊጀምር ከደመወዙ የመጀመሪያውን፣ ነጋዴው ንግድ ሊጀምር በመጀመሪያ ጊዜ ያገኘውን ትርፍ እንደዚሁም በተሰያየ የሥራ መስክ ላይ

ተሠማርተው የሚሠሩ በመጀመሪያ የሚያገኙት ገቢ በኩር መሆኑን ተረድተው ለእግዚአብሔር ስጦታ እንዲያቀርቡት ያስፈልጋል።

ከዚህ በፊት ያልከፈለው እንኳን ቢሆን በመጀመሪያ ላይ ያገኘውን ገቢ እስታውሰን ዛሬ ብንሰጥ መልካም ነው፤ ምክንያቱም በኩር ሁሉ የማንም ሳይሆን የእግዚአብሔር ነውና። (ዘጸአ.13÷2) የእግዚአብሔር የሆነውን ደግሞ ሰራሳችን ለማድረግ ብንሞክር እርሱን ልንገኘው ስለማንችል የእኛ ሊሆን አይችልም። ስለዚህ ሳይከፈል በእኛ ላይ ቢቀር የሚገባን እንጂ የሚጠቅመን አይሆንም።

2.1.3 ስእለት

ስእለት ማለት ሰው እግዚአብሔር እንድ ነገር እንዲሰጠው በጸሎት መጠየቅና እግዚአብሔር ያንን ነገር ቢሰጠው እርሱ ደግሞ መልሶ ለእግዚአብሔር እንድ ነገርን ለመስጠት ቃል መግባት ማለት ነው። (ዘጸአ.21÷1-3 ፤ 1ሳሙ.1÷11 ፤ መዝ.56÷12-13 ፤ 132÷1-5) ሰምሳሌ እንድ ሰው «እንተ ልጅ ከሰጠኸኝ እኔ ደግሞ መልሼ ይህንን እሰጥሃለሁ» ብሎ ቃል ይገባል። እግዚአብሔር ልጁን ከሰጠው የተሳለውን ማለትም ቃል የገባውን ነገር ለእግዚአብሔር ይሰጣል ማለት ነው። እንዳንድ ጊዜ ደግሞ ስእለት ከምንም ጋር ሳይገናኝ ሰዎች እራሳቸውን ለእግዚአብሔር መስጠታቸውን ብቻ ለማሳየት ለእምልኮና ለእገልግሎት የሚሰጡት ስጦታ ማለት ነው። (ዘጸአ. 6÷1-8 ፤ መዝ. 61÷8 ፤ 65÷1 ፤ 76÷11 ፤ ዮሐዋ. 18÷8) ስለዚህ ስእለት ሰዎች ከእግዚአብሔር ሳገኙት ነገር የምስጋና መግለጫ ስጦታን ለማቅረብ ቃል መግባትንና እንዲሁም ደግሞ ራስን ለእግዚአብሔር መለየትን ለመግለጽ በስጦታ እግዚአብሔርን ለማምሰክና ለማገልገል ቃል መግባትን ያመለክታል።

ስእለት በፈቃደኝነት ይደረጋል። ነገር ግን እንድ ሰው በፈቃዱ ከተሳለ በኋላ ስእለቱን ካልፈፀመ የእግዚአብሔር ፍርድና ቅጣት ይመጣበታል። (ዘጸአ. 30÷2 ፤ ዘጸአ. 23÷21-23 ፤ መዝ. 5÷4-6) ስለዚህ ማንኛውም ሰው ስእለትን ሲያደርግ እስጢን እንዲያደርግ ያስፈልጋል። (መላ.20÷25 ፤ መላ.10÷30-40) እንሰላት፤ ቤቶች፤ ዕቃዎች፤ መሬትና የመሳሰሉት ነገሮች ለእግዚአብሔር ቢሳሉ የእግዚአብሔር ቤት ንብረት ይሆናሉ። በብሉይ ኪዳን ዘመን የሚገቡትን ስእለቶች ካህናት የቤተመቅደስ መገልገያ እንዲሆን ወይም እንዲሸጥ የመወሰን መብት ነበራቸው። ስጦታን የሰጠ ሰው መልሶ ለመግዛት ከፈለገም በዋጋው

ላይ እንድ እምስተኛውን በመጨመር ሊገዛ ይችላል። እንድ እምስተኛውን የሚጨምርበት ምክንያት የእግዚአብሔር የሆነውን የራሱ ስላደረገ እንዲከፍል በሙሉ ሕግ ውስጥ ስለተደነገገ ነው። (ዘሌዋ. 27÷9-27)

እኛም እግዚአብሔርን በስጦታ ለማምሰክና ለማገልገል በተለያዩ መንገድ ስእለትን መሰል ወይም ከእግዚአብሔር ጋር ቃል መግባት እንችላለን። ስጦታን ለመስጠት ቃል ለመግባት ስንፈልግ ግን እስከንበት እንድናደርገው ያስፈልጋል። ያለበለዚያ ቃላችን የእግዚአብሔርን ቁጣ እስከትሎ ወደቤታችን ይገባል።

እንዳንድ ጊዜ በቤተክርስቲያን የሚሸጡ ጨረታዎችን ገዝተን የማንከፍል ከሆነ፤ ለእግዚአብሔር ቤት ሥራ ቃል ገብተን የማንከፍል ከሆነና የተለያዩ ስጦታዎችን በተለያዩ መንገድ ለእግዚአብሔር ቤት ሥራ ለማቅረብ ተስለን የማንከፍል ከሆነ ተጠያቂዎች ነን። ይህ በመሆኑ ለእግዚአብሔር ቤት የምንሰላውን ስእለት በምስጋና፤ በእምልኮና በደስታ በወቅቱ እንድንሰጥ ያስፈልጋል።

2.1.4 መባ

በብሉይ ኪዳን ዘመን ሰዎች እራሳቸውን ለእግዚአብሔር መስጠታቸውን የሚያሳዩበት ሌላው መንገድ ደግሞ መባ ነበር። እንዳንድ ስጦታዎች እግዚአብሔርን ለማመስገን ከእህልም ሆነ ከእንስሳት ተመርጠው ይቀርቡ ነበር። (ዘፍጥ. 4÷4፤8÷20) ሌሎቹ ስጦታዎች ደግሞ ስጦታ እቅራቢው ከእግዚአብሔርና ከሰው ጋር በሚያደርገው ንብረት ለመደሰት የሚያቀርባቸው ነበሩ። (ዘፍጥ. 31÷54)

ሰዎች ለእግዚአብሔር መባን በማቅረብ እግዚአብሔርን ያመልካሉ። (ዘሌዋ. 2÷1-16 ፤ ዘጸአ.7÷12-17) እንግዲህ መባ ሰዎች በደስታ ለእምልኮና ለምስጋና ወደ እግዚአብሔር መሠዊያ የሚያመጡት ስጦታ ነው። (ማቴ.5÷24 ፤ ማር.7÷10-12) በእኛም ዘመን በየቤተክርስቲያኑ የእምልኮ ስብሰባዎች የመባ ዕቃ እየዞረ መባ ይሰበሰባል። በርግጥ በሚዞረው የመባ ዕቃ ውስጥ ምዕመናን የሚጥሱት የስጦታ ሁኔታ ስለመባ መረዳት እንደሌላቸው ያመለክታል። በተለይ በመባ ዕቃ ውስጥ የስጦታ ቁንጮ የሆነው ባለእምስት ሳንቲም ገንዘብ ነው። ካላችሁ ነገር የበታቸን ስጦታ ተብሎ የተፃፈ ዓይነት ይመስል የሚሰበሰበው መባ እንኳን እግዚአብሔርን ቀርቶ ገንዘቡን የሚሰበሰቡትን እገልጋቸንም አያስደስትም። ለእምልኮ የሚመጡት እብዛኛዎቹ ምዕመናንም ይህ ስጦታ

እምልኮ አይመስላቸውም።

መባን አለመስጠት ከአዲስ ዚዳን ትምህርት ጋር ይጻረራል። ጌታ ኢየሱስ በምድር ላይ ያስተምር በነበረበት ዘመን ወደ ቤተመቅደስ ሄዶ በመባ የማያመልክ ሰው አልነበረም፤ ምክንያቱም መባ መስጠት እንዲያለምልክ ክፍል ነው። ነገር ግን ጌታ ኢየሱስ ሕዝቡን የወቀላቸው መስጠት የሚገባቸውን ያህል ስላልሰጡ እንጂ በስጦታው ስላልተሳተፉ አይደሉም፤ ሁሉም በስጦታው ተሳትፎአልና። (ማር. 12፡41-44) በእኛ ዘመን በየቤተክርስቲያኑ የመባን አስጣጥ ብንመለከት መባን ከሚጥሱት ይልቅ የማይጥሱት ይበዛሉ። የሚጥሱትም ቢሆኑ መስጠት የሚገባቸውን ያህል ስለማይሰጡ ከእግዚአብሔር ቃል ወቀላ ነጻ የሆኑ አይደሉም።

ወደ ቤተክርስቲያን ስንሄድ ለማምለክ እንደምንሄድ መዘንጋት የለብንም። ሃሌሉያ፣ አልልታ፣ ሽብሻቅ፣ ትንቢትና ልሳን መናገር፣ ጭብጨባ፣ ዝማሬና ስብከት የእምልኮ ክፍል ቢሆኑም ነገር ግን ብቻቸውን እግዚአብሔርን ሊያስደስት የሚችል እምልኮን ሊያሟሉ አይችሉም። የመባ ስጦታም እንዲያማምለኪያ መንገድ ነው። ይህን ደግሞ ጌታ ኢየሱስ ራሱ ያስተማረው መሆኑን ከእግዚአብሔር ቃል አይተናል። (ማር. 12፡41-44)

በቤተክርስቲያን የምንገልገልበት ቤት፣ መጽሐፍ ቅዱስ፣ ወንበር፣ የድምጽ ማጉያ፣ የሙዚቃ መሣሪያ፣ የመዝሙር መጻሕፍትና የመሳሰሉት የሚገዙት በገንዘብ ነው። እዚያ ቆሞ የሚያገለግለውም አገልጋይ ራሱንና ቤተሰቡን የሚያስተዳድረው በገንዘብ ነው። ስለዚህ ከዚህ በፊት እንደተመለከትነው ይህ ገንዘብ የሚገኘው ከምዕመናን ነው። እግዚአብሔር መስጠትን የእምልኮ ክፍል ያደረገበትም እንዲያምክንያት ለዚህ ይመስላል።

ይህ በመሆኑ ወደ ቤተክርስቲያን ስንሄድ በዚያ ሥፍራ የጸጋ ስጦታ የሆነው በቃሉ የሚተላለፍ በረከት እንጂ እዚያ ያሉ የእምልኮ መጠቀሚያ ዕቃዎች አይደሉም። በቃሉ የሚገኘው በረከት በክርስቶስ ጸጋ ያገኘውና በገንዘብ ሊተመን የማይችል ስጦታ ነው። ታዲያ ይህንን ስጦታ ለመቀበል ወደ ቤተክርስቲያን ስንሄድ ለእምልኮ የሚያስፈልጉ ዕቃዎችን የመግዛቱ ኃላፊነት በምዕመናን ላይ የተጣለ ነው። (1ኬና 29፡1-19)

ምዕመናን ስጦታን የማያቀርቡ ከሆነ ከሁሉም በፊት እምልኮአቸው ሙሉ ሊሆን የማይችል ሲሆን ሌላው ችግር ደግሞ የማምለኪያ ቦታና ለእምልኮ የሚያገለግሉ ዕቃዎች ሊኖሩ አይችሉም። እንደዚሁም ደግሞ በእግዚአብሔር

የተሳካልንም አገልጋይ ቤተሰቡን የሚያስተዳድርበት ገቢ ክሌለው ሊያገለግሉን አይችሉም። ምዕመናን ይህንን መረዳት እንዲያገኙ ትኩረት የተሰጠው ትምህርት ያስፈልጋቸዋል።

ለዎች ወደ ቤተክርስቲያን መጥተው ሊገለገሉበት የመቀመጫ ወንበሮችና ሌሎች የመገልገያ ዕቃዎች እንደሚገቡና እነዚህ ደግሞ መተኪያ እንደሚያስፈልጋቸው ቤተክርስቲያን ምዕመናኖቿን በግልጽ ማስረዳትና ማሳመን አለባት። የእምልኮ ቤቱን ለሚቀጥለው ጊዜ ለማጽዳት የሳሙናና የመጥረጊያ ገንዘብ እንደሚያስፈልግ ሁሉንም ምዕመናን ግንዛቤ ማስጨበጥ ከቤተክርስቲያን የሚጠበቅ ኃላፊነት ነው። ለበረከት እንኳን ባይለጡ ምዕመናን በየጊዜው መጥተው ለሚገለገሉበት ዕቃ መተኪያ የሚሆን ገንዘብ በመባ መልክ መጣል አለባቸው። በርግጥ በመጽሐፍ ቅዱሳዊ አስተምህሮ መባ የመስጠት ዓላማው አግዚአብሔር የሚመለከበትና የሚመለከትበት እንዲሁ መንገድ በመሆኑ ነው። የምዕመናን ግንዛቤም ማደግ ያለበት በዚህ ትክክለኛ የመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት ነው።

ያም ሆነ ይህ ምዕመናን ለእምልኮ ወደ ቤተክርስቲያን ሊሄዱ መባቸውን በደስታ ለእምልኮና ለምስጋና መስዋዕት ማቅረብ ይጠበቅባቸዋል። ይህ ገንዘብ ለሙሉ ጊዜ አገልጋዮች ደመወዝ፣ ለማምለኪያ ቦታ መግዣ፣ ለቤቱ ማሠሪያና እድሳት እንዲሁም ደግሞ ለእምልኮ ለሚያስፈልጉ ዕቃዎች ግዥና እድሳት ይውላል። ገንዘብ ከሌለ ግን እነዚህን ነገሮች ማሟላት የማይቻል ሊሆን በዚህ ዓይነት ችግርና መመለቃቀል ውስጥ የምትገኝ ቤተክርስቲያን ከትክክለኛው የእግዚአብሔር ቃል መስመር ውጪ የሆነች ብቻ ነች። ይህ በመሆኑ ጸታን፣ ዕድሜንና ሁኔታን ሳይለይ ሁሉም ምዕመናን እንደየአቅማቸው መባን በመስጠት እንዲሳተፉ መጽሐፍ ቅዱሳዊ ግንዛቤን ለምዕመናኖቿ ማስጨበጥ ከቤተክርስቲያን የሚጠበቅ ዋነኛ ተግባር ነው።

ከዚህ በላይ እንደተመለከትነው ክርስቲያኖች መባ በመስጠትም ልባችንን ወደ መሠዊያ በማንሳት እግዚአብሔርን በደስታና በምስጋና እንድናመልከው ያስፈልጋል። ከጸጋ ዘመን በፊት የተወለዱ የብሉይ ኪዳን ሰዎች በምርጥ ስጦታ እግዚአብሔርን ካመለከቱ (ዘፍጥ. 4፡4፤ 8፡20) የክርስቶስን ፍቅር ያየንና በጸጋ ዘመን እየተደሰትን ያለን ሰዎች ምን ያህል በስጦታ ማምለክ ይኖርብን ይሆን? ባለን ነገርና መጠን መባችንን በመስጠት ማለትም ገንዘብ፣ እህል፣ አንስሳት፣ ቁሳቁሶችንና የመሳሰሉትን በማቅረብ እግዚአብሔርን

እንድናመሰግነውና እንድናመልከው ካርሶቶስ በመስቀል ላይ የገለፀልን ፍቅር ልባችንን ሊያሸንፈውና ግድ ሊለን ይገባል።

2.1.5 ምዕዋት

ምዕዋት ድሆችን ለመርዳት በፍቅር የሚዋጣ ስጦታ ነው። ድሆች የሚባሉት ጧሪ የሌላቸው እቅድ ደካሞች፣ ወላጅ የሌላቸው ልጆች፣ ባልቴቶችና መሥራት የማይችሉ እካል ስንኩላን ናቸው። ለድሆች እርዳታ እንዲደረግ በእግዚአብሔር ቃል ታዟል። (ዘጸግ. 15÷11፤ ዘሌዋ. 25÷35) ስለዚህ የእግዚአብሔር ሕዝብ ለድሆች የሚሰጠው እርዳታ በተወሰነ ጊዜ ውስጥ ብቻ የሚደረግ ሳይሆን የሁልጊዜ ተግባሩ ነው። (ዘጸግ. 15÷10-11 ፤ ምላ. 14÷31) ክርስቲያኖች ለድሆች ሊሰጡ ለእግዚአብሔር እንደሰጡ ይቆጠራል። (ምላ. 19÷17)

ክርስቲያኖች በቤተክርስቲያን ውስጥ ለሚገኙት ድሆች ቅድሚያ እየሰጡ መርዳት እንዳለባቸው የእግዚአብሔር ቃል ያስተምራል። (ሉቃ. 6÷30, 35፤ 12÷33፤ ዮሐዋ. 11÷29፤ ሮሜ. 12÷13፤ 15÷26፤ ገላ. 6÷10) ሐዋርያት ድሆችን በሚከተሉት ሦስት መንገዶች ዕቅድ በማውጣት ይረዱአቸው ነበር። (1ቆሮ. 16÷2) እነዚህም መንገዶች፡-

1. የሚያዋጡትን የእርዳታ ገንዘብ በቤታቸው ያከማቹ ነበር።
2. ገንዘቡን የሚያከማቹትም በነበራቸው የገቢ መጠን ነበር።
3. ያከማቹትን ገንዘብ በየሳምንቱ ለቤተክርስቲያን መሪዎች ያስረክቡ ነበር።

እንግዲህ የዛሬዋ ቤተክርስቲያን በዘመኑ የሚፈለገውን ድሆች የሚረዱበትን የተቀናጀ አሠራር የላትም። ከዚህ የተነሳ ለድሆችዋ የረሃብና የችግር ጩኸት አብዛኛውን ጊዜ መልስ ስትሰጥ አትታይም። ይህ በመሆኑ ጊዜው የሚጠይቀውን የተቀናጀ አሠራር በመዘርጋት ምዕመናኖቿን አስተባብራ ድሆችን የመርዳት ኃላፊነት አለባት። የተቀናጀ ምዕዋት የማሰባሰብ አሠራር ቢኖር ለተቸገሩት የተቀናጀ የእርዳታ አከፋፈልም ይኖራል።

ምዕመናንን ለምዕዋት ከእግዚአብሔር ቃል አስተምሮ ለማስረዳትም ሆነ የሚሰጡትን የእርዳታ ስጦታ ለማሰባሰብ አሠራርዋን ማቀናጀት ይጠበቅባታል። ስለዚህ ቤተክርስቲያን ዕቅድን በመዘርጋት ምዕመናኖቿ የዚህ ስጦታ በረከት ተካፋዮች እንዲሆኑና በእርሷ ውስጥ የሚገኙ ድሆችም ደግሞ የእርዳታው ተጠቃሚዎች እንዲሆኑ ለማድረግ የሚፈለግባትን ኃላፊነት መውጣት ይኖርባታል።

ምዕመናን ከሚያገኙት ገንዘብ፣ እህል፣ ካሳቸው እንስሳት፣ አልባሳትና የመሳሰሉት ለድሆች ለማካፈል መወለን አለባቸው። በተለይ ገንዘብን የሚከፍሉ በፐርሰንት ምን ያህል መክፈል እንደሚችሉ እንዲወስኑ ቢበረታቱ መልካም ነው። እንደዚሁም አልባሳትንና የተለያዩ ስጦታዎችን በተወሰነ የጊዜ ከፍተት እንደአቅማቸው በዕቅድ እንዲሰጡ የሚበረታቱበት ሁኔታ ቢፈጠር ምዕመናን የበለጠ መስጠቱን እየለመዱ ይሄዳሉ። በእጃቸው ያለው ንብረት እግዚአብሔርንና ባልንጀራቸውን እንደየአስፈላጊነቱ እንዲያገለግሉበት የተሰጣቸው አደራ እንጂ የእነርሱ ብቻ ልስመሆኑን የመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት ግንዛቤ ማግኘት አለባቸው።

ቤተክርስቲያን ምዕመናን ለድሆች ምዕዋት ወደ መስጠት ልምምድ እንዲገቡ የተለያዩ ስልተችን መጠቀም ይጠበቅባታል ነው። በብሉይ ኪዳን ዘመን ለድሆች እንዲያደርጉ ማሰባሰቢያ መንገድ የሰባተኛው ዓመት ምርት ለምዕዋት ይቀርብ ነበር። (ዘጸግ. 15÷1-11) ከዚህ መማር የምንችለው ነገር ቤተክርስቲያን የበዓላት ቀናትንና በንግድ የተወሰኑ ቀናትን ለድሆች የእርዳታ ማሰባሰቢያ እድርጋ በመወሰን በዚያ ላይ ምዕመናኖቿ በሰጠታው የሚሳተፉበትን ሁኔታ ማመቻቸት ትችላላች። የምዕመናንንና የአካባቢውን ሁኔታ በጥልቀት በማጥናት ክርስቲያኖችን በሚያነሳሳና በሚያመች መንገድ የሁሉንም ተሳትፎ ወደተፈለገው ደረጃ ቀስ በቀስ ማጉልበትና ማሳደግ ይቻላል።

ምዕመናን በዚህ የስጦታ በረከት ውስጥ እንዲሳተፉና ድሆችም ተጠቃሚዎች እንዲሆኑ ቤተክርስቲያን ይህንን በባለቤትነት የሚመራ ጠንካራ ኮሚቴ ማቋቋም ይኖርባታል። ይህ ኮሚቴ ከቤተክርስቲያን ሽማግሌዎችና ሙሉ ጊዜ እገልጋዮች ጋር በቅንጅት የሚለራ ቢሆን ውጤታማ ሊሆን ይችላል። ኮሚቴው ምዕመናን ምዕዋት ለመስጠት ያለባቸውን ኃላፊነትና በመስጠታቸው የሚያገኙትን በረከት በባለቤትነት እየተከታተለ ትምህርት እንዲሰጣቸው ያደርጋል። ተረጂዎችን በስጦታው አጠቃቀምና በኑሮአቸው ባጋጠማቸው ችግር ላይ ይረዳቸዋል። አስፈላጊውን ምክር ለተረጂዎቹ እየለጠ ችግራቸውን የሚቋቋሙበትንና የሚያሸንፉበትን ስልት እንዲቀይሱ ያበረታታቸዋል።

ለምዕዋት የምንሰጠው ገንዘብ በፈቃደኝነት (ዘጸግ. 15÷7-11)፣ እራስን በማዋረድ (ማቴ. 6÷1-4)፣ በደለታ (2ቆሮ. 9፣ 7)፣ በታማኝነትና (ዮሐዋ. 4÷29-30) እርስ በርስ በመቀበል (ሮሜ. 15÷25-27) ላይ የተመሠረተ መሆን ይኖርበታል። ይህ ስጦታ ከብርን ለማግኘትና (ማቴ. 6÷1-4) እንዲሁም

ሥራን ለማይወዱ ስነፎች (1ተሌ.3÷10) መስጠት የለበትም። ድሆችን የሚረዱ ዋጋቸውን ከእግዚአብሔር ይቀበላሉ። (ዘዳግ. 14÷28-29፤ 2ቆሮ.9÷9-10) በሰማይም ሀብት ያከማቻሉ። (ማቴ. 19÷21) በመጽሐፍ ቅዱስ ምዕዋት በመስጠት በምሳሌነት ከሚጠቀሱት መካከል ዘካርያስ (ሉቃ.19÷8)፣ ዶርቃ (የሐዋ. 9÷36)፣ ቆርኔሌዎስ (የሐዋ. 10÷2) የጥንት ክርስቲያኖች (የሐዋ. 4÷34-37) ናቸው። እንግዲህ እኛም በፍቅርና በደስታ ድሆችን ለመርዳት እንደእነዚህ ሰዎች ልባችንን የምናዘጋጅ መሆን ይኖርብናል። እግዚአብሔር በእጃችን ባስቀመጠው የእደራ ሀብት በሚፈለግብን መጠን በእስፈላጊው ጊዜ ድሆችን ለመርዳት ያስቀመጥነውን ገንዘብ በቤተክርስቲያን በኩል ለሚደረገው የተቀናጀ የእርዳታ አከፋፈል ልንስጥ ያስፈልጋል። ይህ እንቅስቃሴ በቤተክርስቲያን በኩል ድክመት የሚታይበት ከሆነም እርዳታ የሚያስፈልጋቸውን በግል እንድንረዳቸው ያስፈልጋል። ለዚህ የማንንም ቅስቀሳ የምንጠብቅ ሳይሆን ከእግዚአብሔር ቃል በተረዳነው መሠረት ባለእደራነታችንን ለመወጣት ኃላፊነት የሚለማን ክርስቲያኖች ሆነን መገኘት ይጠበቅብናል።

2.1.6 የበዓላት ስጦታ

በብሉይ ኪዳን ዘመን በበዓላት ስጦታን መስጠት የተለመደ ነገር ነበር። የእግዚአብሔር ሕዝብ በየበዓላቱ ሊስበሱ አብሮ እየበላ በጎብረቱ ስለሚደስትና እግዚአብሔርን ለመስጋጋትና ስለሚያመልክ በእነዚህ በዓላት ላይ የደስታው መግለጫ የሆነውን ስጦታ በዓላቱ ወደሚከበሩበት ሥፍራ ይዞ ይሄድ ነበር። (ዘኁል. 28÷29 ፤ ነህ.10÷32-39 ፤ 2ዜና 31÷3)

የእስራኤል ሕዝብ ለደስታቸው መግለጫ በበዓላት ላይ ስጦታቸውን የሚያቀርቡ ከሆኑ እኛ ክርስቲያኖች በምህረቱና በፍቅሩ እየወበቀን ከዓመት ወደ ዓመት የሚያደርስንን ጌታ እንዴት ይበልጥ እናመልከው ይሆን? ደስታችንን ስመግለጥ በዓመት በዓላቱ ማለትም በዓውደ ዓመት፣ በመስቀል በዓል፣ በልደት በዓል፣ በጥምቀት በዓል፣ በስቅለት በዓል፣ በትንሳዔ በዓልና በእንዳንድ የምስጋና ስብስባዎቻችን ስንገናኝ ደስ እንዳለን የገንዘብ፣ የልብስ፣ የእህልና የመሳሰሉትን ስጦታዎች እያቀረብን ብናመልክ እግዚአብሔር በእደራ በእኛ እጅ ያስቀመጠውን ሀብት መዋል በሚገባው ነገር ላይ እናውሰዋለን ማለት ነው።

እንግዲህ በበዓላት ላይም ደስታችንን በስጦታ እየገለፅን ጌታን ማመስገንና

ማምለክ የምንችል ከሆነ መንፈስ ቅዱስ እንዲረዳን ራሳችንን በቃሉ እያዘጋጀን በዓላትን መጠባበቅና በምናመልከበት ስፍራ እንደእቅማችን ማድረግ የሚገባንን ለማድረግ በፍቅርና በፈቃደኝነት መወሰን ይኖርብናል።ይህ ከሆነ የተትረፈረፈው የእግዚአብሔር በረከት ከማያልቀው ምንጩ እንደታማኝ ቃሉ ይፈልቅልናል።

2.1.7 ልዩ ልዩ ስጦታዎች

እስራኤላውያን ልዩ ልዩ ስጦታዎችን ለእግዚአብሔር ቤት ሥራ እየሰጡ በስጦታ እግዚአብሔርን ያመልኩት ነበር። ለዚህም ንጉስ ዳዊትና የእስራኤል ሕዝብ ለቤተመቅደስ ስራ ያዋጡት ቁሳቁስና (2ዜና 29÷1-9) ለቤተ-መቅደስ መገልገያ ያቀረቡዋቸው ስጦታዎች እንደምሳሌ ሲጠቀሱ ይችላሉ።(ዕዜ. 8÷24-30)

በብሉይ ኪዳን ዘመን የእስራኤል ሕዝብ በራሱ እየተነሳሳም ሆነ በመሪዎቹ አነሳሽነት የተሰያዩ ስጦታዎችን ለተሰያዩ የእግዚአብሔር ሥራዎች ይስጥ ነበር። (ነህ.10÷34፤ 2 ዘሌዋ. 22÷17-24) እኛም እግዚአብሔር በእጃችን በእደራ ካስቀመጣቸው ነገሮች እንደየእስፈላጊነታቸው የተሰያዩ ስጦታዎችን ለእግዚአብሔር ቤት ሥራ እንድናቀርብ ይጠበቅብናል። እስራኤላውያን ብዙ ዓይነት ስጦታዎችን እያቀረቡ ሲያገለግሉ እንደነበር ሁሉ እኛም ደግሞ ካለን ዕንቁ ነገር ለእግዚአብሔር በደስታ እያቀረብን እርሱን እንድናገለግልበት ልባችን ለክርስቶስ ፍቅር የተሸነፈና እውነተኛ ክርስትናችንን የሚያስመስክር መሆን አለበት። ስለዚህ ስጦታችንን ገንዘብንና እህልን በመስጠት ብቻ መገደብ የለብንም። እንዲሁም ደግሞ በእሥራትና በመባም ብቻ መገደብ የለብንም።

የእግዚአብሔር ቃል የሚያስተምረን እውነት ከእነዚህ ባለፈ መልኩ እየሰጡ ደስታን መግለጥ እንደሚቻል ነው። ይህ በመሆኑ በእጃችን ያለውን እደራ በባስቤትነት ሳይሆን በባለእደራነት እያስተዳደርነው ስለሆነ በመስጠት ላይ የሚያስጨንቀን ነገር ሲኖር አይገባም። የተሰጠን ነገር እግዚአብሔር እንደሚፈልገው በሥራ ላይ እያዋልነው የእርሱ ሥራ እንዲሠራበት፣ ወገኖቻችንና እኛ እንድንጠቀምበት ነው።

2.1.8 ቤት

የምንኖርበት ቤትና የምንሠራበት ቢሮ ከእግዚአብሔር የተሰጠን ስጦታዎች ናቸው። እግዚአብሔር በየቤቶቻችንና በየቢሮአችን ሊከብር

ይፈልጋል። የአዲስ ኪዳንን መጽሐፍ ስንመረምር ቤተክርስቲያን የነበረችው በክርስቲያኖች ቤት ነበር። ምዕመናን ቤታቸውን ለአምልኮ እየሰጡ እግዚአብሔርን በቤታቸው ያመልኩና ያስመልኩ ነበር። (ሮሜ 16፥3-5፤ ዮሐዋ. 12፥12)

ስለዚህ ቤታችንን ለአምልኮ እንድንለጥ ያስፈልጋል። አንዳንድ ክርስቲያኖች ከእቻዎቻቸው በስተቀር ሰዎችን ወደ ቤታቸው አያስገቡም። በምንጣፍ የተነጠፈው ላሎናቸውና የሶፋ ወንበራቸው እንዳይበላሽ በጣም ጥንቁቆች ናቸው። ከዚህ የተነሳ እንኳን ሌሎች ክርስቲያኖች ገብተውበት መጸለይ ይቅርና ወንጌላውያንም ሲጠይቁአቸው ባይሄዱ ይመርጣሉ።

ይህ የሚያመለክተው ባለአደራነታቸውን ያለማወቃቸውን አሊያም እያወቁ ልባቸውን ማደንደናቸውን ነው። ቤታችንና በቤታችን ያለ ነገር ሁሉ እንደቃሉ እንድንነግድበትና እንድናተርፍበት ከእግዚአብሔር አደራ የተሰጠን ነው። ይህም ማለት ቤታችን ለአምልኮ፣ ለክርስቲያን ወንድሞቻችን፣ ለድሆችና ለእገልጋዮች ማረፊያ የማይሆን ከሆነ መክሊትነቱን ቀብረነዋል ማለት ነው። ለዚህ ደግሞ ተጠያቂዎች ነን። ስለዚህ ቤታችን ለጸሎት፣ ለአምልኮ፣ ለክርስቲያኖች፣ ለድሆችና ለእገልጋዮች ማረፊያ ቢውል እግዚአብሔርና ወገኖች የሚገለግሉበት ስለሆነ የበረከት ቤት ይሆናል።

2.1.9 ቤተክርስቲያን በሚሰበሰበው ስጦታ ላይ ያላት ሥልጣን

ቤተክርስቲያን ስጦታዎችን የምትሰበሰበውና የምታስተዳድረው በመሪዎችዋ እማካይነት ነው። (ዮሐዋ. 4፥35፤ 11፥27-30) ቢሆንም ግን መሪዎች ትኩረታቸው በመለበክ፣ በማስተማር፣ በመጸለይና ነፍሳትን በመክታተል ላይ መሆን አለበት። (ዮሐዋ. 6፥16) ስጦታዎች ከምዕመናን ሲሰበሰቡ ከፍተኛ ጥንቃቄ ማድረግ ከቤተክርስቲያን መሪዎች ይጠበቃል። (ዮሐዋ 21፥6-24)

ሐዋርያው ጳውሎስ ስለሚሰበሰበው ስጦታ መሪዎች ጥንቃቄ ማድረግ እንዳለባቸው ሲናገር እንዲህ ይላል፤ «ስለምናገለግለው ስለዚህ ለጋስ ስጦታ ማንም እንዳይነቅፊን እንጠነቀቃለን፤ በጌታ ፊት ብቻ ያይደለ ነገር ግን በሰው ፊት ደግሞ መልካም የሆነውን እናስባሰንና።» (2ቆሮ. 8፥20-21) በዚህ ሥፍራ ሐዋርያው የሚያስጠነቅቀው ነገር በጌታ ፊት ብቻ ሳይሆን በሰዎች ፊትም መሪዎች ታማኞች ሆነው መገኘት እንዳለባቸው ነው። እንዲሁም ደግሞ የቤተክርስቲያን አባላትም በገዝቡ ላይ እኩል መብት እንዳላቸው መሪዎች

ግንዛቤ እንዲኖራቸው ያስፈልጋል። መሪዎች ለምዕመናን ታማኝነታቸውን በተለያዩ መንገዶች ለመግለጽ ይችላሉ። ከእነዚህም መካከል፤

1. ገንዘቡን በሕጋዊ ደረሰኝ መስጠት

በርግጥ ይህ አካሄድ በመጽሐፍ ቅዱስ ተጽፎ አናገኝም። ምክንያቱም መጽሐፍ ቅዱስ በተጻፈ ጊዜ እንዲህ ዓይነት አሠራር ያልነበረ ሊሆን ይችላል። ቢሆንም በወቅቱ የነበሩ ክርስቲያኖች የራሳቸው የሆነ በሕዝቡ ፊት ታማኝነትን የሚገልጹበት የአላባሰብ ዘዴ ይኖራቸው ይሆናል። ጳውሎስ በክፍለ-ሊናገር «በጥንቃቄ» ማድረግ እንዳለብን እንጂ ይህ የጥንቃቄ አካሄድ በምን መልኩ እንደሆነ የገለጸው ነገር የለም። ይህም የሚያመለክተው ቤተክርስቲያን በሰውና በእግዚአብሔር ፊት ታማኝነቷን ማሳየት በምትችልበት አሠራር ገንዘቧን እንድትሰበሰብና ለሚያስፈልጋት ነገር ወጪ እንድታደርግ ነጻነትን ይሰጣታል። ከዚህ ግንዛቤ ማነስ የተነሳ አንዳንድ ሰዎች በቤተክርስቲያን ስጦታን ሲሰጡ ደረሰኝ መውሰድ እይፈልጉም፤ ገንዘብና ዕቃ ሲያወጡም ደረሰኝ መስጠት እይፈልጉም። ለሚሰበሰበው የእግዚአብሔር ቤት ገንዘብ ጥንቃቄ ለመውሰድ ሲባልና ሰዎች እንዲያምኑን ዘመኑ በሚፈቅደው አካሄድ ብንጠቀም ስህተቱ ምን ላይ ነው? የዘመኑን የለው እእምሮ ፈጠራዎችን የማንቀበል ከሆነ ለምንድነው በመኪና የምንሄደው? ለምንድነው ራድዮና ቴሌቪዥን የምንለማው እና የምንመለከተው? በርግጥ ባለፉት ዘመናት በቤተክርስቲያን ውስጥ ብዙ ነገሮች ባለማወቅ ተደርገው ብዙ ስህተቶች ተፈጥረዋል። ብዙ ስጦታዎች ወደ ቤተክርስቲያን ገብተው ማን እንደሰበሰባቸውና ማን ወጪ እንዳደረጋቸው የጠፋበትን ሁኔታ የአያንዳንዱ ቤተክርስቲያን ጓዳ ትውስታ ነው። ከዚህም የተነሳ ብዙ እብያተ ክርስቲያናት ለብጥብጥና ለመሰናክል ተዳርገዋል።

እንግዲህ ከእነዚያ ዘመናት መማርና የዛሬ አቅጣጫችንን ማስተካከል አለብን። ከነዚህም ማስተካከያዎች መካከል አንዱ የሚሰበሰበውን ስጦታ እያንዳንዱ ቤተክርስቲያን ባለው ሕጋዊ የገዢ ደረሰኝ መለብለብና በሕጋዊ የወጪ ደረሰኝም ማውጣት ነው። ይህ ከምናገለግለው ሕዝብ ጋር በትክክል እንድንተማመን የሚያስችለን አንዱ አካሄድ ነው።

2. የሚሰበሰበውን ስጦታ ወደ ገንዘብ ለውጦ ባንክ ቤት ማስገባት

ከልምድ ማየት እንደሚቻለው በአያንዳንዱ ቤተክርስቲያን ከተሰበሰቡ

ብዙ ስጦታዎች መካከል በግለሰቦች እጅ የጠፋ ወይም የቀሩ ስለ መኖራቸው የማይካድ ነው። ይህ ደግሞ አስመተማመንን በመፍጠር ቤተክርስቲያንን የጉዳበት ብዙ አጋጣሚዎች ነበሩ። የአሁኑ ዘመን ክርስቲያኖችን በሚያናውጡና በእንደ ሌሊት አቋም ሊያስቀይሩ በሚችሉ ሁኔታዎች የተሞላ ሰለሆነ የፈለገ የአገልግሎት ማዕረግ ቢኖረውም በማንም ግለሰብ እጅ የቤተክርስቲያንን ገንዘብ ማኖርን በተመለከተ ሙሉ እምነት መጣል ተገቢ አይሆንም።

አውነተኛ ክርስቲያንን የሚያውቅ እግዚአብሔር ብቻ ነው። ይህ በመሆኑ በገንዘብ ጉዳይ ጥንቃቄ ማድረጉ ለቤተክርስቲያን ብቻ ሳይሆን ገንዘቡን ለሚይዙት ግለሰቦችም ይጠቅማል። የእምነት አቋማቸውንም አንኳን ሳይቀይሩ በስህተት የቤተክርስቲያንን ገንዘብ በማጥፋት ብቻ አፍረው ከቤተክርስቲያን የሸሹ ብዙ ሰዎች ናቸው። ለሰዚህ የቤተክርስቲያንን ገንዘብና የግለሰቦችንም ሕይወት ከስህተት ለመጠበቅ ሲባል ገቢ የሚሆነውን ገንዘብ ሁሉ ወደ ባንክና ወጪ የሚሆነውንም ሁሉ ከባንክ ማድረግ በምናገለግለው ሕዝብ ፊት ያለንን ታማኝነት ለመግለጽ ይረዳል።

በገጠር ያሉት እብያተ ክርስቲያናት ባንክ ቤት ለማግኘት የማይችሉበት ሁኔታ ሊኖር ይችላል። ባንክ ቤት በቅርብ ካለ በባንኩ መጠቀሙ አማራጭ የማይገኝለት ነው። ባንክ ለመጠቀም ያለው ርቀት የማያስችል ከሆነም አስፈላጊው ሰልት ሁሉ ተፈጥሮ የሚለበሰበው ገንዘብ በምንም መልኩ ቢሆን በግለሰብ እጅ የማይቀመጥበት ሁኔታ ቢመቻች አጅግ በጣም መልካም ነው።

የሒሳብ አሰራር ሕግን በተከተለ ቤተክርስቲያን ዓላት ሕጋዊ ደረሰች የሚለበሰበው ገንዘብ ወደ ባንክ መግባቱ አስፈላጊ መሆኑን አይተናል። ገንዘብ ሊወጣ ግን ለእግዚአብሔር ክብር ሊውል በሚችል መልኩ አንዲወጣ ያስፈልጋል። ይህን ለማድረግ ደግሞ ገንዘቡ በግለሰቦች ትዕዛዝ ሳይሆን በቤተክርስቲያን አስተዳዳሪዎች ውሳኔ ቢወጣ ለጥንቃቄው እጅግ ይጠቅማል። ገንዘብን በውሳኔ ወጪ ማድረግ ገንዘቡ አለአግባብ አንዳይጠፋ ከመርዳቱም በላይ በመሪዎችም መካከል መተማመን አንዲኖር ያደርጋል። በመሪዎች መካከል መተማመን ካለ ደግሞ ሕዝቡ መሪዎቹን ያምናል።

3. አዲት ማድረግ

የሚለበሰበውንና ወጪ የሚሆነውን የሚከታተል ከቤተክርስቲያን አስተዳዳሪዎቹ ሌላ ቤተክርስቲያን በምዕመናን የሚመረጡ አባላት ያለው

የአዲት ኮሚቴ ቢኖራት በገንዘቡ አካባቢ ጥንቃቄ ለማድረግና የሕዝቡን እመኔታ ከፍ ለማድረግ ይጠቅማል።

ይህ የአዲት ኮሚቴ በገቢና በወጪ ገንዘብ ላይ ሲያስጠነቅቅ በሚችል መንገድ ኃላፊነት ቢኖረው ይመረጣል። እንደዚሁም ደግሞ ይህ ኮሚቴ የተሰበሰበውን ገንዘብ የገቢ መጠንና ወጪውን በዝርዝር ለምዕመናን በዓመት በተወሰኑ ጊዜያት ሪፖርት ቢያደርግ መልካም ነው። ኮሚቴው ይህንን ሲያደርግ በመሪዎች በኩል አስፈላጊው ትብብር ሁሉ ሊደረግለት ይገባል። በዚህ አቀራረብ የቤተክርስቲያንን ገንዘብ ብቻ ሳይሆን የምዕመናንንም ልብ መጠበቅ ይቻላል።

4. የሚለበሰበውን ሰጦታ በአስፈላጊው ተግባር ላይ ማዋል

ከዚህ በፊት አንደተነጋገርንበት በእግዚአብሔር ቤት የሚለበሰበው ሰጦታ ለእግዚአብሔር ክብር በሚሆን ሥራ ላይ መዋል ይኖርበታል። ይኸውም ለሙሉ ጊዜ አገልጋዮች ደመወዝ ለመክፈል፣ ድሆችንና በሽተኞችን ለመርዳት፣ ለእግዚአብሔር ቤት ሥራ፣ በውሰጡ ያሉት የአምልኮ መሣሪያዎችን ለማሟላቱና ለሌሎች የወንጌል ማስፋፊያ ሥራዎች መዋል አለበት።

ይህ ሥራ በግልጽ ከታየ ምዕመናን ሰጦታዎችን የበለጠ አንዲሰጡ ያነሳሳቸውና የእግዚአብሔር በረከት ተካፋዮች አንዲሆኑ ያደርጋቸዋል። በሚለበሰበው ገንዘብ የሚሰራ ነገር ካልታየና ገንዘቡ የሚወጣበትን ሁኔታም ምዕመናን በዝርዝር ካላወቁ ለመስጠት አይነሳሱም። ይህ ደግሞ ባለመስጠት በሚደርስባቸው እርግማን ሥር ያኖራቸዋል። እንደዚህ ዓይነት ሁኔታ በቤተክርስቲያን ውስጥ ከተፈጠረ ግን ለምዕመናን መለናክል ምክንያት የሆኑት መሪዎች ተጠያቂዎች ናቸው።

ስለዚህ የቤተክርስቲያን መሪዎች ለሚለበሰበው ሰጦታ በእግዚአብሔርና በሰው ፊት ታማኞችና ጥንቁቆች መሆን ይጠበቅባቸዋል። እነርሱ በዚህ አቅጣጫ ታማኝነታቸውን ከገሰጹ የሚያገለግሉት ሕዝብ ይከተላቸዋል። በመስጠት አገልግሎቱም የበለጠ አድጎ ለወንጌል መስፋፋት ሥራ የተመቻቸ ሁኔታን ይፈጥራል፤ በራሱም ይባረካል። እግዚአብሔርም ደግሞ ለመሪዎቹ ክብርን እያለበሳቸው በሕዝቡ ፊት ሞገስ ይሆናቸዋል፤ ከሙሉና ከእያሉ ጋር አንደሠራ ከአነርሱም ጋር ሥራውን በድንቅና በተእምራት ያከናውናል።

2.2 የወንጌል ባለአደራነት

ጌታ ኢየሱስ ከትንሳዔው በኋላ የወንጌልን አደራ ለደቀመዛሙርቱ እንደሰጠ የእግዚአብሔር ቃል ሲናገር እንዲህ ይላል፡ «... ሥልጣን ሁሉ በሰማይና በምድር ተሰጠኝ፡፡ አንግዲህ ሂዱና አሕዛብን ሁሉ በአብ በወልድና በመንፈስ ቅዱስ ስም እያጠመቃችኋቸው ያዘዘኳችሁንም ሁሉ እንዲጠብቁ እያስ ተማራችኋቸው ደቀ መዛሙርት አድርጓቸው እነሆም እኔ እስከ ዓለም ፍጻሜ ድረስ ሁልጊዜ ከእናንተ ጋር ነኝ፡፡» (ማቴ. 28-18-20) እንዲሁም ደግሞ «... ወደ ዓለም ሁሉ ሂዱ ወንጌልንም ለፍጥረት ሁሉ ስበኩ» (ማር. 16-15) ብሎ ትዕዛዝ ሲሰጣቸው እናነባለን፡፡

ጌታ ኢየሱስ ደቀ መዛሙርቱን የጠራቸው ድነው ብቻ እንዲቀመጡ ሳይሆን ያልዳኑትንም በወንጌል ምስክርነት ወደ ደህንነት እንዲያመጡአቸው ነው፡፡ ስለዚህ «ወደ ዓለም ሁሉ ሂዱ» ብሎ አዘዛቸው፡፡ ሐዋርያትም ለሕያው ቃሉ በመታዘዝ እስከሞት ድረስ የሚጠይቀውን ዋጋ እየከፈሉ የደህንነትን ወንጌል ሰበኩ፡፡ (ዮሐ. 7-54-60 ፤ 8-1-2)

ጳውሎስም የተቀበለውን የወንጌልን አደራ ለመንፈሳዊ ልጁ ለጢሞቴዎስ አሳልፎ አደራ እንደሰጠው የእግዚአብሔር ቃል ሲናገር እንዲህ ይላል፤ «መልካሙን አደራ በእኛ በሚኖረው በመንፈስ ቅዱስ ጠብቅ፡፡» (2ጢሞ. 1-14) ጳውሎስ ጢሞቴዎስን አደራውን እንዲጠብቅ በመምከር ብቻ አላቆመም፡፡ እንዲሁም ደግሞ ለእርሱ በአደራነት አሳልፎ እንደሰጠው ጢሞቴዎስም አሳልፎ ለሌሎች አደራ እንዲሰጥ እንዲህ ብሎ ይመክረዋል፤ «ብዙ ሰዎች የመለከሩለትን ከእኔም የሰማኸውን ሌሎችን ደግሞ ሊያስተምሩ ለሚችሉ ለታመኑ ሰዎች አደራ ስጥ፡፡» (2ጢሞ. 2-2)

እንግዲህ በዚህ ቃል መሠረት የወንጌል አደራ ከትውልድ ወደ ትውልድ የሚተላለፍ በመሆኑ ጋላፊነታችንን በትጋት እንድንወጣ ያስፈልጋል፡፡ የወንጌልን አደራ ለሌሎች ማስተላለፍ የምንችለው በሕይወታችን ክርስቲያናዊ ኑሮን በመኖርና (ማቴ. 5-13-16) ስለጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ አዳኝነት በመመሰከር ነው፡፡ (ማር. 16-15 ፤ ዮሐ. 1-8) የተቀበልነውን የወንጌልን አደራ ለሌሎች ማስተላለፍ የምንችለው በመጀመሪያ ደረጃ በግል መንፈስ ቅዱስ በሚከፍትልን መንገድ በመመስከር ነው፡፡ ሐዋርያትም በጋራ ታላቁ ተልዕኮን ቢቀበሉም በየግል ወደሂዱበት ሥፍራ ስለክርስቶስ ተናገረዋል፡፡ (ዮሐ. 6-8-10 ፤ 10-30-43)

በሁለተኛ ደረጃ ደግሞ በቡድን ስለክርስቶስ ኢየሱስ አዳኝነት እንድንመሰክር የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው፡፡ (ዮሐ. 16-25-34) በሦስተኛ

ደረጃ ላይ በቤተክርስቲያን በተጠራገበት ቦታ ላይ በተሰጠን ጸጋ በማገልገል ጋላፊነታችንን መወጣት ይኖርብናል፡፡ (ማቴ. 10-1-4 ፤ 28-18-20 ፤ 1ቆሮ. 12-27-31) በአራተኛ ደረጃ ሙሉ ጊዜያቸውን እንዲያገለግሉ እንደየስወቃቸው የሚጠሩ አሉ፡፡ እነዚህም ደግሞ በታዛዥነት እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ በተጠሩበት ሥፍራ ፍሬ የሚያፈሩ ሆነው መገኘት አለባቸው፡፡ (ዮሐ. 15-16)

በየቤተክርስቲያኑ «ተጠራ?» ብለው በወንጌላዊነት፣ በመጋቢነት፣ በክህነትና በመሳሰሉት ክቡር መንፈሳዊ መዐረጎች ለማገልገል ተጠርተው ነገር ግን ሥራቸው ያለባቸውን ክባድ ጋላፊነት የማይገልጽና ያለምንም ፍሬ የቤተክርስቲያን ሽክም ሆነው የሚቀመጡ ብዙ ናቸው፡፡ እንግዲህ እነዚህ ሰዎች ፍሬ የማያፈሩ መሆናቸውን ካወቁ የቆሙበት ሥፍራ የእነርሱ ያለመሆኑን ተረድተው ለባለቦታው ሥፍራውን መልቀቅ አለባቸው፡፡ ቦታቸው ከሆነ ግን የሚፈለግባቸውን የወንጌል አገልግሎት ፍሬን እንዲያፈሩ ከባድ ጋላፊነት አለባቸው፡፡

በግልም ይሁን በቡድን እንዲሁም በጉባዔ ደረጃም ይሁን በሙሉ ጊዜ አገልጋይነት ከእኛ የሚፈለገው ነገር በተቀበልነው መጠን የወንጌልን አደራ ለሌሎች ለማስተላለፍ መትጋት ነው፡፡ ለተቀበልነው አደራ ጋላፊነታችንን መወጣታችንን የምንፈትንበት ነገር ደግሞ በምናፈራው ፍሬ ነው፡፡ (ሮሜ. 1-13) ፍሬ ካላፈራን ለተሰጠን አደራ ዕዳ አለብን፡፡ ሐዋርያው ጳውሎስ ስለዚህ ነገር እንዲህ ብሎ ይናገራል፤ «ለግሪክ ሰዎችና ላልተማሩም ለጥበበኞችና ለማያስተውሉም ዕዳ አለብኝ ስለዚህም በሚቻለኝ መጠን በሮሜ ላላችሁ ለእናንተ ደግሞ ወንጌልን ልለብክ ተዘጋጅቼአለሁ፡፡» (ሮሜ 1-14-15)

የእግዚአብሔር ለው የተሰጠውን የወንጌልን አደራ በድፍረት መወጣት እንዳለበት ምሳሌ ሊሆን ከሚችለው የጳውሎስ ሕይወት የፈለቀው «በወንጌል አላፍርምና» (ሮሜ. 1-16) የሚለው ቃል እውነተኛ ክርስቲያንን ያደፋፍረዋል፡፡ የወንጌልን አደራ በታማኝነት የሚወጣ ለውም በመጨረሻ የሕይወትን አክሊል ይቀበላል፡፡ (2ጢሞ. 4-6-8) እያንዳንዳችን ካለምንም ቅድመ ሁኔታ ላላመኑት እንድንመሰክርና እንድንለብክ ስለተሰጠን አደራ የእግዚአብሔር ቃል ሲናገር እንዲህ ይላል፤

ወንጌልን ብለብክ እንኳ የምመካበት የለኝም ግድ ደርሶብኝ ነውና ወንጌልንም ባልለብክ ወዮልኝ፡፡ ይህን በፈቃዴ ባደርገው ደመወዝ አለኝ ያለፈቃዴ ባደርገው ግን መጋቢነት በአደራ ተሰጥቶኛልና፡፡ (1ቆሮ. 9-16-17)

ምዕራፍ ሦስት

የጊዜ፣ የሥራና የኃይል ባለአደራነት

ለእግዚአብሔር ክብር እንድናውላቸው ማለትም ለራሳችንና ለቤተሰባችን ጥቅም፣ ለወንጌል ማስፋፋት ሥራ፣ ችግሮችን እንደአስፈላጊነቱ ለመርዳት፣ ለንብረተሰባችን ጥቅምና ሀገራችንን ለማልማት ከእግዚአብሔር በእደራ ከተሰጡን ነገሮች መካከል ጊዜ፣ ሥራና ኃይል ይገኙበታል።

3.1 የጊዜ ባለአደራነት

እኛ የምንኖረው በጊዜ ውስጥ ነው። ይህ ጊዜ ደግሞ ይመጣልና ያልፋል። የእኛ ዘመንም በጊዜ ይሰካል። እግዚአብሔር ራሱ በጊዜ ባይወሰንም (ዕብ.3÷6፤ 1ነገ.8÷27) ፍጥረትን ግን በጊዜ ውስጥ ሠራቸው። (ዘፍጥ.2÷2) ስለዚህ እግዚአብሔር በጊዜ ባይወሰንም በጊዜ መጠቀምን ያውቅበታል። እርሱ በጊዜ የሚጠቀመው ደግሞ በዕቅድ ነው። (ኤፌ.1÷9-12 ፤ 2ጢሞ.2÷10-11) ለጊዜ የማይወሰነው እግዚአብሔር ለመሥራት ጊዜን በዕቅድ ከተጠቀመበት

እኛ በጊዜ የምንወለን ለዎቸለ ምን ያህል ተግተን በጊዜ መጠቀም ይኖርብን ይሆን?

ንጉሡ ዳዊት ለለዕኦሜያችን ቆይታ ሲናገር «ዘመናችንም በምድር ላይ እንደጥላ ናት እትጸናም» ይላል። (2ዜና 29÷15) ዳዊት ይህንን ቃል የተናገረው እግዚአብሔር በሰጠው የንጉሥነትና የንብረት አደራ ሕዝቡን አስተባብሮና ንብረቱን ሲጥቁ ለእግዚአብሔር ክብር ሲያውሰው በተነሳበት ጊዜ ነበር። ይህ የሚያመለክተው ባለን ጊዜ ውስጥ እግዚአብሔር በእደራ በእጃችን ባለቀመጠው ነገር ካላገለገልነው ጊዜው ማለፍ እንደሚችል መናገሩ ነው። እንደጥላ የሆነችው ዘመናችን ለእኛ ለእግዚአብሔር ልጆች እንድንሠራባት የተሰጠችን ለሰሆነ ልንጠቀምባት እንደሚገባ ከእግዚአብሔር ቃል በብዙ ቦታ እናነባለን።

ከእግዚአብሔር የተሰጠን ጊዜ በጣም እጭር ለሰሆነ በዚህ የጊዜ እደራ ውስጥ እግዚአብሔርን የምናስክብርበትን ነገር ሠርተን ማለፍ ይኖርብናል፤ ምክንያቱም መልካም ነገርን የምንሠራበት ጊዜ ካለፈ በኋላ ብንጸጸትም ተመልሶ ልናገኘው እንችልምና። (መክ. 12÷1፤ ዮሐ. 9÷4)

ለራሳችንና ለንብረተሰባችን የሚጠቀመውን ነገር የምንሠራው በጊዜ ውስጥ ነው። እግዚአብሔርንም ማገልገል የምንችለው በጊዜ ውስጥ ነው። ጊዜ ለማያደውንም ሆነ ምድራዊውን ሥራ በተሰጡን የጸጋ ለጠታዎች እንድናክናውንበት የተሰጠን እደራ ነው። ይህ ጊዜ በጣም እጭር በመሆኑ ሐዋርያው ጳውሎስ «ዘመኑ እጭር ሆኖአል ...የዚህች ዓለም መልክ እላፈ ነውና» ይላል። (1ቆሮ. 7÷29,32)

ለለዚህ ሐዋርያው አልፎ ለኤፌሶን ክርስቲያኖችም ሲናገር «ይህ ዘመን ክፉ ለሰሆነ በማናቸውም እጋጣሚ ጊዜ ተጠቀሙ» ብሎ ይመክራቸዋል። (ኤፌ. 5÷15-16) ሐዋርያው ጳውሎስ ከሚለጠው ምክር ለመረዳት የሚቻለው ያለንበት ዘመን ክፉ በመሆኑ በጥበብ መሥራት የሚገባንን መልካም ሥራ ሠርተን እንድናልፍ ነው። ዘመኑን ክፉ የሚያደርጉት መልካም ነገር እንዳይለራ ጊዜን እንደነቀዝ የሚበሉ የክፋት መናፍቦቶች ናቸው። ስለዚህ ጊዜን በሞኝነት እንዳያላልፉ ጳውሎስ የኤፌሶንን ክርስቲያኖች ይመክራል።

እግዚአብሔር በእደራ የሰጣቸውን ጊዜ የዲያብሎስን ነቀዝ ላያስበሉ በትጋት መጠቀም እንዳለባቸው አስጠንቅቆ ሲነግራቸው «በማናቸውም እጋጣሚ ጊዜ ተጠቀሙ» (ኤፌ. 5÷ 13-16) ይላቸዋል። ይህ ክፍል የሚያስረዳን ጊዜ

በምንም መልኩ ምንም ሳይሠራበት ማለፍ እንደሌለበት ነው። እኛ በጊዜ ሳንሠራበት ለንቀር ከፋው ዲያብሎስ ይሠራበታል። ለይጣን ጊዜያችንን የሚበላባቸው መንገዶች ወሬ፣ ሃሚት፣ ለንፍናና የመሳሰሉት ናቸው። እግዚአብሔር ደግሞ ጊዜን የሰጠን ለእርሱ ክብር የሚሆነውን እንድንሠራበት እንጂ ጠላት ከእኛ ነጥቆ እግዚአብሔር የማይከብርበትን እንዲሠራበት አይደለም።

ይህ በመሆኑ ክርስቲያኖች እንደ ዓለም ለዎች ሞቾች በመሆን በጊዜያችን ለይጣን እንዲሠራበት መፍቀድ የለብንም። በእብዛኞቹ የመንግሥትና የግል መሥሪያ ቤቶች ያሉት ሁኔታዎች ለማሠራት እመቺ ባይሆኑም እንኳ እኛ ግን በጊዜያችን ለመጠቀም የሚያስችሉንን ዕቅዶች እውጥተን መሥራት ይጠበቅብናል። የቤተሰባችን እባላት ሁሉ በጊዜያቸው እንዲጠቀሙ ልንረዳቸውና ልናበረታታቸው ያስፈልጋል። ልጆቻችን የጊዜን አደራነት ተረድተው እንዲጠቀሙበት ልናስተምራቸውና ልናለማምዳቸው ይገባል። ጊዜን ሥራ በመፍታት፣ በወሬ፣ ያለዕቅድ በመባከንና በቀልድ ማሳለፍ የለብንም። ጊዜን አልባሌ ሥፍራ በመዋልና አግባብ ያልሆኑ ነገሮችን በመሥራት ማሳለፍ የለብንም።

የእግዚአብሔር ቃል ጊዜን በጥበብ ተጠቀሙ ሲል በዕቅድ ተጠቀሙ ማለቱ ስለሆነ ጊዜያችንን ማባከን የለብንም። እንዳንድ ለዎች ብኩኖች ስለሆኑ የሚይዙትንና የሚለቁትን አያውቁም። አይቀመጡም ሁልጊዜ «ቢዚ» ወይም «ሥራ የሚበዛባቸው» ናቸው። ነገር ግን ወደኋላቸው ተመልሰው ሲመለከቱ ከሩጫና ከድካም ውጪ የሠሩትን ሥራ ፍሬውን አያዩም። እንደነዚህ ያሉ ብኩን ሠራተኞች ያለዕቅድ የሚቅበዘበዙና በጠላት ጊዜያቸው የተበላባቸው ናቸው።

በዘፍጥረት ምዕራፍ እንደ ላይ የእግዚአብሔርን የፍጥረት ሥራ ስናነብ ሰድስት ቀናት ሥራ ሠርቶ በሰባተኛው ቀን እንዳረፈ ይናገራል። ከሠራን በኋላ እኛም የዕረፍት ጊዜ ያስፈልገናል። ነገር ግን በዕረፍት ቀናትን በሥራ ቀናት የሠራናቸውን ነገሮች መቁጠር መቻል ይኖርብናል። ለእዚህ ታላቅ ምሳሌ የሚሆነን እግዚአብሔር የሠራቸውን ሥራዎች ወደ ኋላ ተመልሶ ሲገመገም እናያለን። (ዘፍጥ. 1፡11, 18, 21, 25, 30, 31) በሳምንት የሠራነውን ሥራ ወደ ኋላችን መለስ ብለን መገምገም በስንፍና፣ ወይም አልባሌ ቦታ በመዋል፣ ወይም አግባብ ያልሆነ ሥራ በመሥራት ወይም ያለዕቅድ በመባከን

ጊዜያችንን በከንቱ እንዳናሳልፍና ጠላት እንዳይሠራበት እንድንጠነቀቅ ይረዳናል። ያለውጤት በስህተት ያሳለፍነውን ጊዜ ለማረምና ለወደፊቱ የማስተካከያ እርምጃ በራሳችን ላይ ለመውለድ ይጠቅመናል።

ጊዜን ይዘን የምንጠቀምበት እንጂ ጊዜ ይዘን ግራ እየተጋባን መኖር የለብንም። በጊዜ እየሠራን ማሳለፍ እንጂ ጊዜ እየሠራብን ማለፍ የለብንም። ጊዜን እየተቆጣጠርን በዕቅድ ከፋፍለነው የምንጠቀምበት እንጂ ጊዜ በማዕበል አዋኾቶን በራሱ መርከብ ተሽከምን የሚያንከራትተን መሆን የለበትም።

እንግዲህ ክርስቲያን ነጋዴዎች በንግድ ሥፍራቸው፣ ተማሪዎች በት/ቤታቸው፣ የመንግሥትና መንግሥታዊ ያልሆኑ መሥሪያ ቤት ሠራተኞች በየመሥሪያቤቶቻቸው፣ የእግዚአብሔር ቤት ሙሉ ጊዜ እገልጋዮች የሚያገለግሉበት ቦታና የሙያ ሠራተኞች በሥራ ቦታቸው፣ የግል ሥራ ሠራተኞች በሥራ ሥፍራቸው እንዲሁም በማንኛውም የሥራ መስክ ላይ የሚገኙ ሁሉ አሁን ያሉበትን ሥራ ለእግዚአብሔር ክብር በሚውል መንገድ በተለጣቸው ጊዜ በታማኝነት እንዲሠሩበት ያስፈልጋል። የጊዜ ባለአደራዎች ናቸውና።

ስለዚህ የተሰጠንን የጊዜን መክሊት ሚዛናዊ በሆነ መንገድ ለእግዚአብሔር ሥራ፣ ለራሳችንና ለቤተሰባችን ጥቅም፣ ለንብረተሰባችንና ለእገራችን ልማት በእግባቡ ከፋፍለን በመሥራት እንድናተርፍበት ከእኛ ይጠበቃል። ዕቅድ ማውጣት ጊዜያችንን ሚዛናዊ በሆነ መልኩ ትርፍ በሚያስገኝ አቅጣጫ እንድንጠቀምበት ይረዳናል። እንግዲህ ለእግዚአብሔር ክብር በሚውል መንገድ የተሰጠንን ጊዜ ከፋፍለን ለመጠቀም ጥበበኞችና አስተዋዮች መሆን ይጠበቅብናል። (ማቴ. 22፡21 ፤ ሮሜ 13፡7)

ይህ በመሆኑ በባለአደራነት የተሰጠንን አጭር ጊዜ በጥበብና በዕቅድ ለእግዚአብሔር ክብር ሊውል በሚችል መልኩ ልንጠቀምበት ያስፈልጋል። በግላችን፣ በቤተሰብ፣ በሥራ ቦታና በቤተክርስቲያን በአደራ በተሰጠን ጊዜ ውስጥ መሥራት የሚገባንን ሁሉ በተቻለ መጠን ሠርተንበት እንድናልፍ የሞከላችንን እስተዋጽኦ ብናደርግ የእገራችንን ሕዝብ ስለጊዜ ጠቀሜታ በተግባር ልናሳየው እንችላለን። እስካሁን ያሳለፍነውን የጊዜን መክሊት ምን ያህል ነገደንበት ለእግዚአብሔር ክብር የሚሆነውን ትርፍ አስገኝተን ይሆን? ወይስ በተለያዩ ምክንያቶች እንደ ዛኔተኛ አገልጋይ ጊዜያችንን ቀብረን (ማቴ. 25፡4-10) በጥያቄ ምልክት ሥር እንገኛለን? እንግዲህ መሥራት የማንችልበት ጊዜ

ላይመጣ«ቀን ላለ» (ዮሐ.9፡4) በባለአደራነት ወይም በመጋቢነት በተቀበልነው ጊዜ ልንሠራበት ያስፈልጋል።

3.2 የሥራ ባለአደራነት

ሥራን የጀመረው ራሱ እግዚአብሔር ስለሆነ ሥራ ክቡር ነው። (ዘፍጥ.1፡1 ፤ 2፡2፤ መዝ.110) በዚህ መሠረት አምላያው የሆነውን የሰውንም ልጅ እንዲሠራ ትዕዛዝ ሰጠው። (ዘፍጥ. 2፡15) ይህ በመሆኑ የኃጢአት ፍሬ የሆነው ሥራ ላይሆን ሥራን የሚያጀበው አድካሚነቱና ክብደቱ ነው። (ዘፍጥ. 3፡19-23) እግዚአብሔር ከባሕሪው ሠራተኛ በመሆኑ የሰው ልጅ ሥራን እንዲሠራ አደረገው። (ዘጸአ. 20፡9) ስለዚህ ሰው በሙሉ ኃይሉና አውቀቱ በሥራ ላይ ተለማርቶ መገኘት ይኖርበታል። (ቁላ. 3፡23 መዝ. 9፡10) እንግዲህ በትጋት ሠርተን መኖር የእግዚአብሔር ሐሳብና ትዕዛዝ በመሆኑ የማይሠራ እንዳይበላ መጽሐፍ ቅዱሳዊ ሕግ ተደንግጓል። (2ተሰ. 3፡8-10) ይህ በመሆኑ ክርስቲያኖች ይህንን የእግዚአብሔርን ሐሳብ በማወቅ እንደ እግዚአብሔር ቃል ሥራን የምንወድና ልጆቻችንም የሥራ ፍቅር እንዲኖራቸው የማድረግ ኃላፊነት አለብን። ሥራ ነገደንበት እንድናተርፍ የተሰጠን መክሊት ስለሆነ ጥንቃቄ እንድናደርግለት ያስፈልጋል።

እንግዲህ በየትኛውም የሥራ መስክ ላይ ተለማርተን የምንገኝ ወገኖች እየሠራነው ያለ ሥራ ከእግዚአብሔር የተሰጠን መሆኑን ቲንንዝበን በትጋት እየተወጣነው እግዚአብሔርን በማመስገን በአክብሮት ልንይዘው ይገባል። የቤሮ ይሁን የንግድ የሙያም ይሁን የቀለም ትምህርት እንደዚሁም በተለያዩ ሥራዎች ላይ ተለማርተን የምንገኝ ለዎች የሚመበቅብንን የሥራ ኃላፊነት መወጣት በሚገባን መጠን እንድንወጣ ያስፈልጋል።

በመሥሪያ ቤታችን የሥራን ቀንና ለዓት ማክበር ይጠበቅብናል። አለቆቻችንን እንደአስፈላጊነቱ ማክበርና ከበታችቻችን ጋር ደግሞ በትህትና በመግባባት አብረን እንድንሠራ ያስፈልጋል። እንደሚታወቀው በታዳጊ እገሮች እንዳለው ችግር ሁሉ በእኛም እገር የተለማራንበትን ሥራ በትክክል እንዳንሠራ የሚያደርጉን ብዙ ችግሮች አሉ። ከእነዚህም ችግሮች መካከል ለተመደብንበት ሥራ ያለን የትምህርትና የሥልጠና ብቃት ማለ፤ ለሥራው የሚኖረን ወይም የሚመደበው በጀት ማለ፤ ለሥራ የሚያስፈልግ ማቴሪያል ማለ፤ የመሳሰሉት

የማያንቀሳቅሉ መሆናቸው ነው።

እንግዲህ ክርስቲያኖች በዚህ ላይ ከፍተኛ ጥንቃቄ መውሰድ ይኖርብናል። ሙሉ ዕውቀታችንንና ጉልበታችንን እየተጠቀምን ባጀት እንኳን ባይኖር የተለማራንበትን ሥራ በአካባቢያችን በሚገኘው ነገር በመሥራት በተገቢው መንገድ ኃላፊነታችንን መወጣት ያስፈልጋል። ሥራችንን በሚመለከት ዙሪያ ብዙ ወጪ የማይጠይቀውን ሥራ በመፍጠር በእግባብ ጊዜያችንን በተግባር ላይ ካዋልን ውጤታማ ልንሆን እንችላለን። በዚህ መሠረት ሁላችንም በየእቅጣጫው ኃላፊነታችንን ብንወጣ ራሳችንን፣ አካባቢያችንንና አገራችንን ከድህነት ወጥመድ ልናላቅቅ እንችላለን።

የእግዚአብሔር ፈቃድ እርሱ በሰጠን ነገር እንድንደለት ስለሆነ በእጃችን ያለውን ሥራ መናቅ የለብንም። (መዝ. 5፡18-20) ነገር ግን እያከበርነው በዚያው ዙሪያ ፍሬያማ ብንሆን ወደ ተሻለ የሥራ መስክ ልንሸጋገር እንችላለን። እኛ የተለማራንበትን የሥራ ዓይነትን በብዙ የሚቆጠሩ ወገኖቻችን ግን አጥተውት እንደሚጨነቁ መዘንጋት የለብንም። በእጃችን ባለው በጥቂቱ ነገር ካልተደለትን ብዙም ቢገኝ እንደለትበትም። እግዚአብሔር በሰጠን በጥቂቱ ነገር ካላመሰገነው ዘመናችንን ሁሉ በማማረር ከመኖር ውጪ ወደ ተሻለ ነገር መሻገር እንችልም። (ማቴ. 25፡21,23)

በዚህ ላይ ግን እንደ ነገር እንዳንላሳት ልብ ልንል ያስፈልጋል። ለተሻለ ነገር መሥራት የለብንም ማለት አይደለም። ነገር ግን ለተሻለ ነገር መሥራት የምንችለው በእጃችን በሚገኘው ውጤታማና ደስተኛ ለንሆን ነው። በእጁ ባለው ሥራ ፍሬያማና ደስተኛ ያልሆነ ሰው ወደ ተሻለ የሥራ ደረጃም ቢሻገር ፍሬ ሊያፈራና ሊደለትበት አይችልም።

በዓለም ላይ በተለይ ደግሞ እንደ ኢትዮጵያ ባሉ ታዳጊ እገሮች የሥራ እጡ ቁጥር ከመቼውም ጊዜ ይልቅ እየተበራከተ ባለበት ዘመን ውለጥ እንገኛለን። አብዛኛውን ጊዜ የእኛ ችግር የሥራ መጥፋት ብቻ ላይሆን የሥራን ምንነት ያለመረዳትም ነው። ሥራ የዕለት መተዳደሪያችንን የምናገኝበት መንገድ ነው። የአብዛኛው ሥራ እጡ ችግር ሥራ ማጣቱ አይደለም። ነገር ግን የሚገኘውን ሥራ ለመሥራት ልብን ያለማዘጋጀት ነው። የምንፈልገውን የሥራን ዓይነት ለማግኘት እጅግ ሊከብድ ይችላል። ምክንያቱም በከፍተኛ ውድድር ውስጥ ማለፍ ስለሚያስፈልገን። የሚፈልገንን የሥራ ዓይነት ግን ለመሥራት እኛ ፈቃደኞች አይደለንም።

በአገራችን በተለይ አብዛኛው ወጣቱ ትውልድ ማንኛውንም የሚገኝ ውን ሥራ እንዲሰራ የሚያገድሞ ባህል ስላልነበረን አሁን ባለንበት እስከፊ ደረጃ ላይ ደርሰናል። ለምሳሌ ያህል 12ኛ ክፍል ያጠናቀቀ ሰው ሊስተር ሆኖ ሊሠራ አይፈልግም። ነገር ግን ማግኘቱ አስቸጋሪ በሆነው የቢሮ ሥራ ሊቀጠር ይፈልጋል። ከዚህ የተነሳ ይህ ዕድል አስኪገኝ ድረስ ብዙ ዓመታት ሥራ ፈትቶ ይቀመጣል። በርግጥ በዚህ ተርታ የሚሰለፉትን ሥራ አጦች ከማለት ሥራ ፈቶች ማለቱ ይቀላል። ይህ በመሆኑ በአገራችን ከሥራ አጡ ይልቅ የሥራ ፈቱ ቁጥር ይበዛል።

ሥራ ፈት የሚለው ፅንሰ ሐሳብ ሁለት ነገሮችን በውስጡ ይይዛል። አንደኛው ሐሳብ ሥራ ኖሮአቸው ሙሉ ዕውቀታቸውንና ጉልበታቸውን በማፍለስ ባላቸው ሰዓት ዕቅድ አውጥተው የማይጠቀሙና ባላቸው አብዛኛው ጊዜ ሥራ የማይሰሩትን ሰዎች ያጠቃልላል። እነዚህ ሰዎች ሥራ አላቸው። ይህ ሥራ የግል ወይም የመንግሥት ሊሆን ይችላል። ነገር ግን ጊዜያቸውን፣ ዕውቀታቸውንና፣ ጉልበታቸውን በትክክል ስለማይጠቀሙ ውጤታማ አይደሉም። እንደዚሁም ደግሞ በሁለተኛ ደረጃ ሥራ ፈት ሊባሉ የሚችሉት በግልም ሆነ በመንግሥት ሥራ ላይ ያልተሠማሩትን ወገኖች ያጠቃልላል። እነዚህ ወገኖች የሚፈልጉት ሥራ እስኪገኝ ድረስ የማይፈለጉትን ሥራ በመናቅ ያለሥራ የሚቀመጡ ናቸው። ለእነዚህ እንደዚህ ያሉ ወገኖች ሥራ አጦች ላይሆኑ ሥራ ፈቶች ናቸው። እንግዲህ በአጃቸው ያለውን ሥራ በአግባቡ የማይሠሩና እንደዚሁም ደግሞ ሥራን ለማማረጥ ያለሥራ የሚቀመጡ ወገኖች በራሳቸውም በጉለቁልናና በድህነት የሚኖሩ ለሆኑ ለቤተሰባቸው፣ ለአካባቢያቸው፣ ለወንጌል ማለፋፋት ሥራ፣ ድሆችን ለመርዳትና ለህገር ልማት የማይጠቅሙ ሽክምች ናቸው።

እንግዲህ ይህ የሰንፍና ባህል ከክርስቲያኑ ጎብረተሰብ ጀምሮ መቀየር ይኖርበታል። በሥራ ላይ የሚገኝ ሁሉ ሙሉ ዕውቀቱን፣ ጉልበቱንና ጊዜውን በመጠቀም በያዘው ሥራ ፍሬያማ በመሆን ለራሱ፣ ለቤተሰቡ፣ ለቤተክርስቲያኑና ለአገሩ ዕድገት አስተዋጽኦ ማድረግ ይጠበቅበታል። እንደዚሁም ደግሞ ሥራን ለማማረጥ ሥራ ፈቶ የተቀመጠ ሁሉ የሚገኘውን ሥራ ለመሥራት አእምሮውንና ሥነ ልቦናውን ቢያዘጋጅ የተሠማራበትን ሥራ እየሠራ የሚፈልገውን የሥራ ዓይነት ደግሞ ከብዙ ጊዜ ውድድር በኋላ ሊያገኘው ይችላል። አሥራ ሁለተኛ ወይም በአዲሱ ፖሊሲ አሥረኛ ክፍል ያጠናቀቀ

ተማሪ ልብስ ቢያጥብ፣ ቢያርስ፣ ቢነግድ፣ ጫማ ቢጠርግ፣ ቢሸከምና የሚገኝ ውን የሥራ ዓይነት ለመሥራት ፈቃደኛ ቢሆን አሁን የምንመለከተውን ያህል ሥራ ባልጠፋ ነበር። ይህ በመሆኑ ቤተክርስቲያን ሥራ ክቡር መሆኑን በጎብረተሰቡ ውስጥ የማስረጽ ኃላፊነት አለባት። ወላጆችም ልጆቻቸውን በሥራ ፍቅር ማነጽ የዘወትር ተግባራቸው መሆኑን መዘንጋት የለባቸውም።

እንግዲህ ሥራ የተሰጠን መክሊት በመሆኑ ነግደንበት እያተረፍን ለእግዚአብሔር ክብር ልናውሰው ይገባል። የተሰጠንን ሥራ እያከበርነውና እየተደሰትንበት ልጆቻችንና ሕብረተሰባችንን የሥራን ክቡርነት ማስተማርና ማለማመድ ይኖርብናል። በዚህ መንገድ ለራሳችንና ለጎብረተሰባችን የምንመኝ ውን የተሻለ ለውጥ ልናመጣ እንችላለን።

3.3 የኃይል ባለአደራነት

ኃይል ሊባል ጉልበትን፣ ጥበብን፣ ዕውቀትን፣ ገንዘብን፣ ሥልጣንን ትምህርትንና የመሳሰሉትን ለጠቃሚ ያጠቃልላል። ይኸውም በሌላ አካል ላይ መልካምም ይሁን መጥፎ ተፅዕኖ እንድናላድር የሚያስችለን አቅም ማለት ነው። የኃይል ሁሉ ምንጭ እግዚአብሔር በመሆኑ (መዝ.62-11) ነግደን እንድናተርፍበት የተሰጠን መክሊት ነው። ይኸውም ለአምላካችን ክብር በሚውል መልኩ እግዚአብሔርንና ወገኖቻችንን እንድናገለግልበት ነው። (ዘጳግ. 6-5) አገልግሎታችንን በብቃት የምንወጣበት መንፈሳዊ ኃይልም የሚሰጠን ከመንፈስ ቅዱስ ነው። (የሐዋ. 1-8)

ይህ በመሆኑ በተሰጠን ኃይል የእግዚአብሔር መንግሥት ሥራ እንዲስፋፋ ጥረት ማድረግና ለወገኖቻችን ጥቅም ማዋል ይጠበቅብናል። ይህን ብናደርግ በተሰጠን በዚህ መክሊት አትራፊዎች አንሆናለን። ለእነዚህ ለሚሰጠን እውቀት፣ ጥበብና ጉልበት ባለአደራዎች ነን። እውቀትን፣ ጥበብን፣ ጉልበትንና ሥልጣንን ከሌሎች በተሻለ ደረጃ አለን ብለን ልንመካባቸው አያስፈልግም፤ ምክንያቱም የእነዚህ ሁሉ ምንጭ እግዚአብሔር ነውና (መዝ. 62-11 ፤ ያዕ. 1-5)።

ለእነዚህ እግዚአብሔር በሚሰጠን ኃይል እራሳችንንና ቤተሰባችንን ለመርዳት፣ የወንጌል ማዳረስ ሥራን እንድንሠራ፣ ጎብረተሰባችንንና አገራችንን ለመጥቀም ባለአደራዎች ነን። በዚህ ዓይነት ሁኔታ ኃላፊነታችንን የማንወጣ ከሆነ መክሊቱን እንደቀበረ ሠራተኛ ተጠያቂዎች ነን። (ማቴ. 25-26-30)

በጉልበታችን እየደከምን የእግዚአብሔርን ቤት ልንሠራና ወንጌልን ልንለብክ ያስፈልጋል። እንደዚሁም ደግሞ በእምነታቸው የደካከሙትን ልንጠይቃቸውና በዕድሜ ላረጁት ወገኖቻችን የተለያዩ እገዛዎችን በማድረግ ማለትም መኖሪያ ቤት በመሥራት፣ ልብሳቸውን በማጠብ፣ ቤታቸውን በማጽዳትና በመሰላሉት እንድናገለግላቸው ይጠበቅብናል።

እንዲሁም ደግሞ በተሰጠን የሥልጣንና የገንዘብ ኃይል የእግዚአብሔር መንግሥት ሥራ የሚሰፋፋበትንና ወገኖቻችን የሚገለገሉበትን ሁኔታ ማመቻቸት ይኖርብናል። እንግዲህ የተሰጡንን የዕውቀት፣ የሥልጣን፣ የጥበብ፣ የጉልበትና የመሳሰሉት መክሊቶች የራሳችን አድርገን መኩራራትና መታበይ ሳይሆን እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ነግደንባቸው እንድናተርፍ ከኃላፊነት ጋር በአደራ ተሰጥተውናል። ይህ በመሆኑ እግዚአብሔርንና ወገኖቻችንን በእነዚህ ስጦታዎች ለማገልገል ባለአደራዎች መሆናችንን አውቀን የሚገባውን አገልግሎት እንደአስፈላጊነቱ ከመስጠት ለሚከለክሉን ነገሮች መፍቀድ የለብንም።

ምዕራፍ አራት

የቤተሰብ ባለአደራነት

በምዕራፍ አንድ ውስጥ መስጠት ማለት በአምልኮ ማገልገል ማለት እንደሆነ አይተናል። እንደዚሁም በአኛ አጅ ያሉ ነገሮችን በመጋቢነት ወይም በባለአደራነት የምናስተዳድር እንጂ የራሳችን ያለመሆናቸውን ከመነጋገራችንም በላይ በተሰጡን ስጦታዎች ለጪውን እግዚአብሔርን በታማኝነት ማገልገል እንዳለብን ከእግዚአብሔር ቃል ተወያይተንበታል።

እንግዲህ እግዚአብሔርን እንድናገለግልባቸው በመጋቢነት ወይም በባለአደራነት ከምናስተዳድራቸው የመስጠት ዓይነቶች መካከል አንዱ የቤተሰብ ስጦታ ስለሆነ እርሱን በዚህ ምዕራፍ ሥር እንነጋገርበታለን።

መጽሐፍ ቅዱስ ስለቤተሰብ ሲናገር ጥቂቶቹ፡-

- በእግዚአብሔር የተፈጠረ (ዘፍጥ. 1-27-28)
- በአንድ ወንድና በአንድ ሴት የሚመሠረት የጋብቻ ተቋም (ዘጸአ. 20-14 ፤ ማቴ. 19-1)
- አንድነት ያለበት (ዘጸአ. 20-12)
- ባል የቤቱ አራስ የሚሆንበት (1ቆሮ. 11-3-7)
- ባል ሚስቱን የሚወድበትና የሚያከብርበት (ኤፌ. 5-26፤

- ሚስት ለባልዋ የምትታዘዝበት (ኡፌ. 5÷22)
- ልጆች ሰወላጆቻቸው የሚታዘዙበት (ኡፌ. 6÷1-4)
- የጋራ የሆነ ነገር ያሰበት (ሱቃ. 16÷27-28)

ስለዚህ ቤተሰብ በእግዚአብሔር የተመሰረተ መሠረታዊ የኅብረተሰብ ሕዋስ ነው። ያለ ቤተሰብ የመልካም ሕብረተሰብ መኖር የማይታሰብ ነው። ቤተሰብ ከእግዚአብሔር የተሰጠን ስጦታ ነው። በቤተሰብ ውስጥ ወላጆች ማለትም ባልና ሚስት፣ ልጆችና የቤት እገልጋዮች ይገኛሉ። (ኡፌ. 5÷21-33 ፣ 6÷1-9) ቤተሰብ ከእግዚአብሔር ጋር ጤናኛ ግንኙነት ያለው ከሆነ የሚከተሉትን ሦስት ነገሮች በውስጡ እንደሚይዝ ከዘግጥሜ. 6÷4-9 እናነባለን። እነዚህም፡-

1. የእግዚአብሔር መገለጥ ያለው ከሆነ (ቁ. 4) ይህ መገለጥ፡-
 - ሀ. የእግዚአብሔርን ዘላለማዊነት ማወቅ
 - ለ. የእግዚአብሔርን የእካል ሦስትነት ማወቅ
 - ሐ. የእግዚአብሔርን የመሰከት እንድንት ማወቅ ነው።
2. እራሱን በገሰጠለት እግዚአብሔር የሚኖር ከሆነ (ቁ. 5) ይህ ማለት ቤተሰቡ እግዚአብሔርን፡-
 - ሀ. በፍጹም ልቡ መውደድ
 - ለ. በፍጹም ነፍሱ መውደድ
 - ሐ. በፍጹም እእምሮ መውደድ ነው።
3. መንፈሳዊ ኃላፊነት የሚሰማው ከሆነ (ከቁ. 6-9) ይኸውም ቤተሰብ የእግዚአብሔርን ቃል በመማር፣ በመፀለይና በማገልገል በቤት፣ በጎረቤት፣ በኅብረተሰቡና በቤተክርስቲያን ለእግዚአብሔር በመታመን በቅድስና፣ በመልካም ግብረ ገብነትና በእውነት ሲያድግ ነው።

ስለዚህ ባልና ሚስት እርስ በርሳቸውን፣ ልጆቻቸውንና በቤታቸው ውስጥ የሚገኙትን ሌሎች ሠራተኞችን በእውነት መስመር እንዲቀርጹላቸው ከባድ መንፈሳዊ ኃላፊነትና ተጠያቂነት እሰባቸው። እንደዚሁም ልጆችና የቤት ሠራተኞችም የእግዚአብሔር ቃል በሚያስተምረው አካሄድ መሠረት ራሳቸውን ለመልካም ሥነምግባር እያስገዙ የቤተሰቡ አባላት ሁሉ ባለአደራነታቸውን በታማኝነት እንዲወጡ አስተዋጽኦ ማድረግ ይጠበቅባቸዋል።

ይህ በመሆኑ የቤተሰብ ባለአደራነት ማለት የቤተሰባችን አባላት

እግዚአብሔርን እገልግለው ፍሬ ያፈሩ ዘንድ በምንችለው እቅምና መንገድ ሁኔታዎችን በማመቻቸት መርዳት ማለት ነው። ባለን ስጦታ እግዚአብሔርን እንድናገለግል ከቤተሰብ ውጪ ከሚገኙ ክርስቲያን ወገኖች ይልቅ የቤተሰባችን አባላት ይቀርቡናል። እኛም ለእያንዳንዱ የቤተሰብ አባል እንቀርባለን፤ ታዲያ ቤተሰብን መንከባከብ ከሁሉም የቤተሰቡ አባላት ይጠበቃል። የቤተሰቡ አባላት ከእግዚአብሔር የተሰጣቸውን የቤተሰብ ስጦታ ለእግዚአብሔር ክብር እንዲያውሉ ለማበረታታት እያንዳንዱ የቤተሰብ አባል የራሱን ድርሻ መወጣት ይጠበቅበታል። እንዲያውም በቤተሰብ አባላት መካከል ይህ መረዳት ካለ ቤተሰቡና በቤተሰቡ ያለ የእግዚአብሔር ስጦታ ለእግዚአብሔር እገልግሎትና ለድሆች የመዋል አጋጣሚው በጣም ከፍ ያለ ነው።

ባልና ሚስት እብረው እንዲኖሩ ለእርስ በርሳቸው የተሰጡ ክብር ስጦታዎች ናቸው። (ዘፍጥ. 2÷18-25) ይህ በመሆኑ በመካከላቸው ከእእምሮ በላይ የሆነ የመዋደድ ታላቅ ምስጢር አለ። (ኡፌ. 5÷32) ይህም ምስጢር በአካል፣ በእእምሮ፣ በስሜትና በመንፈስ ተዋህዶ መደለት፣ ልጆችን መውለድ፣ ከራሳቸው አልፈው ሌሎች የቤተሰብ አባላትን ማስተዳደር፣ በአካባቢ ከሚገኘው ኅብረተሰብ ጋር በተሻለ ቅርበት እብሮ መኖር መቻል፣ የቤተሰብን ከባድ ኃላፊነት አብሮ መሸከምና በትጋት መወጣት እንዲሁም ደግሞ ለእርስ በርስ በመተላለፍ ተደጋግፎ የዚህን ዓለም ውጣ ውረድ እሸንፎ በድል መወጣትና ለዘላለማዊው ሕይወት መብቃት ነው። (1ጴጥ. 3÷1-9) ይህ ምስጢር በትዳር ውስጥ እንደበት ሊገልጸው የማይችል እርካታና ደስታ እንዲኖር ያደርጋል።

እንግዲህ ይህንን በሁሉ የተባረከውንና የተቀደሰውን ትዳር በትክክል ይዞ ለእግዚአብሔር ክብር ለማዋልና ለራሱም እስፈላጊው የደስታ ምንጭ ሥፍራ እንዲሆን ይጠብቁት ዘንድ ሰባል፣ ለሚስት፣ ለልጆችና ለቤት ሠራተኞች የተሰጣቸውን የጋራና የተናጠል ባለአደራነትን ቀጥለን እንመለከታለን።

4.1 የባል ኃላፊነት

ባል በቤተሰቡ ውስጥ ብዙ ኃላፊነትና ተጠያቂነት እንደሚጠበቅበት የእግዚአብሔር ቃል ያስተምረናል። ከእነዚህም ኃላፊነቶች መካከል በሚከተሉት ላይ እንጋገርባቸዋለን።

4.1.1 ሚስቱን መውደድ

የእግዚአብሔር ቃል ባልና ሚስትን የክርስቶስና የቤተክርስቲያን ተምሳሌት አድርጎ ይወስዳቸዋል። (ኤፌ. 5፡21-23) ባልም ሚስቱን እንዴት መውደድ እንዳለበት የእግዚአብሔር ቃል ሲናገር «ባሎች ሆይ ክርስቶስ ደግሞ ቤተክርስቲያንን እንደወደዳት ሚስቶቻችሁን ውደዱ» ይላል። (ኤፌ. 5፡25) ባሎች ሚስቶቻቸውን መውደድ ያለባቸው ክርስቶስ ቤተክርስቲያንን በወደዳት ፍቅር ነው። ይህ አባባል ከባድ ምስጢር አለው። ክርስቶስ ቤተክርስቲያንን የወደዳት እንዲሁ ያለምንም ቅድመ ሁኔታ ነው።

ስለዚህ ባሎችም ሚስቶቻቸውን ያለምንም ቅድመ ሁኔታ የመውደድ ኃላፊነት አለባቸው። ሚስቶች ምንም ይሁኑ ምን፤ እንደዚሁም ደግሞ ባሎች የሚፈልጉባቸውን ነገሮች ማሟላት እንኳ ባይችሉ የመውደድ መብት አላቸው። ባሎችም የመውደድ ግዴታ አለባቸው። ይህም ከእግዚአብሔር የተሰጠ ትዕዛዝ ነው። በፍቅር ውስጥ ስሜት ድርሻ ቢኖረውም ስሜት የፍቅር መሠረት ላይሆን አንዱ ፍቅር የሚንጸባረቅበት ወይም የፍቅር መግሰጫ መንገድ ነው። ይህ በመሆኑ እውነተኛ ፍቅር በስሜት ላይ ሳይሆን በእግዚአብሔር ቃልና በእውነት ላይ የተመሠረተ ነው። ስሜት በሁኔታና በጊዜ የሚሰዋወጥ ሊሆን እውነተኛ ፍቅር ግን በምንም ሁኔታ ውስጥ ሳይቀየር ይኖራል። ስለዚህ በባልና በሚስት መካከል ያለው ፍቅር በእውነት ላይ እንጂ በስሜት ላይ የሚመሰረት መሆን የለበትም። ነገር ግን በእውነት ላይ ተመስርቶ ያለውን ፍቅር በስሜት ቧንቧ ስመግለጽ መጣሩ ትዳሩ በመልካም መፃዛ እንዲታወድ ያደርጋል።

ይህ በመሆኑ ሚስት በባልዋ አመለካከት ብትመችም ባትመችም የመውደድ መብት ያላት ስትሆን ባል ግን እርሷን የመውደድ ግዴታና ትዕዛዝ አለበት። ስለዚህ ባሎች የትዳራቸው መሠረት ጽኑ ግንብ በሆነው በእግዚአብሔር ቃል ላይ የተመሠረተ ይሆን ዘንድ «ክርስቶስ ቤተክርስቲያንን እንደወደዳት» እንዲሁ ያለምንም ቅድመ ሁኔታ ሚስቶቻቸውን የመውደድ ኃላፊነት አለባቸው። ይህ ባሎች ስለሚወዱትና ስለሚፈቅዱት መሆን የሚገባው ሳይሆን በእግዚአብሔር ቃል መሠረት የተቀደሰውን ትዳር ለመትከልና የበረከት ምንጭ እንዲሆን የእግዚአብሔር ቃል የሚያስተምረን እውነት ስለሆነ ነው። (ኤፌ. 5፡15-19) በርግጥ ሚስቶችም ባሎቻቸውን መውደድ እንደሚገባቸው የእግዚአብሔር ቃል ሲናገር «እንደ ወንድሞች ተዋደዱ» ይላል። (1ኤፕ. 3፡8) ይህ በመሆኑ ሚስትም ባልዋን የመውደድ ግዴታ አለባት።

4.1.2 አብሮ መኖር

የእግዚአብሔር ቃል ባሎችን ሲመክር «ከሚስቶቻችሁ ጋር በማስተዋል አብራችሁ ኑሩ» ይላል። (1ኤፕ. 3፡7) ባልና ሚስት ከወላጆቻቸው ተለይተው እንድ ሆነው እንደሚኖሩ የእግዚአብሔር ቃል ያስተምራል። (ኤፌ. 5፡31) እንግዲህ አብሮ በጋራ የቤተሰብ ኃላፊነትን በመውሰድ ስቤተሰብ የሚያስፈልገውን ሀብት በጋራ እያፈሩ በጋራ እንዲጠቀሙበት የሚመክር መሆኑን ከሐሳቡ ስመረዳት ይቻላል።

አብሮ መኖር ማለት አብሮ መሥራት፤ በጋራ ተሠርቶ የተገኘውን ንብረት አብሮ ማስተዳደርና መጠቀምን ያመለክታል። ባል ሚስቱ ማወቅ የሌለባት የራሱ ኪስ፤ ጉተራ እንዲሁም ከእርሷ ደብቆ መያዝ የሚችለው አንዳችም ነገር ሲኖረው አይገባም። ብዙ ሰዎች በዚህ የትዳር በሽታ ይሰቃያሉ። ስለዚህ ባል ከሚስቱ እንዲሁም ደግሞ ሚስቱ ከባልዋ የሚለውሩት ነገር መኖር የለበትም። በዚህ ነቀርሳ የተመታ ትዳር በቶሎ ካልተስተካከለ የዘመመው ቤት ቀኑን ይጠብቅ እንደሆነ እንጂ ከመውደቅ አይድንም።

በተለይ ይህንን በማስተካከል አቅጣጫ ባል ምሳሌነቱን ስሚስቱ ማሳየት የሚገባው ቢሆንም ሚስትም ልታስብበት የሚገባ ብርቱ ጉዳይ ነው፤ ስጋራ ቤት ሁለቱ የጋራ ኃላፊነት አለባቸውና። ክርስቲያኖች በዚህ መሠረታዊ የእግዚአብሔር ቃል መርሆ ቤታቸውን መመርመርና መስተካከል ያለበትን አስተካከለው በትዳር በረከት ለመኖር መወሰን ይጠበቅባቸዋል።

4.1.3 ማክበር

የእግዚአብሔር ቃል ባሎችን ሲመክር አብራችሁ የሕይወትን ፀጋ እንደምትወርሱ አድርጋችሁ ሚስቶቻችሁን «አክብሩአቸው» ይላል። (1ኤፕ. 3፡7) ስሚስቶች ክብር ብቻ ሳይሆን እንክብካቤም ያስፈልጋቸዋል። (ኤፌ. 5፡29-30) ሚስቶች በተፈጥሮ ቶሎ ሊጉዳ የሚችል ስሜት ስላላቸው (ኤፌ. 3፡7) ባሎች ልዩ ጥንቃቄና እንክብካቤ ሊያደርጉላቸው ይገባል። በተለይ ባሎች ለሚስቶቻቸው አካላዊ፣ ስሜታዊ፣ መንፈሳዊና ማንበራዊ ጥንቃቄ እንዲያደርጉላቸው ብዙ ሊያስቡበትና ሊሰሩበት ያስፈልጋል።

እእምሮን ሊጉዳ ከሚችል የቃላት አወራወር ማለትም ሙያቸውን የሚነቅፍ፣ ውበታቸውን የሚነካ፣ ጠረናቸውን የሚያጥሳ፣ ጥረታቸውን

የሚያቃልልና የመሳሰሉትን ቃላት ከመናገር እራሱን መቆጠብ ባሉች ሲያደርጉት የሚገባ ጥንቃቄ ነው። እንዲሁም ባሉች ሚስቶቻቸው ከደካማ ጉናቸው እንዳያንሰራሩ ሲያደርጉ ከሚችሉ አሳስፈላጊ ንግግሮች፣ ቃላቶችና ድርጊቶች ራሳቸውን ሊጠብቁ ይገባል። የሚያጥላላቸውና የሚያዋርዳቸው ቃል ቅስጣቸውን ሰብሮ ተስፋ ያስቆርጣቸዋል እንጂ አያስተካክላቸውም። የሚያደርጉትንና የሚሰሩትን አላጥቶአቸው ግራ ያጋባቸዋል እንጂ አያቀናቸውም።

ስለዚህ መሆን የሚገባቸውን እንዲሆኑ ሲያበረታታቸው በሚችል አክብሮትና ቃል አቀራረብ ሚስቶች በትዳራቸው የተሳካላቸው እንዲሆኑ ለማድረግ ከባሎች የሚጠበቅ ትልቅ ኃላፊነትና ሥራ ነው።

4.1.4 ቤተሰብን መምራት

ቤተሰብን መምራት፣ መንከባከብና በትክክለኛ መንገድ ማስተዳደር የባልና የሚስት የጋራ ኃላፊነት ነው። (1ጢሞ. 3÷4፤ 5÷14) ይሁን እንጂ «የሴትም ራስ ወንድ» (1ቆሮ. 11÷3) ተብሎ እንደተጻፈ ባል በቤቱ የማስተዳደር ጉዳይ ላይ የመጨረሻውን ውሳኔ የመስጠት ሥልጣን ይኖረዋል።

የአመራር መርህ መሠረቱ እግዚአብሔር መሆኑን ከእግዚአብሔር ቃል እናነባለን። ለዚሁም በብሉይ ኪዳን እግዚአብሔር ሕዝቡን በመሴ አማካይነት ሲመራ ነበር። (ዘጸአ. 13-17-22 ፤ ዘጸአ. 3-10-12 ፤ ዮሐዋ. 7-23-36) የቤተክርስቲያን ራስ (1ቆሮ. 11÷3) የሆነው ጌታ ኢየሱስም በአዲስ ኪዳን ቤተክርስቲያንን ሲመራት የነበረው በነጻውሎስና በነጢሞቴዎስ አማካይነት ነበር። እንደዚሁም ደግሞ ባል የሚስቱ ራስ እንደመሆኑ መጠን ቤተሰቡን የመምራት ኃላፊነት የእርሱ መሆኑን መጽሐፍ ቅዱስ ያስተምራል።

በእገርም ሆነ በተለያዩ ድርጅቶች ደረጃም ያሉት አመራሮች ይህንን መስመር ሲከተሉ እናያቸዋለን። በእገርም ሆነ በድርጅት ደረጃ አንድ የበላይ የሆነ መሪ ይኖራል። ይህ ደግሞ በነሙሴና በነኢያሱ የአመራር ዘመንም የነበረ ነው። መጽሐፍ ቅዱስን ስናነብ እግዚአብሔር ሁለት መሪዎችን በአንድ ጊዜ በእኩል ደረጃ አንድን ሕዝብ እንዲመሩ ያስቀመጠበትን ታሪክና ሂደት እናገኛለን። አንድ የበላይ መሪ ያስቀምጥና ሌሎቹ ደግሞ ከዚያ በታች በሚሾሙበት ደረጃ በሥራ ድርሻቸው መሠረት ይንቀሳቀሳሉ።

ዛሬም ከገሃዱ ዓለም የእገሮችና የድርጅቶች አመራር የምናየው ይኸንንን

እውነታ ነው። እንግዲህ ዓለም በእግዚአብሔር መሠረታዊ የአመራር መርህ የምትመራ ከሆነች ከክርስቲያን ቤተሰብ ምን ያህል ይጠበቅ ይሆን? ይህ በመሆኑ የቤተሰብ አባላትም የባልን የመጨረሻ ውሳኔ ሰጪነት የመቀበል ኃላፊነት አለባቸው። ይህ ማለት ግን ባል በሰሜቱ እየተነጻ ፈላጭ ቆራጭ ሆኖ የእግዚአብሔርን ቃልና የቤተሰቡን ደህንነት በሚያናጋ መንገድ የፈለገውን ማድረግ አለበት ማለት አይደለም። መሴና ሌሎች የእግዚአብሔር ሕዝብ መሪዎች ሕዝቡን ለመምራት እግዚአብሔርንና ሕዝቡን ሲያማክሩ እንደነበሩ ባልም በአንዳንድ ጉዳዮች ላይ ከመወሰኑ በፊት ሚስቱንና አስፈላጊ ሆኖ ሲገኝም የቤተሰቡን አባላት ማማከር አለበት። ይህ አቀራረብ ቤተሰቡን ከሰህተት አመራር የሚያድን ብቻ ሳይሆን የቤተሰቡ እባላትም ኃላፊነት መሸከም እንዲችሉ የሚያስማምድ መልካምና የበስሉ ሰዎች የሚያደርጉት ተግባር ነው።

የቤተሰብ ጉዳይ ውሳኔዎች ከብዙ ውይይትና ምክክር በኋላ መደረግ የሚገባቸው ሲሆኑ የእግዚአብሔርን ቃልና የቤተሰቡን ደህንነት የሚጸረሩ መሆን የለባቸውም። ጥንቃቄ በተሞላበት እካሄድ አላማኝ በሆነ መንገድ የመጨረሻ ውሳኔ ሰጪነቱ ሥፍራ የባል እንዲሆን ያስፈልጋል። ብዙ ጊዜ ቤተሰቡን ለነውጥና ለእስቸጋሪ ደረጃ የሚዳርገው የባልና የሚስት ቦታቸውን በትክክል መስመር ያስመያዝ ነው። ባልና ሚስት በቤተሰብ አመራር በተሳሳተ ቦታ ሲሆኑ በቤቱ ውስጥ ትክክለኛ የአስተዳደር መስመርን ማግኘት አስቸጋሪ ይሆናል። ባል እያለ ሚስት ብቻ የምትገዛው ቤት በአብዛኛው ውዝግብ የሚሰፍንበትና የቤተሰቡ አባላት በተሳሳተ አቅጣጫ እንዲሆኑ በማድረግ በተለይ ደግሞ ስልጆች እስተዳደግ መበላሸት ከፍተኛ አስተዋጽኦ ያደርጋል።

ስለዚህ ቤተሰብ በትክክለኛ መንገድ እንዲመራና ሰላም ያለው እንዲሆን ክተፈለግ በእግዚአብሔር ቃል መሠረት ባል የመጨረሻ ውሳኔ ሰጪነቱን ሥፍራ እንዲይዝና ሌሎች የቤተሰቡ አባላት ደግሞ ለዚህ የባል የሥራ ድርሻ በትህትና መገዛትን መሰማመድ ይጠበቅባቸዋል። ይህ ከሆነ ቤተሰቡ መሪና አስተዳዳሪ ሰላሰው ስህተቶች ሲፈጠሩ ማስተካከል፣ ቤተሰቡን ወደተፈለገው አቅጣጫ መምራትና ስኬታማ እንዲሆን ለማድረግ አስቸጋሪ አይሆንም። የክርስቲያን ቤተሰብም ለዚህ በመታዘዝ የእግዚአብሔር በረከት ተካፋይ በመሆን ከመልካም ፍሬው መብላትና በእካባቢው ለሚኖረው ንብረተሰብ እርዳታ ሊሆን ይገባል።

4.2 የሚስት ኃላፊነት

ሚስት በቤተሰቧ ውስጥ ብዙ ኃላፊነትና ተጠያቂነት ያለባት ስትሆን ከነዚህም መካከል፣ ዋና ዋናዎቹ፡

4.2.1 ለባልዋ ታዛዥ መሆን

ባል ቤቱን በኃላፊነት በሚያስተዳድርበት ጊዜ ሚስት ታዛዥ በመሆን እራሷን ለባልዋ ማስገዛት እንዳለባት የእግዚአብሔር ቃል ያስተምራል። (ኤፌ. 5፡22-24፤ ቲቶ 2፡4-5፤ 1ኛ. 3፡1. 5-6) ይህ ማለት ይበላለጣሉ ማለት አይደለም። ነገር ግን ለቤተሰብ የሚያስፈልጉ የተለያዩ ሥራዎችን እንዲሰሩ በስሜት፣ በአካልና በሰነ ልቦና ይለያያሉ። ይህ ልዩነት አንዱን ባሪያ ሌላውን ደግሞ ጌታ የሚያደርግ ሳይሆን ሁለቱ እንዲደጋገፉ የሚረዳና ቤተሰብ እንዲኖር የሚያደርግ ነው። ስለዚህ በባልና ሚስት መካከል ያለውን ልዩነት በዚህ መልክ ልንረዳውና ልንገነዘበው ያስፈልጋል።

እንግዲህ በዚህ መንፈስ ሚስት ለባልዋ ማሳየት የሚገባትን ታዛዥነት የእግዚአብሔር ቃል ሲናገር «ሚስቶች ሆይ ለጌታ እንደምትገዙ ለባሎቻችሁ ተገዙ . . . ቤተክርስቲያን ለክርስቶስ እንደምትገዛ እንዲሁ ሚስቶች ደግሞ ለባሎቻቸው ይገዙ» ይላል። (ኤፌ. 5፡22-24) ከዚህ ሥፍራ መረዳት የሚቻለው ሚስቶች ለባሎቻቸው ፍጹም ታዛዥ መሆን እንዳለባቸው ነው።

ነገር ግን በዚህ ዘመን ይህንን ነገር በቤተሰብ ውስጥ ማየት አስቸጋሪ እየሆነ መጥቷል። እግዚአብሔር ካለቀመጠው መስመር ውጪ እየወጣ በመሄዱም ብዙ ትዳር በመናወጥ፣ ትርጉም በማጣትና በመፍረስ ላይ ይገኛል። የአብዛኛው የክርስቲያን ቤተሰቦች እምብዛም ከዚህ የራቀ አይደለም።

ለቤተሰብ ሰላምና በረከት የሚመጣው ብዙ በመጸለይ ብቻ አይደለም። ምክንያቱም ለጸሎታችን መልሰ የምናገኘው በእግዚአብሔር ቃል መስመር ውስጥ ስንሆን ነው። የሚስቶችን ለባሎቻቸው መታዘዝ መቀበሉና መዋጡ የሚከብድና የሚጎረብጥ ቢሆንም ከዚህ ውጪ ትክክለኛ የቤተሰብ አመራርን ማግኘት የማይቻል በመሆኑ ይህንን መስማመዱ አማራጭ የማይገኝለት መንገድ ነው። ይህ መጽሐፍ ቅዱሳዊ ልምድ ካለ ለቤተሰብ የሚጠቅሙ ትክክለኛ ሥራዎች እንደባልና ሚስት የተፈጥሮ የሥራ ድርሻ ስለሚሠሩ የቤተሰብን ዕድገት ያስገኛሉ። መጽሐፍ ቅዱሳዊ ሰላምም በቤተሰቡ ይሰፍናል።

ይህ ማለት ግን ሚስቶች ስህተት በሆኑ ነገሮችም ከባሎቻቸው ጋር

መተባበር አለባቸው ማለት አይደለም። ይልቁንስ ባሎቻቸውን ከስህተት መመለስ የሚችሉ በእግዚአብሔር ቃልና በመልካም ሥነምግባር የታነጹ ጠንካራ የባሎቻቸው አጋሮች መሆን ይጠበቅባቸዋል። በዚህ በኩል ሚስቶች ክባለቤቷ ሐናንያ ጋር በሐስት ከተባበረችው ሰጴራ ሊማሩ ይገባል። (የሐዋ. 5፡2-10)

በአጠቃላይ በክርስቲያን ቤተሰብ ውስጥ ሚስት ለባላ ታዛዥ መሆን የሚገባት ሲሆን ባልም ደግሞ የእግዚአብሔር ቃል እንደሚያስተምረው ለሚስቱ የሚገባትን በማድረግ እራሱን ለእርሷ ማስገዛቱንና ማፍቀሩን ማሳየት ይጠበቅበታል። ይህ ክርስቲያናዊ የቤተሰብ አኗኗር ባለበት የእግዚአብሔር መንፈስና ፀጋ ስላለ ቤተሰቡ በሰላም፣ በዕድገትና በበረከት የተሞላ ይሆናል።

4.2.2 ትጉህ ሠራተኛ መሆን

ሚስቶች በተፈጥሮ ባህሪያቸው ችሎታውንም ለላላቸው ለቤታቸው እድገት ታታሪ ሠራተኛ እንዲሆኑ ከባድ ኃላፊነት አለባቸው። የእግዚአብሔር ቃል እንደሚያስተምረው ልባምና ትጉህ ሴት ተግታ ትሠራለች። (ምሳ. 14፡1፤ 31፡10-27) ትጉህ ሴት አንደበትዋ ሳይሆን መያዋ ይረዝማል። ሚስቶች ቤታቸውን በማሻሻሉ ረገድ ከፍተኛ ኃላፊነት ስላለባቸው ያለሥራ መቀመጥ የለባቸውም። ይህ ማለት ግን በመንግሥት መሥሪያ ቤት ወይም በግል ካምፓኒዎች ውስጥ የግድ መቀጠር አለባቸው ማለት አይደለም። ነገር ግን ለልጆቻቸው እንክብካቤ ከማድረግ በተጨማሪ ለቤታቸው ገቢ የሚያስገኘውን ማገኛውንም ሥራ እንደጊዜው ተጨባጭ ሁኔታ ፈጥረው የሚንቀሳቀሱ መሆን ይጠበቅባቸዋል።

ክርስቲያን እህቶች ችግረኞችን ለመርዳትና ለበሽተኞች ለመጸለይ በእቅድ ከመንቀሳቀስ ውጪ ሥራ ፊት ሆነው ለወራ ከመንደር መንደር የሚዘዋወሩ መሆን የለባቸውም። ነገር ግን ባለሙያና ቤተሰባቸውን ሲረዱ የሚችሉ ትጉህ ሠራተኞች መሆን አለባቸው። የመንግሥት ሥራ ባልነበረበት ዘመንም ሚስቶች የራሳቸውን ሥራ ማለትም እንደፈትል ያሉትን እየሰሩ ቤታቸውን ሲደጉሙና ሲመሰገኑ ነበር። በእሁኑ ዘመንም ትጉህ ሴቶች ከጊዜው ጋር የሚሄደውን ሥራ ፈጥረው እየሰሩ ለቤሰባቸው ዕድገት መጣር ያለባቸው መሆኑን ሚስቶች መረዳትና በዚህ የእግዚአብሔር ቃል መመላለስ ይኖርባቸዋል። በርግጥ ይህ ትጋት በሚስቶች ብቻ ተገድቦ የሚቀር ሳይሆን እንደቤተሰብ አስተዳዳሪነታቸው ክባሎች ደግሞ የበለጠ የሚጠበቅ ነው።

4.2.3 የባልዋ ዘውድ መሆን

ስለሚሰቡት የእግዚአብሔር ቃል ሊናገር «ልባም ሴት ለባልዋ ዘውድ ናት፤ አሳፋሪ ሴት ግን በእጥንቱ ውስጥ እንደ ቅንቅን ናት» ይላል። (ምሳ. 12÷4) ይህ ሥፍራ ሁለት ዓይነት ሚስቶች እንዳሉ ይናገራል። እነዚህንም ልባምና አሳፋሪ ብሎ በሁለት ክፍሏቸዋል። ልባም ሴት ለባልዋ ስም የክብር ዘውድ ስትሆን አሳፋሪዋ ሴት ግን ለባልዋ የምትባላ የእጥንቱ ቅንቅን ናት።

እግዚአብሔር የሚፈልገውና ለመልካም ትዳር የሚያስፈልጉ ሚስቶች ለባሉቻቸው የክብር ዘውድ የሚሆኑትን እንጂ የእግዚአብሔርንና የባሉቻቸውን ስም አሳዳጊ የሆኑትን አሳፋሪ ሴቶች አይደለም። እንግዲህ የክርስቲያን ሚስቶች በሚያገለግሉበት ቤተክርስቲያንና በሚኖሩበት ንብረተሰብ መካከል ባሉቻቸውን የሚያስከብሩ መሆን ይጠበቅባቸዋል።

ይህም የሚጀምረው በቤታቸው ውስጥም ሆነ በውጪ ለባሉቻቸው የሚገባቸውን ክብር በመስጠት ነው። ሚስቶች ለባሉቻቸው ክብርን ሲሰጡ ልጆች ከእነርሱ ይማራሉ፤ ጉረቤትም ከእነርሱ ይማራል። ስለዚህ ባሉች በልጆቻቸውና በንብረተሰቡ መካከል የክብሩ ይሆናሉ። ለባሉቻቸው ክብር ሚስቶችም ይከብራሉ። በዚህን ጊዜ ሚስቶች የባሉቻቸው ዘውድ ሆነው ይታያሉ። ሚስቶች በንግግራቸው፣ በእካሄዳቸውና በድርጊታቸው እንደ እግዚአብሔር ቃል በመልካም ሥነምግባር በንብረተሰቡ መካከል የሚመላለሱ ከሆኑ ለባሉቻቸው የክብር ዘውድ ናቸው።

ነገር ግን በቤት ውስጥ በልጆቻቸው ዘንድና ከቤት ውጪ በሚኖሩበት ንብረተሰብ መካከል የባሉቻቸውን ስም በንግግርም ሆነ በድርጊት የሚያቃልሉ ሚስቶች አሳፋሪ ሴቶች ናቸው። እነዚህ ባሉቻቸውን በማዋረድ እራሳቸውንና ቤተሰባቸውን የውርደት ካባ ያሰብሳሉ። እንደዚህ ዓይነቶቹ ሚስቶች የእግዚአብሔር ቃል እንደሚናገረው ለቤተሰብ ዕድገትና በረከት ድጋፍ ለመሆን የማይመቹ ብቻ ሳይሆኑ ነገር ግን ለባሉቻቸውና ለቤተሰባቸው እንደቅንቅን የሚባሉ ናቸው።

እውነተኛ ክርስቲያን የሆኑ ሚስቶች ራሳቸውን እንደ እግዚአብሔር ቃል በማስተካከል ለባሉቻቸው የክብር ዘውድ ይሆናሉ። እንደዚሁም ደግሞ ባሉችም የቤታቸው አስተዳዳሪዎች እንደመሆናቸው መጠን ለሚሰባቸው የክብር ዘውድ ለመሆን ኃላፊነት አለባቸው።

4.2.4 ጠበኛ ከመሆን የምትርቅ

ሚስቶች በቤተሰባቸው ውስጥ ለላም እንዲኖር ለማድረግ የበለጠ ኃላፊነት እንዳለባቸው መጽሐፍ ቅዱስ ሲጠቁም «ከጠበኛ ሴት ጋር በአንድ ቤት ከመቀመጥ በስገነት ማዕዘን መቀመጥ ይሻላል። በዝናብ ቀን የሚያንጠባጥብ ቤትና ጠበኛ ሴት እንድትኖሩ» ይላል። (ምሳ. 25÷24 ፤ 27÷15) ከዚህ የእግዚአብሔር ቃል መረዳት የሚቻለው የቤተሰብ ሰላም በአብዛኛው የሚመሠረተው በሚስቶች ሁኔታ ላይ መሆኑን ነው። በርግጥም ሚስቶች በቤታቸው ውስጥ ለላም እንዲኖር ተፅዕኖ የማሳደር የተፈጥሮ ስጦታ አላቸው። «በትዕግሥት እለቃ ይለዝባል + የገራም ምላስ አጥንትን ይስብራል» (ምሳ. 25÷15) ተብሎ እንደተጻፈ ሚስቶች ባሉቻቸውን ለማሸነፍ ተፈጠሮአዊ ስጦታ ይኖራቸዋል።

ይህ በመሆኑ የቤተሰብ ሰላም በእመዛኙ በሚስቶች እጅ ያስ በመሆኑ በዚህ በኩል ከባድ ጥንቃቄ ሲያደርጉ ይገባል። ልባም ሴቶች በራሳቸው ንግግር የጠብን እጅንዳ እይከፍቱም። በባሉቻቸውም በኩል ጠብ እንዲጀመር ቀዳዳ እያሳዩም። ጠቡም ቢጀመር እንኳን እግዚአብሔር የሰጣቸውን ተፈጥሮአዊ ስጦታቸውን በመጠቀም የባሉቻቸውን ቁጣ ያለዝባሉ።

ይህ የሚያሳየን ሚስቶች የቤተሰባቸውን ሰላም ለመጠበቅ ብዙ መትጋትና መሥራት ያለባቸው ሲሆን ባሉችም ለቤታቸው ሰላም እጅጉን ማሰብ፣ መጸለይና መሥራት የሚጠበቅባቸው መሆኑን ነው። ባልና ሚስት ከመንገድ ስተው የሚያፈርሱትን ቤታቸውን እነርሱ ወደ ጤናማ አእምሮ እስካልተመለሱና እስካልተስተካከሉ ድረስ የሚሠራላቸው የለም።

እንግዲህ ሚስት ለባልዋ ታዛዥ፣ ትጉህ ሠራተኛ፣ የባሏ ዘውድ በመሆንና ጠበኛ ከመሆን በመራቅ ለቤተሰቧ ታማኝ ባለአደራ ትሆናለች። ይህ በመሆኑ ክርስቲያን ሚስቶች በዚህ እንዲሠሩና እንዲተጉ ያስፈልጋል።

4.3 በግብረ ሥጋ ግንኙነት መስማማት

ለብዙ ትዳር ለላም ማጣትና መፍረስ መንስዔ ከሆኑት ችግሮች መካከል እንዱ በግብረ ሥጋ ግንኙነት ያለማስማማት ነው። የግብረ ሥጋ ግንኙነት ለባልና ለሚስት የተሰጣቸው የደስታ ምንጭ ነው። (ምሳ. 5÷18-19 ፤ መኪ. 9÷9 ፤ መጋ. 1÷12-13 ፤ 7÷6-13 ፤ 8÷1-3) ይህ ስጦታ በእግባቡና በጥንቃቄ

በባልና በሚሰጥ መካከል ካልተያዘ በቀላሉ ሊታይ የማይችል የትዳር መዘዝ ያስከትላል።

የግብረ ሥጋ ግንኙነትን በተመሰከተ በባልና በሚሰጥ መካከል ሊሆን የሚገባውን የእግዚአብሔር ቃል ሊናገር እንዲህ ይላል፤

ባል ለሚሰጥ የሚገባትን ያደርግላት እንደዚሁም ደግሞ ሚስቷቱ ለባልዋ። ሚስት በገዛ ሥጋዋ ላይ ሥልጣን የላትም ሥልጣን ለባልዋ ነው እንጂ እንዲሁም ደግሞ ባል በገዛ ሥጋው ላይ ሥልጣን የለውም ሥልጣን ለሚሰጥ ነው እንጂ። ለፀሎት ትተጉ ዘንድ ተስማምታችሁ ለጊዜው ካልሆነ በቀር እርስ በርሳችሁ አትከላከሉ፤ ራሳችሁን ስለአስመግዛት ስይጣን እንዳይፈትናችሁ ደግሞ እብራችሁ ሁኑ። (1ቆሮ 7:3-5)

ከዚህ ቃል የምንረዳው ነገር ቢኖር ባል ለሚሰጥ እንዲሁም ሚስቷቱ ለባልዋ የሚገባውን እንዲያደርጉ ይናገራል። በክፍሉ «የሚገባ» ተብሎ የተገለጸው ነገር የግብረ ሥጋ ግንኙነት ነው። በዚህ ቃል መሠረት ባል በሥጋው ላይ ሥልጣን የለውም፤ ሥልጣን የሚሰጥቷቱ ነው እንጂ። እንደዚሁም ደግሞ ሚስት በገዛ ሥጋዋ ላይ ሥልጣን የላትም፤ ሥልጣን የባልዋ ነው እንጂ። ስለዚህ ባል ሚስቷ ለግብረ ሥጋ ግንኙነት ስትፈልገው ዝግጁ የመሆን ግዴታ አለባት። እንደዚሁም ደግሞ ባል ሚስቷን ለግብረ ሥጋ ግንኙነት ሊፈልጋት የተገቢውን አፀፌታ የመስጠት ግዴታ አለበት። በስምምነት ካልሆነ በቀር ከሁለቱ ማናቸውም አንዱ ሊፈልግ ሌላውን የመከልከል መብት የላቸውም። ይህ የእግዚአብሔር ቃል ትዳርን ከገዛ የግብረ ሥጋ ግንኙነት ለባልና ለሚስት የአርካታና የደስታ ምንጭ ይሆናል። ሁኔታዎች ላይ በመመሥረት አንዱ ሌላውን እየከለከለ እንደፈለገ የሚኖር ከሆነ የትዳሩ መስመር ከእግዚአብሔር ቃል ውጪ ስለሆነ የባልና ሚስት አልጋ የጠብና የመከራ ምንጭ ይሆናል። ይህ ደግሞ ሰትዳር መቀዝቀዝ፤ ደስታ ማጣት፤ ትርጉም ማጣትና መፍረስ ምክንያት ሊሆን ይችላል።

የትዳርን ትክክለኛ ትርጉም ሊረዱ የሚችሉ ባልና ሚስት ለእርስ በርሳቸው ፍፁም ራሳቸውን የለጡ ብቻ ናቸው። ባልና ሚስት በዚህ መስመር ውስጥ ከሆኑ የመፈላለግና የመገናኘት ባህሪያቸው ስለማይዛባ በመካከላቸው ያለው የግብረ ሥጋ ግንኙነት ፍጹም የአርካታና የደስታ ምንጭ ይሆናቸዋል። ነገር ግን አንዱ ሊፈልግ ሌላው የሚከለከል ከሆነ የሁለቱ መጣጣም አስቸጋሪ

ይሆንና ትዳራቸው ብዙውን ጊዜ የንትርክና የጭቅጭቅ ነጭ ይሆናል።

በዚህን ጊዜ ባልና ሚስት አንዱ ሌላውን ወደ ዝመትና ትዳር ወደ ማፍረስ እርስ በርሳቸውን ይገፋፋሉ። እንደዚሁም ደግሞ ባልና ሚስት በተሰያዩ ምክንያቶች ማለትም በሥራና በመሳሰሉት መንገዶች ተለያይተው እንዲኖሩ ግፊቶችን ይፈጥራል። የእግዚአብሔር ቃል ግን ሲናገር «ራሳችሁን ስለአስመግዛት ለይጣን እንዳይፈትናችሁ ደግሞ አብራችሁ ሁኑ» ይላል። (1ቆሮ 7:5) ስለዚህ ባልና ሚስት ከአስገዳጅ ሁኔታዎች የተነሳ ለጊዜው ካልሆነ በቀር ለይጣን በዝመት እንዳይፈትናቸው አብረው መኖር አለባቸው። አሰበዘዘያ ግን በሁለቱ መካከል የሚፈጠረው ያሰመገናኝት ክፍተት ባልና ሚስትን ወደ ረከለ የግብረ ሥጋ ግንኙነት መገፋፋቱ አይቀሬ ነው።

ይህ በመሆኑ ሁለቱ ይህንን ተገንዝበው ተለያይተው እንዲኖሩ ለሚያደርጉ ነገሮች ለጊዜው ካልሆነ ቢቀር መፍቀድ የሰባቸውም። በርግጥ እንዳንዴ ለሥራ፣ ለትምህርትና ለመሳሰሉት ነገሮች መሰያየት ያለ ነገር ነው። ቢሆንም ግን ይህ ለጊዜው ብቻ እንዲሆንና መፍትሔ እንዲያገኝ ባልና ሚስት ጥረት ሊያደርጉ ይገባል። ይህ አስካልሆነ ድረስ ግን በባልና በሚስት መካከል መራራቅን የሚፈጥር ብቻ ሳይሆን ሰልጆች ብልሹ አስተዳደግም ትልቅ መንስዔ ነው። ስለዚህ ባልና ሚስት በጤናማ ትዳር ሰመኖርና ልጆችን በትክክለኛ መንገድ ለማሳደግ የፈለገውን ያህል ዋጋ ከፍለው የእግዚአብሔር ቃል እንደሚመክረው አብረው መኖርን በሌላ በምንም ሊሰውጡት አይገባም።

አንዳንድ ጊዜ በግብረ ሥጋ ግንኙነት ላይ ተፅዕኖ ሊያሳድሩ የሚችሉ ነገሮች ይኖራሉ። እነዚህም በሽታ፣ የሥራ ጫና፣ የምግብ አወሳሰድ ድክመት፣ ያለመግባባቶችና የመሳሰሉት ናቸው። በአርግጥ ችግሮች ካሉ ከመደባበቅ ይልቅ ቁጭ ብለው በመነጋገር መፍትሔ መፈለግ ስለሚቻል ትዳርን ከተሳሳተ አቅጣጫ ማዳን ይቻላል። ለፀሎት ግንኙነቱን ማቆምም ካስፈለገ በስምምነት እንዲሆን ያስፈልጋል።

እንግዲህ የሚያረክና የሚያስደስት የግብረ ሥጋ ግንኙነት በባልና ሚስት ለእርስ በርስ በሙላት መስጠት ላይ የተመሰረተ ነው። ይህ መጽሐፍ ቅዱሳዊ ሕግ በአንዱ አምቤተኝነት ከተናጋ ከተፈጥሮአዊ መስመሩ ስለሚወጣ ለቤተሰብ ሰላም ማጣት፣ ንትርክ፣ መፍረስና መበታተን ምክንያት ይሆናል። ይሁን እንጂ ለጸሎትና ለተሰያዩ ችግሮች ግንኙነቱን ማቆም ካስፈለገ ሁለቱ

ለእርስ በርሳቸው ግልጽ አድርገው በጉዳዩ ላይ ቢስማሙ ከዚህ ሁሉ አደጋ መዳን ይቻላል።

በባልና በሚስት መካከል ያለው ልዩነት የበለጠ እንዲለፋ የሚያደርግ ሌላው ችግር ደግሞ የሁለቱ አልጋቸውን ለያይተው ለየብቻ መተኛት ነው። ይህ ስትዳር መቀዝቀዝና መፍረስ እደገኛ ምክንያት ሊሆን ይችላል። ባልና ሚስት አልጋቸውን ለብቻ አድርገው እንዲተኙ ከሚያደርጓቸው ምክንያቶች መካከል ግጭት፣ በሽታ፣ መውለድ፣ እርጅናና የመሳሰሉት ናቸው። በእነዚህ ነገሮች የመኝታ ሥፍራን መሰያየት ፍጹም ከመንገድ የሳተና ከእግዚአብሔር ቃል ጋርም የሚጻረር ነው። (ዕብ. 13፡4 ፤ 2ቆሮ. 7፡5 ፤ ኤፌ. 5፡31)

በትዳር በሽታ የተሰከፉ ባሎችና ሚስቶች ግን እግዚአብሔር በሁሉም አንድ ያደረገውን ሥጋቸውንና መኝታቸውን ለማፍረስ ምክንያቶችን በመፍጠር እንደዋዜማ ቅድመ ዝግጅት አልጋቸውን ይሰያያሉ። የእግዚአብሔር ቃል እንደሚናገረው ለባልና ሚስት መሰያየት ሁለት ምክንያቶች ብቻ አሉ። እነዚህም ሞትና ዝሙት ናቸው። (ማቴ. 5፡32 ፤ 1ቆሮ 7፡39) ነገር ግን ነፍሳቸው ከሥጋቸው ተሰይታ ሳይቀበሩ የመኝታ አልጋቸውን በመሰያየት በቁም የሞቱና በዝሙት አባዜ የሚናወጡ እንዲሁም ደግሞ የደነዘዙ ባሎችና ሚስቶች አሉ። ከዚህም የተነሳ የመኝታ ጓዳቸውን በመለየት ከእርስ በርሳቸው በሥነ ልቦና ተፋተው ከርኩስ አለቃ ጋር ዝሙት እየፈጸሙ የሚያድሩትን ታቸው ይቁጠራቸው።

እንግዲህ ክርስቲያን ከዚህ ዓይነቱ የስይጣን ርኩስት ባርነት በእግዚአብሔር ቃልና በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ነፃ በመውጣት ትዳሩን ለማፍረስ ከሚዳርጉት ምክንያቶች በላይ ሆኖ መኖር ይጠበቅበታል። ለእነዚህ ግጭትና ጥላቻ የተቀደሰውን መኝታችንን እንዳያፈርሱ መቻቻልንና በሁኔታዎች ላይ ያልተመሠረተ ፍቅርን ማዳበር ይጠበቅብናል። አንዱ ሲታመም ከመሸሽ ይልቅ በአንድ አልጋ ላይ ሆነን በትዳር ቃል ኪዳናችን መሠረት እርስ በርሳችንን መርዳትና መንከባከብ አለብን።

በረከት የሆነው የመውለድ ፀጋም አልጋችንን ሲረዥም ጊዜ እንድንሰያይ ምክንያት መሆን የለበትም። እንዳንድ ጊዜም የበረከት ፀጋ የሆነውን እርጅናንም እኛ ለእግዚአብሔር ምስጋና ከማዋል ፈንታ ለትዳራችን መፍረስ ምክንያት እናደርገዋለን። ባልና ሚስት አብረው የሚኖሩት እስኪያረጁ ድረስ ብቻ

ሳይሆን እስኪሞቱ ነው። (1ቆሮ. 7፡39)። እንግዲህ በሁለቱ ስምምነት ለአስገዳጅ ሁኔታዎች ስጊዜው ካልሆነ በቀር የባልና የሚስት አልጋቸውን ለረዥም ጊዜ መሰያየት ከእግዚአብሔር ቃልም ሆነ ከባህላችን ጋር የሚጋጭና አሳፋሪ ነገር ነው።

ለእነዚህ ባልና ሚስት ይህንን በሚገባ ተረድተው ለግብረ ሦጋ ግንኙነት የሚለጡት ቦታ በሁኔታዎች ላይ የተመሠረተ እንዳይሆንና ከትክክለኛ መስመሩ እንዳይወጣ ለእርስ በርሳቸው እራሳቸውን መስጠት ይጠበቅባቸዋል። ይህ ደግሞ በሁኔታዎች በሚቀያየረው ስሜታቸው ላይ ሳይሆን በእውነትና በእግዚአብሔር ቃል ላይ የተመሰረተ ግንኙነት መሆን ይኖርበታል። በዚህ መንገድ ባልና ሚስት አብረው ከኖሩ ትዳራቸው የደስታና የእርካታ ምንጭ ይሆንላቸዋል።

ባልና ሚስት ሲጋጩ ግንኙነት የማያደርጉና ሲታረቁ ግን ወደዚያ የሚርጡ ከሆኑ ትዳራቸው በፍቅር ላይ ሳይሆን በስሜት ላይ መመሥረቱን ያሳያል። እውነተኛ ፍቅር ካለ የግብረ ሦጋ ግንኙነቱ ሂደት ቢጋጩም ባይጋጩም ይቀጥላል። ይህ ማለት ግን በግጭት የሁለቱ ስሜትና ፍላጎት እይጉዳም ማለት አይደለም። ነገር ግን ጊዜያዊ ግጭት ባልና ሚስት ምን ያህል ለእርስ በርሳቸው ፍቅር እንዳላቸው የሚፈተንበት አጋጣሚም ነው።

እውነተኛ ፍቅር ጊዜያዊ ግጭትን በትዕግሥት አልፎ በባልና በሚስት መካከል ያለው የግብረ ሦጋ ግንኙነት እንዲቀጥል የሚያደርግ ኃይል አለው። በርግጥ ሁለቱ በትክክለኛው የእግዚአብሔር ቃልና የተፈጥሮአዊ ሕግ መስመር ውስጥ የሚገኙ ከሆኑ የተቀደሰው አልጋቸው አስታራቂ ሽማግሌያቸው ነው። ከዚህ መስመር ባፈነገጠ የትዳር ውጥንቅጥ ውስጥ የሚገኙ ወገኖች ግን ትዳራቸው ሳይፈርስና ልጆቻቸው ሳይበታተኑ በእግዚአብሔር ቃል መሠረት በመፀለያና ቁጭ ብለው ተመካክረው ንስሐ በመግባት ትዳራቸውን ወደ ትክክለኛው መንገድ ለመመለስ አስቸኳይ እርምጃ መውሰድ ያስፈልጋቸዋል። ቤተክርስቲያንም ከባህላዊ ተፅዕኖ ተላቃ ለእነዚህ ጉዳይ ለምዕመናኗ በግልጽ ማስተማር ይጠበቅባታል።

4.4 የቤት ንብረትን በአግባቡ ማስተዳደር

የቤት ንብረት ባልና ሚስት ሲጋቡ እንደ ላይ ያመጡትንና በጋራ ሆነው ያፈሩትን ሀብት ሁሉ ያጠቃልላል። ይኸውም ደመወዝን፣ የንግድ

ትርፍን፣ የግብርና ምርትን፣ የመሬት ይዞታን፣ ቤትን፣ የቤት ዕቃዎችንና የመሳሰሉትን ሁሉ ይጨምራል። ይህ የጋራ ንብረት ስለሆነ ሁለቱም በአኩልነት ያስተዳድራሉ። ይህም ማለት ያላቸው ንብረት ለቤተሰባቸው ዕድገት በሚሆን መንገድ በጋራ ዕቅድ በማውጣት በእግባቡ ጥቅም ላይ እንዲውል ያደርጋሉ።

የቤት ንብረትን ለማፍራትና በጥቅም ላይ እንዲውል ለማድረግ ጥንቃቄን፣ ስምምነትንና ለትዳር መስጠትን ይጠይቃል። ይህ ከሆነ ቤተሰብ ለራሱ የሚሆን፣ ድሃውን የሚረዳበት፣ ለወንጌል ማስፋፋት ሥራና ለህገር ልማት የሚውል ሀብት ሲያፈራ ይችላል። ከዚህ በፊት እንደተነጋገርንበት ይህ የበረከት ሀብት የሚመጣው ደግሞ ሁለቱ ትዳራቸውን በማያፋልስ መልኩ በትጋት ሠርተው ከሚያገኙት ገቢ ነው። ለዚህ ደግሞ የሁለቱ በእግዚአብሔር ቃል መሠረት ትዳራቸውን በፍቅር መጠበቅና ገቢ የሚያስገኘውን ማንኛውንም ሥራ ለመሥራት መዘጋጀት ብልገነትና ወደ ብልጽግና የሚወስድ መንገድ ነው።

ባልና ሚስት ቤተሰባቸውን ማስተዳደር ያለባቸው አቅማቸው በፈቀደ መጠን መሆን አለበት። ይህም የሚበሉት፣ በራሳቸው የሚሰብሉት፣ ልጆቻቸውንና የቤት ሠራተኞቻቸውን ማልበስ ሊደርስ የገንዘብ ወጪ መውጣት ያለበት የራስ አቅም በሚፈቅደው መሠረት ባልና ሚስት ቁጭ ብለው ዕቅድ በማውጣት እንዲሆን ያስፈልጋል።

የእንዳንድ ክርስቲያኖች እንዲ ትልቁ ቀውስ እንደ አቅማቸው መጠን ሳይሆን እንደገብራቸው መኖር መፈለግ ነው። እዚህ ላይ ማንሳት የሚያስፈልገው ያለአቅም ለመመገብ መፈለግ፣ ያለአቅም ለመልበስ መፈለግ፣ ልጆችን ያለአቅም ለማልበስና የቤት ዕቃዎችንም ያለአቅም ለማሟላት መመኘት ለሁለቱ ነው። እንደዚሁም ደግሞ የበዓል ቀናት በመጡ ቁጥር እንደገብራቸው ለመሆን መንጠራራትም ሌላ በሽታ ነው። ይህ ተግባራዊ ሊሆን የማይችለው የምኞትና ሐሳባዊ ዓለም የቤተሰብ አባላትን በተለይ ደግሞ ባልና ሚስትን በባዶ ሜዳ ላይ የሚያነታርክና የውዝግብ መንስዔ ብቻ ሳይሆን ለትዳር መፍረስም ምክንያት ሊሆን ይችላል።

እንግዲህ ይህንን ችግር ለመፍታት የክርስቲያን ቤተሰቦች አቅማችን በሚፈቀደው መጠን ለመኖር ቆራጥ ውሣኔ መያዝ አለብን። በቃሉ ላይ «የባልንጀራህን ቤት እትመኝ. . . ከባልንጀራህ ገንዘብ ሁሉ ማናቸውንም እትመኝ» (ዘጸአ. 20=17) ተብሎ እንደተጻፈ የገብራቸውንን አየተመኘን ያለዕቅድ

በሚሆን ወጪ እስከግብዝ መንጠልጠል የለብንም። እኛም እንደ እግዚአብሔር ልጆች መመኘት ያለብን እግዚአብሔር ወደ አለቀመጠልን ወሰን የሸ የበረከት ደረጃ እንጂ ውስን ወደሆነችው ሰዎች ወዳፈሩት ሀብት አይደለም። ይህ በመሆኑ በእጃችን ባለ ነገር በዕቅድና በሥርዓት መኖር ለንችል እግዚአብሔር በተጨማሪ ሀብት ይባርክናል። በእጃችን በሰጠን በረከት በእግባቡ መኖር የማንችል ከሆነ እግዚአብሔር እንዴት በሌላ ተጨማሪ በረከት ይገብንናል? (ማቴ. 25=24-31)

ለለዚህ ባልና ሚስት ቁጭ ብለው በወር፣ በሰድስት ወርና በዓመት ሊያገኙ የሚችሉትን ገቢ መዘርዘርና በዚያው መሠረት ለቤተሰብ ምግብ፣ ለልጆች ልብለና ደብተር፣ ለዓመት በዓል፣ ለቤት ዕቃዎች ግዥ፣ ለሕክምና፣ ለማንበራዊና ለመሳሰሉት ወጪዎች አቅድ ማውጣት አለባቸው። ይህን ለማድረግ የአቅማቸውን መጠን ወይም ሰላላቸው የገንዘብ አቅም በራሳቸው መተማመንና ለልጆቻቸውም በዝርዝር ገልጸው በማስረዳት ማሳመን መቻል አለባቸው። ከዚያ በኋላ ሁሉም የቤተሰቡ አባላት የአቅማቸውን መጠን ስለሚያውቁ በዚያው መጠን መኖርን ይለማመዳሉ። ይህ ቤተሰብ ባለው ነገር እንዲደሰትና በመሐሉ ሰላም እንዲለፍን ያደርጋል። ሰላም ባለበት ቦታ ደግሞ መልካም ግንኙነት ስለሚኖር ለተሻለ ኑሮ በጋራ ለመታገል አመቺ ሁኔታን ይፈጥራል። ነገር ግን ተማርን የሚሉትንም ጨምሮ ብዙ ሰዎች ጥሩ ገቢን ቢያገኙም እንኳን አራሳቸውን በዕቅድ መምራት አቅቶታቸው በኑሮ ቀውስ ሲገንዳገዱ ይታያሉ። ቤተሰባቸውም ከዚህ የተነሳ በውዝግብ ይኖርባል።

እዚህ ላይ «እንደ እባብ ልባሞች እንደ ርግብም የዋሆች ሁኑ» (ማቴ. 10=16) ተብሎ የተጻፈውን የጌታ ኢየሱስን ትምህርት ማስታወስ አለብን። ክርስቲያኖዊ ብልገነታችን በዕቅድ ራሳችንንና ቤተሰባችንን እንድንመራ ሊረዳን ያስፈልጋል። አለበለዚያ የፈለገውን ያህል ሀብት ማግኘት ብንችልም ግራ በመጋባት ውስጥ ስለምንኖር ማስተዳደሩን አስከፍላለንበት ሀብታችን የደስታ ሳይሆን የመከራና የንትርክ ምንጭ ይሆንናል። እዚህ ላይ ግን መዘንጋት የሌለብን ነገር ተመካክሮ ዕቅድ ማውጣት ቀላል ነገር አይደለም። በምክክር ጊዜ ባልና ሚስት የማይግባቡባቸው ብዙ ልዩነቶች ብቅ ስለሚሉ በዚህን ጊዜ ሁለቱም የምክክሩን እጅግ ጥለው ይነሳሉ። ይህ በርግጥ በአብዛኛው ቤተሰብ ዘንድ የሚታይ ችግር ሲሆን ያለመብለል ምልክት ነው።

ባልና ሚስት በዕድሜ የቆዩ ወይም ተምረናል የሚሉ ሆነው ቁጭ ብለው ተመክከረው ቤተሰባቸው የሚመራበትን ዕቅድ ማውጣት ላይ መስማማት የማይችሉ ከሆኑ የአእምሮ ሕፃናት ናቸው። ተመክከረው ልዩነታቸውን በመቻቻል አቅማቸው በሚፈቅደው መሠረት ቤተሰባቸውን መምራትና ወደሚፈለገው የዕድገት ደረጃ ለማድረስ መስማማት ከቻሉ ከራሳቸው አልፈው ለሚኖሩበት ኅብረተሰብ በመልካም አርአያነት የሚተርፉ በባልና የተከበሩ ይሆናሉ። ስለዚህ የክርስቲያን ቤተሰብም በእግዚአብሔር ቃል የበሰለና ለሚኖርበት ኅብረተሰብ ምሳሌ ሊሆን የሚችል በዕቅድ የሚመራ መሆን ይኖርበታል። እንግዲህ ክርስቲያን ባሉችና ሚስቶች በቤታቸው ሰላም እንዲሰፍንና ዕድገት እንዲመጣ የሚያደርጉበት አንዱ መንገድ የቤተሰባቸውን ወጪ አቅማቸው በሚፈቅደው መሠረት በዕቅድ ማውጣት ነው።

በቤተሰብ ውስጥ በኅብረት አስተዳደር ላይ የሚፈጠረው ሰላው ችግር ደግሞ ወላጆችን ወይም አላዳጊዎችን መርዳት ነው። በርግጥ ልጆች ተመልሰው የወሰዱአቸውን ወላጆቻቸውን ወይም ያላደጉአቸውን ዘመዶቻቸውን አቅማቸው በሚፈቅደው መጠን መርዳት ይጠበቅባቸዋል። ለወላጆች የሚደረገው እርዳታ ገንዘብ መስጠት ብቻ አይደለም። ነገር ግን ልጆቻቸው እንዲማሩ በመርዳት፣ ሠርተው አራሳቸውን የሚያስተዳድሩበት የመቋቋሚያ ነገር በመርዳትና ከአቅም በላይ የሆኑ ችግሮች ሊደርሱላቸው በመድረስ ነው። እንደዚሁም ደግሞ በዕድሜ በማርጀትና በህመም ምክንያት ሠርተው ራሳቸውን ማስተዳደር የማይችሉትን ወደ ራስ ቤተሰብ ወስዶ ወይም ባሉበት ሥፍራ በቋሚነት በሚያስፈልገው መንገድ መርዳት ያስፈልጋል።

እንግዲህ ባልና ሚስት በዚህ ጉዳይ ላይ በመስማማት በሁለታቸውም በኩል ያለውን ቤተሰብ መርዳት ይጠበቅባቸዋል። ይህ እርዳታ መደረግ ያለበት እንደ አስፈላጊነቱ አቅም በፈቀደ መጠን እንጂ ሰፊክክር መሆን የለበትም። በሁለቱም አቅጣጫ የሚደረገው እርዳታ እንደየቤተሰቦቹ ሁኔታ በአስፈላጊ ነገሮች ላይ ብቻ መሆን ይኖርበታል። እንዳንዴ ደግሞ ያንዱ ወገን እርዳታ ፈላጊ ሆኖ የሌለው ወገን ግን ራሱን የሚችል ሊሆን ይችላል። በዚህን ጊዜ እርዳታ የሚያስፈልገውን ብቻ መርዳት ያስፈልጋል። እንግዲህ ባልና ሚስት አስተዋይነታቸውን የሚያስመለክሩት በዚህ ላይ ነው። ይህ ማመዛዘንን የሚጠይቅ የአስተዋይነትና የአእምሮ ብስለት ሥራ ነው።

ወላጆችን መርዳት ሲባል ግን የራሳቸውን ቤት እያፈረሱ ለወላጆቻቸው መኖር አለባቸው ማለት አይደለም። የራስንም ቤት በአግባቡ እያስተዳደሩ ለወላጆች ማለብ እግዚአብሔር ከክርስቲያኖች የሚጠበቀው አስፈላጊ ሥነ-ምግባር ነው። እኛ ወላጆቻችንን እንደአስፈላጊነቱ ብንረዳቸው እግዚአብሔር እኛንም በልጆቻችን ይባርክናል።

ስለዚህ ባልና ሚስት የራሳቸውን ቤተሰብ በአግባቡ ለማስተዳደር፣ ወላጆቻቸውን እንደአስፈላጊነቱ ለመርዳት፣ ለድሆች እጃቸውን ለመዘርጋት፣ ለወንጌል ማዳረስ ሥራ እንደ እግዚአብሔር ቃል ካላቸው ነገር እንደአስፈላጊነቱ ለመስጠትና ለሀገር ልማት አስተዋጽኦ ለማድረግ በመመካከር፣ በማስተዋልና በበለላ አእምሮ ልዩነታቸውን በመቻቻል ያላቸውን ህብት በአግባቡ ሥራ ላይ ለማዋል አቅማቸው በሚፈቅደው መጠን በዕቅድ የሚመሩ መሆን አለባቸው። ይህ ከሆነ ቤተሰባቸው ከመናጋትና ከነውጥ አርፎ በእግዚአብሔር ለላም ስለሚሞላ በሚኖሩበት ኅብረተሰብ መካከል መልካም አርአያ ይሆናሉ።

4.5 የግል ንጽሕናን መጠበቅ

የግል ንጽሕናን መጠበቅ በባልና በሚስት መካከል ያለው ግንኙነት እንዳይላለ አስተዋጽኦ ያደርጋል። ይህ በመሆኑ ለእርሶ በርሳቸው የራሳቸውን ንጽሕና መጠበቅ አለባቸው። በተለይ ሚስቶች የፀጉራቸውን፣ የልብላቸውን፣ የሰውነታቸውን ጠረንና ሁለንተናዊ ንጽሕናቸውን መንከባከብ አለባቸው። ይህ ማለት ከአቅማቸው በላይ ለመኖር መሞከር አለባቸው ማለት አይደለም። ነገር ግን አቅማቸው በሚፈቅደው መጠን የራሳቸውን ንጽሕና በመንከባከብ ለባሎቻቸው ውበታቸውን ቢጠብቁ መልካም ነው።

ይህ ሊባል ግን አስፈላጊ ወደ ሆነው አለባባስ፣ ፀጉር አስራርና ሽርጉድ መግባት አለባቸው ማለት አይደለም። ኅብረተሰቡ ከሚቀበለው ውጪ የሆኑ የአለባባስ ዓይነቶች፣ የፀጉር አሠራሮችና የመሳሰሉትም ምናልባት ንጽሕናን ካለመጠበቅ በሚበልጥ አኳኋን ትዳርን ሊጉዱ ይችላሉ። ይህ በመሆኑ ሚስቶች እንደአካባቢው ባህል ቆንጆ የአለባባስ፣ የፀጉር አስራርና ሁለንተናዊ ንጽሕናቸውን በመጠበቅ ለባሎቻቸው የሁልጊዜ ሙሽራ ለመሆን ቢጥሩ በመካከላቸው የበለጠ መላላብ እንዲኖር ያደርጋል፤ ምክንያቱም አግባብነት ያለውን ውበት የሚጠላ ሰው የለምና።

እንደዚሁም ደግሞ ሚስቶች በቤታቸው አያያዝ፣ በምግብ ሥራ

መያቸው፡ በአንግዳ አቀባበል፡ ባሎቻቸውን ለመቀበል በሚያሳዩት ትህትና፡ የቤታቸውን ንጽህና በመጠበቅና በመለለሉት የሚተጉ ከሆኑ ከባሎቻቸው የበለጠ ፍቅርንና ከበሬታን ያገኛሉ። ይህ በመሆኑ ሚስቶች በተቻላቸው መጠን ባሎቻቸውን በማክበር ልባቸውን የሚይዙበት ማንኛውንም አግባብነት ያለውን ስልት መጠቀም አለባቸው።

አንደዚሁም ባሎችም የልብላቸውን፣ የጫማቸውን፣ የለውነታቸውን ጠረንና ሁለንተኛው ንጽህናቸውን በመጠበቅ ለሚለቶቻቸው ራሳቸውን የሚሞሽሩ መሆን አለባቸው። እንዲሁም ደግሞ ቤታቸውን በትክክል የሚያስተዳድሩ መንፈሳዊ ጠንካሮች፣ ትጉህና ውጤታማ ሠራተኞች፣ የግቢያቸውንና የአካባቢያቸውን ንጽህና ለመንከባከብ የሚጥሩና ለሚለቶቻቸው የሚያስቡ ከሆኑ ሚስቶቻቸውን ወደራላቸው የሚለብ ሁኔታን ይፈጥራሉ።

እዚህ ላይ ለሁላችንም የሚገባን በጋራ ክልምድ የምናውቀው ነገር ይኖረናል። ይኸውም ሁለቱ ጤነኛ በሆነ የትዳር ግንኙነት ውስጥ ካሉ የባልና የሚስት መደበኛና ጤነኛ ጠረን ምንም ቢሆኑ ምን ለእርስ በርሳቸው ከመልካም ሽቶ ይበልጣል። ይሁን እንጂ ንጽህናቸውን ከጠበቁ ደግሞ የበለጠ ለመሳሳብ የሚያስደሉት መዓዛ በመካከላቸው ይሆናል። ስለዚህ ባልና ሚስት የየግላቸውን ሁለንተናዊ ንጽህናቸውንና ውበታቸውን እንደየአካባቢያቸው ባህል ለእርስ በርሳቸው መጠበቅ ብቻ ሳይሆን ይህንን ሁኔታ ለመፍጠርም እርስ በርሳቸውን መርዳት ይጠበቅባቸዋል።

4.6 ተመካክሮ ትዳር የመምራት ባህልን ማዳበር

በባልና በሚስት መካከል መቻቻል መኖር አለበት። ሁለቱም ለዚህ ሁኔታ ራሳቸውን ማዘጋጀትና ልባቸውን ማመቻቸት ይጠበቅባቸዋል። ምክንያቱም አብረው የመሠረቱት ትዳር በፈለጉት ቀን የሚፈርስ የወፍ ጉጆ ሳይሆን እግዚአብሔር የመሠረተውና ሁለቱ በሞት እስኪለያዩ ድረስ የሚፀና ቤት ነው። በዚህ በተከበረ የትዳር በረከት ለመኖር ሁለቱም አቋማቸውንና ራሳቸውን የእግዚአብሔር ቃል እንደሚናገረው ማስተካከል አለባቸው። ባልና ሚስት ትዳራቸውን ለማልማት ጽኑ የሆነ አንድ ዓላማ ያላቸውና ለትዳራቸው ለመጠንቀቅ የወለኑ ከሆኑ ቤታቸው በዓለት ላይ የተገነባ ይሆናል።

ነገር ግን በስሜት፣ በጥቅምና በልጆች ምክንያት አብረው የሚኖሩና ትዳራቸውን ለማፍረስ አጋጣሚ የሚጠብቁ ከሆኑ ቤታቸው እንደ ወፍ ጉጆ

አንድ ቀን በድንገት መውደቁ አይቀርም። እንደዚህ ዓይነት ልብ ያላቸው ባልና ሚስት እግዚአብሔር ሐሳብ ውጪ የሚኖሩና በቤታቸው በረከትን ማየት የማይችሉ ናቸው። አንድ ዓላማ ለሌላቸው ለቤታቸው ብልጽግናና ለልጆቻቸው ዕድገት በጋራ አይሠሩም። ከዚህ የተነሳ በቤታቸው ከጉለቁልናና መከራ በስተቀር ተድላንና ደላታን ሊያዩ አይችሉም። ይህ በመሆኑ በዚህ በሽታ አየተለቃዩ ያሉ ባሎችና ሚስቶች በእግዚአብሔር ፊት ንስሐ ገብተው አቅጣጫቸውን ቢያስተካክሉ እግዚአብሔር ለትዳር የሰጠው በረከት ቤታቸውን ያገኛል። በጠማማ መንገዳቸው ከጸኑ ግን በምድር የትዳር አለመቃናት መከራ ያንከራትታቸዋል። እንዲሁም ደግሞ የእግዚአብሔር በረከት፣ ፊውስና ማዳን ከእነርሱ ይርቃል፤ አስጨናቂው የዲያብሎስ አሠራርም ዘመናቸውን ይገዛል።

በርግጥ ባልና ሚስት አብረው ሲኖሩ ከሚያስፈልጉ ነገሮች መካከል የሚከተሉትን ማድረግ ይጠበቅባቸዋል፤

1. በእግዚአብሔር ቃልና በጸሎት መበርታት፤

የእግዚአብሔር ቃል የትዳርን ትክክለኛ አቅጣጫና በረከትን የያዘ ሲሆን (መዝ. 119+11. 105) ጸሎት ደግሞ ባልና ሚስት በዚያ እንዲኖሩ የእግዚአብሔርን ኃይል የሚያገኙበት መንገድ ነው። (2ዜ. 30+27) ስለዚህ ከሁሉም በፊት ባልና ሚስት በእግዚአብሔር ቃልና በጸሎት በጋራና በመግባባት የሚበረቱ ከሆኑ የትዳራቸው መሠረት አስተማማኝ በመሆኑ የእግዚአብሔር በረከት ቤታቸውንና ዘመናቸውን ይገዛል። ዲያብሎስ ለሚያስነሳባቸው ማዕበልም አይበገሩም።

2. እርስ በርሳቸውን መውደድ

ሌላው ነገር ደግሞ በባልና በሚስት መካከል ፍቅር መኖር አለበት። (1ጴ.ጥ. 3+ 8) የባልና የሚስት ፍቅር በስሜትና በሁኔታ ላይ የተመሰረተ ሳይሆን በእውነት ላይ የተመሰረተ መሆን ይኖርበታል። ፍቅራቸው በእውነት ላይ የተመሰረተ ከሆነ በዕለታዊ ኑሮ ምክንያት በመካከላቸው በሚከለተው ግጭትና በሚነሳ ማዕበል አይበርድም። ማዕበል በመካከላቸው ሲነሳ ወዲያው ፍቅራቸው የሚበርድና ልባቸው የሚሸፍን ባልና ሚስት እግዚአብሔር

በፈጠረው በትክክለኛው የትዳር ፍቅር ውስጥ የሌሉ ናቸው።

ባልና ሚስት በእውነተኛ ፍቅር ውስጥ ከሆኑ በሽታ፣ መክላት፣ የእንዲ ቀድሞ ማርጀት፣ ግጭት፣ ድህነትና የመሳሰሉት ነገሮች ፍቅራቸውን እያበርዱም። ይህን እንጂ ፍቅራቸው ቀድሞውኑ በስሜት ላይ የተመሠረተ ከሆነ እነዚህ ማዕበሎች ትዳርን እንደ እሳት የሚፈትኑና የሚለዩ ነገሮች ናቸው። በእነዚህ ነገሮች ሊፈተን ከእውነተኛ ፍቅር ጋር ማለፍ የሚችል ትዳር በእሳት ተፈትኖ እንዳለፈ ወርቅ ነው። ትዳር ግን ከወርቅ የሚበልጥና የመፈተኛ እሳት የሚፈልግ ቅዱስ የእግዚአብሔር ተቋም ነው።

ይህ በመሆኑ ባልና ሚስት ትዳራቸው ያለበትን ሁኔታ በመመርመር በጊዜ ካስተካከሉት በትዳር የሚገኘው በረከት ሁሉ ቤታቸውን ይሞላል። ልጆቻቸውም የፍቅር ውጤት የሆነውን የመልካም እስተዳደግ ጽዋን እየተጉነጩ ያድጋሉ። ከእግዚአብሔር ቃል ውጪ በመሆን በትዳራቸው ወላዎይ አቋም ያላቸው ባልና ሚስት ግን በፊት ለፊታቸው ባሉት ዓመታት የትዳር መከራና መንከራተት እንዲሁም ጨለማ ይጠብቃቸዋል።

ከብዙ ትዳር ልምድ ማየት እንደሚቻለው ለባልና ሚስት ስለትዳራቸው ቁጭ ብለው በመመካከር ከእንድ ውሣኔ መድረስ እጅግ ከባድ ነገር ነው። ይህ ችግር ባልተማሩት እካባቢ ብቻ ሳይሆን «ተምረናል፣ ብዙ እውቀናል፣ ታላላቅ እገልጋዎች ነን» በሚሉት እካባቢም የሚገኝ ትልቅ የትዳር ነቀርሳ ነው። እዚህ ላይ እንደ ምሳሌ ማንሳት ይቻላል። እንደ ወይም ሁለት ዓመት ለማስተዳደር በእንድ ድርጅት ላይ በእስተዳደር ኮሚቴ አባልነት ስንታጭ ድርጅቱ ሥራውን ከግቡ እንዲያደርስና ዓላማው እንዲሳካ በሚሠሩት ሥራዎች ላይ እጅንዳ ሳይያዝባቸውና ወይይት ሳይደረግባቸው ሥራዎቹ እንዲሠሩ የሚያደርግ ኮሚቴ አይኖርም። ስለድርጅቱ ሥራ አፈጻጸምና ዓላማው መሳካት እጅንዳ ይዞ መነጋገር፣ መመካከርና ከስምምነት መድረስ የድርጅቱ ሥራ ከኮሚቴው እስተዳደር የሚጠይቀው ኃላፊነት ነው። ብንወድም ባንወድም በእንዳንድ ጉዳዮች ላይ ከብዙ ክርክር በኋላ በትዕግሥት ተቀባብለን ከስምምነት ከደረሰን በኋላ ሥራው እንዲሠራ ይወሰናል። በዚያው መሠረት ሥራውም ተፈጻሚነት ያገኛል። እንግዲህ ለተወሰኑ ጥቂት ዓመታት ለምናስተዳድረው ድርጅት ይህን ያህል ለግዙ መሳካት ዝርዝር እጅንዳ፣ በእጅንዳዎቹ ላይ በትዕግሥትና በመቻቻል ተወያይቶ ከስምምነት ለመድረስ ከተቻለ እስከሞት

ድረስ በዓላማ ለተመሠረተው ትዳራችን ምን ያህል ምክክር ያስፈልግ ይሆን?

ባልና ሚስት ቤታቸውን የሚመሩ የቤተሰብ እስተዳዳር ኮሚቴ እባላት ናቸው። ይህ እስከሆነ ድረስ እስከሞት ድረስ ለሚቆየው የትዳር ድርጅታቸው ቁጭ ብለው የውይይት እጅንዳዎችን በመክርክርና በዚያ ላይ ተወያይተው መተማመን ትዳራቸውን መምራት ይጠበቅባቸዋል። ቁጭ ብሎ ስለ ትዳር መመካከር የዓላማ ጽናትን፣ ትህትናንና ትዕግሥትን ከሁለቱ ይጠይቃል። እውነቱን ስናይ ግን ክርስቲያኖችም ሆነው እያሉ ብዙ ባስተዳድሩ የዓላማ መወላወል ችግር ስላለባቸው እንዲሁም ደግሞ ትዕግሥት የሌላቸው የባህሪ ይገኙት ለሰሆኑ ተቀምጠው መመካከር አይችሉም።

እንዳንድ ጊዜ ባልና ሚስት ለመመካከር ውይይት ይጀምሩና በግጭትና በስድብ ይጨርሳሉ። ይህ ከስተት በብዙ ባስተዳድሩ መካከል የሚፈጠር ሊሆን ይህም ትዕግሥት በማጣትና መደማመጥ ባለመቻል የሚፈጠር ችግር ነው። ይህ በመሆኑ ባልና ሚስት የክርስቲያን መሠረታዊ ሥነምግባር የሆነውን ትህትናና ትዕግሥትን (ገላ. 5፣ 22-23) መለማመድ ይጠበቅባቸዋል። በእርግጥ ትዳራችን ለቤታችን በረከት ብቻ ሳይሆን ለእካባቢውም ሕብረተሰብ እንድንተርፍ መልካም ሥነ-ምግባርን የምንለሰጥንበትና የምንለማመድበት እውነተኛ የማስልጠኛ ተቋም ነው።

እንግዲህ ትህትናን ለብለን በመቻቻል እየተመካከርንና እየተነጋገርን ትዳራችንን በመምራት ስኬታማ ማድረግ ይኖርብናል። ከዚህ በፊት ያልተሰማመድነው ቢሆንም ለመልመድ ጥረት ማድረግ ይገባናል። በእርግጥ ሁለቱም ባልና ሚስት ይህንን ክቡር ነገር በእንድ ጊዜ ለመለማመድ ያስችግራቸው ይሆናል። ዳሩ ግን ከሁለቱ የዚህን ጠቃሚነት ባይበልጥ የተረዳ ሰው ለሌላኛው እርእያ እየሆነ ወደዚህ መልካም ነገር ለማስገባት ጥረት ማድረግ አለበት። በዚህ መልካም ጉዳና ለመሄድ ከተፈለገ ልምምዱ ለተወሰኑ ጊዜያት ሊያሳምምና ሊያስቸግር ይችላል፤ የእግዚአብሔር ፀጋና መንፈስ ግን ይረዳል። (ዕብ. 4፣ 15-16)

በምክክር ቤታቸውን በሚመሩ ባልና ሚስት መካከል የሚወሰዱ ሕፃናት ያንን የመቻቻልን ሥነ-ምግባር ለምደው ለሰሚያድጉ ለሚመሠርቱት ቤተሰብ፣ ለሚሠሩበት መሥሪያ ቤት፣ ለሚያገለግሉበት ቤተክርስቲያንና ለሚኖሩበት ንብረተሰብ በተመሳሳይ መንገድ እርእያ ይሆናሉ። ትህትና፣ ትዕግሥትና

መግባባት የቤተሰቡን አኗኗር የሚገዛ ስለሆነ ቤቱ የሰላምና የደስታ እንዲሁም እግዚአብሔር የሚከብርበት ቤት ይሆናል።

4.7 የባልና ሚስት በአገልግሎት መደጋገፍ ኃላፊነት

ባልና ሚስት በቤተሰባቸው ላይ ኃላፊዎች ስለሆኑ መጀመሪያ በተሰጣቸው ስጦታ እንዴት በጋራና በተናጠል እግዚአብሔርን ማገልገል እንደሚችሉ ቢወያዩ መልካም ነው። በዚህ በኩል ባል ሚስቱን ለእግዚአብሔር አገልግሎት ሊሰጥ ሚስትም ደግሞ ባሏን ለእግዚአብሔር አገልግሎት ልትሰጥ ትችላለች። ይህም ማለት ከእግዚአብሔር በተሰጣቸው ስጦታ እርስ በርሳቸውን በመረዳዳት ውጤታማ የሆነ አገልግሎት ሊሰጡ ይችላሉ ማለት ነው። በተለይ በጋራ ማገልገል ከሚችሉባቸው ነገሮች ቤታቸውንና ገንዘባቸውን ለአገልግሎት መስጠት፣ እንዲሁም እግዚአብሔር የሰጣቸው ልጆቻቸውን እንደ እግዚአብሔር ቃል ማሳደግና የመሳሰሉት ናቸው።

በተናጠል ደግሞ ባል ለአገልግሎት ሊወጣ፣ ሚስት ለእርሱ በመጸበይና በምክር በመርዳት ከእርሱ ጋር መቆምና በተሰጡት የፀጋ ስጦታዎች በአገልግሎቱ ፍሬያማ እንዲሆን ማገዝ ትችላለች። በዚህ በኩል ሚስቶች ከፍተኛ ኃላፊነት አለባቸው።

አንዳንድ ሴቶች ባሎቻቸው ለአገልግሎት ሊወጡ ክርስትናቸውን ይረሱና በቅናት ደዌ ይሰቃያሉ። ይህ በሽታ ያለባቸው ሴቶች ባሎቻቸው በተሰጣቸው የፀጋ ስጦታ እግዚአብሔርን አገልግለው ውጤታማ እንዳይሆኑ መሰናክሎች ናቸው። መቼም ለአገልግሎት ሄዶ በፈቃደ ሥጋው ፈተና የሚወድቅ ባል ቤት ቢኖር ደግሞ ምን ያህል የባለ እንደሚሆን መገመቱ አስቸጋሪ አይሆንም። ባል ለአገልግሎት መሄዱ ወደ እግዚአብሔር ባህሪ እንዲያድግ ይረዳዋል እንጂ ቅድስናውን አያበላሽም። ስለዚህ በዚህ በሽታ የሚሰቃዩ ሴቶች ከእስራታቸው ተላቀው ባሎቻቸው በነፃነት እንዲያገለግሉ በጸሎትና በሐሳብ እንዲረዱላቸው ያስፈልጋል።

አንዳንድ ባሎችም ሚስቶቻቸው ለአገልግሎት ሊወጡ ይቀናሉ። በዚህ ሚስቶቻቸው እግዚአብሔር በሰጣቸው የጸጋ ስጦታ እንደተሰጣቸው እንዳያገለግሉ አንቅፋት ይሆኑባቸዋል። ለመሆኑ እዚያ ሄዳ በሥጋ ፈተና የምትወድቅ ክሆነ ከአገልግሎት ብትርቅ ደግሞ ምን ያህል እንደምትብስ

መገመቱ አስቸጋሪ አይሆንም። የእግዚአብሔር ቃል የቅድስናን ሕይወት በሰው ውስጥ የሚያሳድግ እንጂ የሚያመነምን ያለመሆኑን ክርስቲያኖች ክማወቅ አልፈው በአምነት ሊሰማመዱት ይገባል። ይህ በመሆኑ ባሎች ሚስቶቻቸው እግዚአብሔር በሰጣቸው የፀጋ ስጦታ እንደተሰጣቸው እንዲያገለግሉ ሊረዱላቸው ያስፈልጋል። ይህ በሙሉ ጊዜ አገልጋዮች ትዳር ብቻ ሳይሆን በሌላም ሥራ ተሠማርተው መስክ በሚወጡት ክርስቲያኖች ላይ በተመሳሳይ ሁኔታ መታየት ይኖርበታል።

እንግዲህ በዚህ ዓይነት መንገድ ሚስት ባሏን፣ ባል ደግሞ ሚስቱን ለጌታ አገልግሎት ከሰጡ ባለአደራነታቸውን በታማኝነት መወጣት ይችላሉ። በዚህ ባልና ሚስት የአቁላንና የጽርስቅላን አገልግሎት ለትምህርታቸው መውሰድ ይችላሉ። (የሐዋ. 18÷18-1926)

4.8 ልጆችን ለማሳደግ የወላጆች ኃላፊነት

ልጆች የእግዚአብሔር ስጦታዎች ናቸው። (ዘፍጥ.33÷15) ስለዚህ እነርሱን ለእግዚአብሔር ክብር ማዋል በሚገባቸው መንገድ በእግዚአብሔር ቃል መሠረት ተንከባክቦ ማሳደግ መጋቢነትን በታማኝነት መወጣት ነው። ስለዚህ በዚህ ላይ አባትና እናት ዋጋ ከፍለው ልጆቻቸውን እንደ እግዚአብሔር ቃል ማሳደግ ይጠበቅባቸዋል። (ዱሊ. 3÷21፤ኤፌ. 6÷4 ፤ማቴ. 28÷19-20)

ወላጆች ልጆቻቸውን ለማሳደግ የማስቆጣት፣ የማስጨነቅንና የማስፈራራት አቀራረብን መጠቀም የለባቸውም። (ኤፌ. 6÷4) ይህ አቀራረብ የሚሰራው ልጆች ከዚህ ዕድሜ እስኪያልፉ ድረስ ብቻ ነው። ልጆች ወላጆቻቸውን በመፍራት ብቻ ለሥነ ሥርዓት የሚገዙ ከሆነ ዘላቂነት ስለሌለው በሚፈለገው አቅጣጫ ሊያድጉ አይችሉም። ይህ ማለት ግን ልጆችን መቆጣት አያስፈልግም ማለት ሳይሆን ቅጣቱ እነርሱን ሊረዳ በሚችል መንገድ መሆን አለበት ማለት ነው።

ልጆችን ማሳደግ ቢያንስ የሚከተሉትን ሦስት ዋና ዋና ሀሳቦችን ያካትታል። እነዚህም፡-

1. ቀጣይነት ያለው ሥራ ነው። ሕፃናት በወላጆቻቸው ላይ የሚደገፉ ስለሆኑ በየጊዜው በእስፈላጊው ምክርና እንክብካቤ ክትትል ሊደረግላቸው ይገባል። ስለዚህ ሕፃናትን ማሳደግ የአንድ ቀን ወይም የአንድ ወቅት ሥራ ብቻ

ሳይሆን በተፈለገ አቅጣጫ እድገው ራሳቸውን እስኪችሉ ድረስ በአስፈላጊው መንገድ ሁሉ ቀጣይነት ያለው የማሳደግ ሥራ ሊደረግላቸው ይገባል። ይህን ለማድረግ ወላጆች ግዴታ አለባቸው።

2. የፍቅር ሥራ ነው። ሕፃናት ፍቅርን ይፈልጋሉ። ማንኛውንም ነገር በፍቅር ሊደረግላቸው ተደስተው ይቀበላሉ። ስለዚህ ልጆቻችንን ለንክታተላቸው እንደምንወዳቸውና እንደምናስብላቸው ከተረዱ የምናደርግላቸውን እንክብካቤ ለመቀበል እያስቸግራቸውም። ይህ በመሆኑ ለልጆቻችን ያለንን ፍቅር በቀጣይነት በተለያዩ መንገዶች ልንገልጽላቸው ይገባል።

3. የማለልጠን ሥራ ነው። ልጆችን ማሳደግ ማለት ሁለንተናዊ ሥልጠና መስጠት ማለት ነው። ልጆቻችንን በትክክለኛ አቅጣጫ እንዲያድጉ አካላዊ፣ ሥነልቦናዊ፣ ማኅበራዊና መንፈሳዊ ሥልጠናዎችን በቀጣይነት መስጠት ያስፈልጋል። ይህም ማለት፡-

ሀ. በጤናማ እካል እንዲያድጉ መርዳት፡- ጤናማ እካላዊ እድገት ማለት ለጤንነታቸው ንጽህናቸውን መጠበቅ፣ ለፖርት መሥራት፣ የተመጣጠነ ምግብ መብላትና የመሳሰሉት እንደሚያስፈልጉና በዚህ መስመር እንዲያድጉ ልጆችን ማለማመድ ይጠይቃል።

ለ. በማህበራዊ ሕይወት እንዲያድጉ መርዳት፡- ማጎሽራዊ ዕድገት ማለት ደግሞ ልጆች እንደ እግዚአብሔር ቃል ከለዎች ሁሉ ጋር በመልካም ግንኙነት እንዲኖሩ፣ ታላላቆቻቸውን እንዲያከብሩ፣ ለታናናሾቻቸው እንዲራሩ፣ በጎበረተለቡ መካከል ተቀባይነት የሚያስገኝላቸውን ተግባር ማስተማርና በዚያ መስመር እንዲሄዱ ከሕፃንነታቸው ጀምሮ ማበረታታት ማለት ነው።

ሐ. በጠንካራ ሥነልቦና እንዲያድጉ መርዳት፡- የሥነልቦና ዕድገት ማለት ውጣ ውረድ በምላበት በዚህ ዓለም ሊኖሩ ልጆች የሚገኙባቸውን ፈተና ሁሉ በእግዚአብሔር ኃይል ተግተው በመሥራት ማሸነፍ እንደሚችሉ በማስረዳት መንፈስ ጠንካሮች እንዲሆኑ መርዳት ማለት ነው። ሥነ-ልቦናው በትክክል ተገንብቶ ያላደገ ልጅ በሚገኘው ሁኔታ ሁሉ ተስፋ ለሰሚቆርጥ ችግርን ተቋቁሞና እሸንፎ ውጤታማ ሰው መሆን እይታቸው። እንግዲህ

ልጆች በዚህ መንፈስ ሊያድጉ የሚችሉት ከሕፃንነታቸው ጀምሮ እስከምረዳቸውና ለሜታቸው እየተመከረና እየተለማመደ ሊመጣ ነው።

መ. በመንፈሳዊ ሕይወት እንዲያድጉ መርዳት፡- መንፈሳዊ ዕድገት ማለት ልጆች የእግዚአብሔርን ቃል በማንበብ፣ በጸሎት፣ በመልካም ሥነምግባርና በእገልግሎት እንዲያድጉ መርዳት ማለት ነው። ልጆች በዚህ የመንፈሳዊ ዕድገት አቅጣጫ እንዲያድጉ ከሕፃንነታቸው ጀምረው ያለማቋረጥ እንዲለማመዱት ከተደረጉ ወደ ታሰበው ቦታ ሊደርሱ ይችላሉ።

ሠ. ትጉህ ሠራተኞች እንዲሆኑ መርዳት፡- ይህም ማለት ልጆች ከሕፃንነታቸው ጀምረው ሥራ የሚወዱ እንዲሆኑ በተለያዩ መንገዶች መርዳት ማለት ነው። ለምሳሌ ያህል በትምህርታቸው ጉብዞች እንዲሆኑ መከታተል፣ በትርፍ ጊዜያቸው ዝንባሌያቸውን ለይቶ የተለያዩ ሙያዎችን እንዲለለጥኑ ማድረግና ማንኛውንም ዓይነት ሥራ ሠርተው ራሳቸውን እንደሚችሉ በራስ መተማመንን በውስጣቸው መፍጠር፣ መከታተልና መርዳት ያስፈልጋል። በተለይ ሥራ ከመፈለግ ይልቅ ሥራ በመፍጠር ላይ እንዲያተኩሩ መርዳትና ማለማመድ ከወላጆች የሚጠበቅ ተግባር ነው።

ረ. የጊዜን ጥቅም እንዲያውቁ መርዳት፡- በአገራችን ጊዜን በትክክል እክብረን በሥራ ላይ የማዋል ባህል አላዳበርንም። ይህ በመሆኑ ልጆቻችን ከእኛ በተለየ መንገድ በጊዜ የመጠቀም ባህል እንዲያዳበሩ ከሕፃንነታቸው ጀምረን እስከምረዳቸውን ልንገነባና በዚህ መንገድ እንዲሄዱ ልናለማምዳቸው ያስፈልጋል። ይህን ሥልጠና መስጠት የሚቻለው የጥናት፣ የጫወታ፣ የእንቅልፍ፣ የመዝናኛ፣ ቴሌቪዥን የማየት፣ ቤተክርስቲያን የመሄድ፣ የጸሎት፣ የእገልግሎት ወ.ዘ.ተ ፕሮግራም በማውጣት በዚያ መርሃ ግብር እንዲሄዱ በማድረግ ተግባራዊ ሥልጠና ሊሰጣቸው ይችላል።

4. የመገሰጽ ሥራ ነው። በማሳደጉ ሂደት ውስጥ ልጆች በምክርና በተለያዩ መንገዶች ክትትል ሊደረግላቸው ካልታዘዙ መገሰጽና መቅጣት

ያስፈልጋል። (ኤፌ. 6፡4) ልጆቹ ሳይታዘዙ ሲቀሩ የማይቀጣ ሰው ራሱ በሥርዓት ያላደገና ለእግዚአብሔር የማይታዘዝ ነው። ልጆች ሲያጠፉ ወደ ትክክለኛው መንገድ እንዲመለሱ መቅጣት አስፈላጊ እንደሆነ የእግዚአብሔር ቃል አስረግጦ ያስተምረናል። (ዘጸአ. 21፡15-17 ፤ ዘዳግ. 21፡18-21 ፤ ምሳ. 13፡24 ፤ 19፡18 ፤ 22፡15 ፤ 23፡13-14 ፤ 29፡15-17)

ልጆችን በእግዚአብሔር መንገድ ማሳደግ ማለት ለእግዚአብሔር ክብር በሚውሉት መንገድ በእግዚአብሔር ቃልና በመልካም ሥነ ምግባር አሳድጉ ለራሳቸው፣ ለቤተሰባቸው፣ ለቤተ ክርስቲያናቸውና ለጎብረተሰባቸው ጥቅም ማብቃት ማለት ነው። በዚህ ዓይነት ልጆቻችንን ካሳደግናቸው ታማኝ ባለአደራዎች በመሆን ኃላፊነታችንን ተወጥተናል ማለት ነው። ልጆቻችን በእግዚአብሔር ፍቅር፣ በሰዎች ፍቅርና በሥራ ፍቅር እንዲታነጹ የቤተሰብ ጥንካሬንና ትጋትን ይጠይቃል።

እዚህ ላይ ትኩረት ሊሰጠው የሚገባ ሌላው ጉዳይ አባት የቤተሰብ አስተዳዳሪ ቢሆንም እናትም ልጆችን በማሳደግ ሥራ ከባድ ኃላፊነት አለባት። እንዲያውም የልጆቿን ባህሪ የበለጠ ስለምታውቅ እናት ልጆችን በማሳደግ ሂደት እደገኛ የሆነውንና ብዙውን ጊዜ የሚፈጠረውን ስህተት ማንሳቱ አስፈላጊ ይሆናል። ይኸውም እንዳንድ እናቶች ለልጆቻቸው የራሩ እየመሰላቸው ልጆቹ ሲያጠፉ ለአባታቸው እይናገሩም። ልጆቹ የሚሰሩትን መጥፎ ተግባር እያዩ ስለሚደብቁላቸው በጊዜው እርማት ሰጥቶ ልጆቹን ወደ ትክክለኛ አቅጣጫ መመለስ እየተቻለ ነገር ግን ይህ ሳይደረግ ይቀራል።

ይህ በሚሆንበት ጊዜ ሁለት ችግሮች ይፈጠራሉ። አንደኛ በጊዜ ልጆቹ ለሰማይታረሙ ሕይወታቸው ተበላሽቶ ያድጋል። ሁለተኛ ልጆቹ አባታቸውን ጠልተው ያድጋሉ። ምክንያቱም እናታቸው ብቻ እንደምታስብላቸውና አባታቸው ደግሞ መንገድ ካገኘ እንደሚጉዳቸው አድርገው ያያሉ። ለእዚህ ከዚህ እደጋ የቤተሰብን ሕይወት ለመታደግ እናቶች ልዩ ጥንቃቄ ማድረግ ይጠበቅባቸዋል። በተለይ እናቶች የልጆቻቸውን ባህሪ ይበልጥ የሚያውቁ ስለሆኑ ያንን ባህሪ ለባሉቻቸው አቅርበው በግልጽ ሲወያዩበትና በጋራ ልጆቻቸውን በጊዜ የሚያስተካክሉበትን ሁኔታ መፍጠር ያስፈልጋል። ይህ በመሆኑ ባለማወቅ በእናቶች የሚፈጸመው የዚህ ዓይነት እደገኛ አዝማሚያ ሊታረም ይገባል።

ልጆችን ማሳደግ ልዩ ጥንቃቄ የሚያስፈልገው በመሆኑ ባልና ሚስት

በዚህ ጉዳይ ላይ የእግዚአብሔር ቃል ምን እንደሚል ሊያነቡ፣ ሊጸልዩበት፣ ሊመካከሩበትና የሌሎች ቤተሰቦችንም የሕይወት ልምድ መቅሰሙ አስፈላጊ ይሆናል። የልጆቻቸውን ጠንካራና ደካማ ጉን ሳይተው ማወቅ የሚጠበቅባቸው ሊሆን ጠንካራ ጉናቸውን ማበረታታትና ደካማ ጉናቸውን እንዲያስተካክሉ በጊዜው መርዳት ኃላፊነታቸው ነው።

ልጆችን በማሳደግ ላይ በባልና ሚስት መካከል የሚፈጠሩት ሌሎች ስህተቶች ደግሞ አንዱ ልጅን ሲቆጣ የሌላው ደርቦ መሄድና፣ ለልጆች አላባበስና እንክብካቤ ልጆችን አስቀምጦ መጨቃጨቅ ናቸው። እነዚህ በጣም ክባድ ስህተቶች ናቸው። ክእናትና ክእባት ማናቸውም የበለጠ ለልጆቻቸው አይቀርቡም። ሁለቱም ለልጆቻቸው እኩል መሆናቸውን እምኖ መቀበልና በዚህ መንፈስ ተባብረው በስምምነት ልጆቻቸውን ማሳደግ አለባቸው።

ልጆቹን አለእግባብ በመቅጣት አንዱ እንኳን ስህተት ቢፈጽም ልጆቹ ዘንድ መነጋገር ተገቢ አይደለም። የተፈጠረውን ስህተት ልጆቹ ሳይሰሙ ለብቻ እርስ በርስ በመነጋገር ማረም ይቻላል። እንደዚሁም ለልጆቹ በሚደረገው ነገር ላይ እቅምን ባገናዘበና የልጆቹን ዕድገት በሚረዳ መንገድ ባልና ሚስት ለብቻ ተነጋግረው ከተስማሙበት በኋላ ለልጆቻቸው ማድረግ ያስፈልጋል። አላበላዘዙ አንዱ የልጆቹ ወዳጅ ሌላው ወላት ይሆንና ቤተሰቡ ይናጋል። ይህ ደግሞ ብዙ ቤተሰብ እየተሰቃየበት ያለ ደዌ ነው። ክርስቲያን ቤተሰብ ግን ከዚህ በሽታ በእግዚአብሔር ቃል ምክር ራሱን ነጻ ማውጣት ይጠበቅበታል።

ልጆችን በማሳደግ ላይ አእምሮአቸው በማይጠቅማቸው የባዕድ ባህል እንዳይበላሽ ቤተሰብ ከፍተኛ ጥንቃቄ እንዲያደርግላቸው ያስፈልጋል። በተለይ ቴሌቪዥንና ቪዲዮን በማሳየት ላይ ጥንቃቄ ማድረግ አስፈላጊ ነው። «የአፍሪካ ፕሮግራም» ተብሎ የሚታወቀው የቴሌቪዥን ፕሮግራም ለልጆች አእምሮ ከጠቃሚነቱ ይልቅ ጉዳቱ የሚያመዝን እንደነበረ ሁላችንም የምናስታውሰው ነው። ለእዚህ ለልጆች ማሳየት ያለብን የቪዲዮና የቴሌቪዥን ፕሮግራሞች በእግዚአብሔር ቃል ፍቅር፣ ታላላቆቻቸውን እንዲያከብሩ በሚረዳ፣ በሥራ ፍቅርና በመልካም ሥነ ምግባር እንዲያድጉ የሚያበረታታቸውን መርጠን መሆን ይኖርበታል። ከቴሌቪዥን በሚያዩላቸው የመዝናኛ ፕሮግራሞች ሱስ ተይዘው በትምህርታቸው እንዳይሰንፉ ለማድረግም ቤተሰብ ከፍተኛ ጥንቃቄ ማድረግ አለበት።

ልጆች በሚያዩት የቴሌቪዥንና የቪዲዮ እንዲሁም ጎረቤት በሚኖሩት የዓለማውያን ልጆች የእነጋገር፣ የእካሄድ፣ የአለባበስ፣ የፀጉር እቅራረጥና የመሳሰሉት አላስፈላጊ ፋሽኖች እንዳይወስዱም ከፍተኛ ክትትል ማድረግ የቤተሰብ ኃላፊነት ነው። እንደዚሁም ያላቸውን የተፈጥሮ ስጦታ ተከታትሎ በማግኘት በዚያ ስጦታቸው እንዲያድጉ እቅም በፈቀደ መጠን ክትትል ማድረግ አስፈላጊ ነው።

እንዳንድ ጊዜ የክርስቲያን ልጆች ከዓለማውያን ልጆች የእነጋገርና የእኗኗር ልዩነት አይታይባቸውም። እነዚህም በስድነት ከማደጋቸው የተነሳ የክርስትናን ስም የሚያስድቡ ተደባዳቢዎችና ተሳታፊዎች ይሆናሉ። ይህ የቤተሰብን ስንፍናና ባለአደራነት መርሳትን ያመለክታል። የብዙ ክርስቲያኖች ቤት በካህኑ ዔሊ አይነት ልጆች ባህርይ ተሞልቷል። በእግዚአብሔርና በሰዎች ፊት ምናምንቲዎችን በቤታቸው ደብቀው ልጆቻቸውን ለመግደልና በራሳቸው ሊሞቱ የደረሱትን ቤት ይቁጠራቸው። ዔሊ ልጆችን የማሳደግ ባለአደራነት ካልተወጡት እገልጋዮች መካከል በምሳሌነት የሚጠቀስ ሰው ነው። (1ኛ ሙ. 2÷11 ፤ 3÷13-14)

ልጆች በትምህርታቸው ውጤታማ እንዲሆኑና በት/ቤት እካባቢ እቅጣጫ ከሚያስቱባቸው ተላላፊ የሥነ ምግባር ብልሹነት ባህርይዎች ለመጠበቅ ክርስቲያን ቤተሰቦች ጥብቅ ክትትል እንዲያደርጉላቸው ያስፈልጋል። ሥራን እንዳያማርጡና ሁሉም የሥራ ዓይነቶች እክብሮት እንዳላቸው በግልጽ ማስተማርና ቤተሰብ ሊኖር በማይችልበት ሁኔታ ውስጥ ራሳቸውን ችለው እንዴት የዓለምን ውጣውረድ ማሸነፍ እንዳለባቸው እቅጣጫ የምናሳያቸው እሁን በሕይወት እያለን ነው። ስንቶቹ ልጆች ናቸው ዛሬ ቤተሰቦቻቸው ባይኖሩ እንኳን የነሮ ዘዴ ስንቅን ስንቀው ያሉት? የዚህ መልስ ከእያንዳንዱ ቤተሰብ ይጠበቃል። ልጆች ባላቸው የተፈጥሮ ተስጥም እንዲያድጉ አስፈላጊውን እርዳታ ማድረግ ከቤተሰብ የሚጠበቅ ኃላፊነት ነው።

በመንፈሳዊ ነገርም እንዲያድጉ በእግዚአብሔር ቃል ያለማቋረጥ መከታተል ያስፈልጋል። በእግዚአብሔር ቃል፣ በጸሎትና በመንፈሳዊ እገልግሎት እንዲያድጉ ልጆችን ወደ እሁድ ት/ቤት መላክና በቤት መከታተል አስፈላጊ ነው። እንዲሁም በቤተሰብና በሰዎችም ፍቅር እንዲታነጹ ማድረግ የቤተሰብ ኃላፊነት ነው። እንግዲህ ቤተሰብ ልጆቹን በእግዚአብሔር ፍቅር፣

በሰዎች ፍቅር፣ በሥራ ፍቅር፣ በመልካም ሥነ-ምግባርና በመሳሰሉት በእግዚአብሔር ሐሳብ ውስጥ ካሳደጋቸው ባለአደራነቱን በታማኝነት ለሰሚወጣ ምናምንቲ ልጆችን ሳይሆን ቁም ነገረኛ የሆኑትን ልጆች ያፈራል የበጎ ታማኝ ባሪያ ሽሰማትንም ይቀበላል።

4.9 የልጆች ኃላፊነት

በብሉይ ኪዳንም ሆነ በአዲስ ኪዳን ልጆች በቤተሰብ ውስጥ ሊኖሩ ያለባቸው ኃላፊነት ሰወላጆቻቸው መታዘዝ ነው። (ዘጸአ 20÷12 ፤ እ.ፌ. 6÷1-3) ለዚህ ደግሞ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ለአባቱ እስከሞት ድረስ መታዘዙ ታላቅ ምሳሌ ነው። ልጆች ሰወላጆቻቸው ሊታዘዙ የሚያገኙትን በረከት ሊናገር የእግዚአብሔር ቃል እንዲህ ይላል፤ «መልካም እንዲሆንልህ ዕድሜህም በምድር ላይ እንዲረዝም አባትህንና እናትህን እክብር እርስዎም የተሰፋ ቃል ያላት ፈተኛይቱ ትዕዛዝ ናት።» (እ.ፌ. 5÷2-3)

በዚህ ቃል መሠረት ልጆች ሰወላጆቻቸው ሊታዘዙ ሁለት በረከቶችን ያገኛሉ። እነዚህም፡-

- 1ኛ. መልካም ይሆንላቸዋል፡- ይህም ማለት በሕይወት ዘመናቸው ሁሉ እግዚአብሔር መከናወንን ይሰጣቸዋል ማለት ነው።
- 2ኛ. ዕድሜያቸው ይረዝማል፡- ይህም ማለት በምድር ላይ ዕድሜ ጠግበው ይሞታሉ። ይህ ዕድሜ የጉስቁልና ዘመን እንዳይሆን እግዚአብሔር መልካም ነገርን እንደሚያደርግላቸው ቃል ገብቶላቸዋል።

ስለዚህ ሰወላጆቻቸው የሚታዘዙ ልጆች በረጅም ዕድሜና በመልካም ነገር ይባረካሉ። እነዚህ ሁለቱ በረከቶች የሚገኙት ለአባትና እናት በመታዘዝ ብቻ ስለሆነ ክርስቲያን ልጆች በዚህ ግራ በሚያጋባ ዘመን ውስጥ ከዚህ እውነት ጋር እንዲጣበቁ ይፈለግባቸዋል። ከዚህ በተቃራኒ መሄድ ግን ልጆችን ለመርገም ይዳርጋቸዋል። (ማር. 7÷9-12 ፤ ዘጸአ. 21÷17) እንደዚሁም ደግሞ ታላላቆቻቸውን ማክበር (1ጴጥ. 5÷5)፣ ወላጆቻቸውን መርዳት (1ጢሞ 5÷4)፣ ለእግዚአብሔር መታዘዝና (ዘዳግ. 30÷2) እርሱን ማስብ (መክ. 12÷1) ይጠበቅባቸዋል።

ልጆች ለቤተሰቦቻቸው መታዘዝ እንዳለባቸው የእግዚአብሔር ቃል ያስተምራል። (ዘጸአ. 20÷12) ግብረጉበነት እየጠፋበት ባለበት በዚህ ዘመን የክርስቲያን ልጆች ለዓለማውያን ልጆች መልካም እርእያ እንዲሆኑ ያስፈልጋል።

አባትን፤ እናትንና ታላቅን እንዲሁም ሽማግሌዎችን፤ አርጊቶችንና ባጠቃላይ ትላልቅ ለዎችን ማክበር በጠፋበት በዚህ ዘመን የክርስቲያን ልጆች የእግዚአብሔርን ቃል ምክር በአካሄዳቸው በማላየት ታላላቆቻቸውንና ወላጆቻቸውን ማክበር ይጠበቅባቸዋል። ከእግዚአብሔር የተሰጡ ልጆች በመታዘዝ የወላጆቻቸውን ልብ ያሳርፋሉ። ልጆች ለወላጆቻቸው የሚታዘዙ ከሆኑ ፍቅር በቤተሰቡ መካከል ስለሚኖር ቤተሰቡ በተሰጠው የእግዚአብሔር ለጦታ ማገልገል በሚገባው መጠን ሊያገለግል ይችላል።

በሰዚህ ልጆች የወላጆቻቸውን ምክር በመስማት፤ ሥራን በመርዳትና በሚፈለግባቸው ነገር በመተባበር ወላጆቻቸው በተሰጣቸው የእግዚአብሔር ፀጋ እንዲያድጉ መርዳት አለባቸው። ይህ ከሆነ ልጆችም ባለአደራነታቸውን እንደ እግዚአብሔር ቃል ለሰሚወጡት እግዚአብሔር ይባርካቸዋል።

ልጆች ለአቅመ ሔዋንና ለአቅመ አዳም ሲደርሱ ክዕድሜ ጋር የሚሄዱ ብዙ ለውጦች ማለትም አካላዊ፣ ስሜታዊ፣ አእምሮአዊ፣ ሥነ-ልቦናዊና የመሳሰሉት ለውጦች ይታዩባቸዋል። ይህ በመሆኑ ወጣቱ ትውልድ ይህንን ለውጥ በእግዚአብሔር ቃልና ፀጋ እየተቆጣጠረ በመልካም ነገር ማዋል አለበት። በተለይ ይህ ዕድሜ የወጣቶችን ቅድስና የሚፈታተን ነው። ቢሆንም ግን ከጋብቻ በፊት የግብረ ሥጋ ግንኙነትን ማድረግ ኃጢአት መሆኑን አውቀው ራሳቸውን መግዛት ይጠበቅባቸዋል። (ዘሌዋ. 18፡6-18 ፤ 20፡10 ፤ ዘዳግ. 22፡20-22 ፤ ሚልክ. 2፡14 ፤ ማቴ. 5፡27-28)

እግዚአብሔር በቃሉ «አኔ ቅዱስ ነኝና ቅዱሳን ሁኑ» (1ኤጥ. 1፡15-16) ብሎ እንደተናገረ ቅድስናቸውን መጠበቅ አስባቸው። በተለይ በአሁኑ ጊዜ በቤተክርስቲያን ውስጥ ለሌሎች ማለትም አለቸጋሪ እየሆኑ መጥቷል። የቤተክርስቲያን አገልጋዮች የሆኑት እንዳንድ ወጣቶች ለሚያገለግሉት ሕዝብ መሰናክል እየሆኑ ይገኛሉ። በቤተክርስቲያን ውስጥ አገልጋዮች እየሆኑ ወደ ውጪ ሲወጡ ግን ለብዙ ሰዎች መሰናክል የሚሆኑ ብዙዎች ናቸው። በሰዚህ ያላገቡ ወጣት ሴቶችና ወንዶች በመንገድ እጅ ለእጅ ተያይዘውና ትክሻ ለትክሻ ተደጋግፈው ሲሄዱ፤ ወደ ሆቴልና ካፌቴሪያ ተያይዘው ሲገቡና እንዲሁም ደግሞ በአገልግሎትና በጸሎት ለም አብረው ሲሆኑ ሰሌዎች ማለናከያ እንዳይሆኑ አጥብቀው እንደ ባለአእምሮ ሊያሰቡበትና ሊጠነቀቁበት ያስፈልጋል። አለበለዚያ ግን ለሚያስናክሉት ሕዝብ ተጠያቂዎች መሆናቸውን መዘንጋት የለባቸውም። (ማቴ. 18፡6) የእግዚአብሔር ሕዝብ መልካም አርአያነትን ከአነርሱ ማየት

እንዳለበት መጽሐፍ ቅዱስ የሚያስተምረውን (1ጢሞ. 4፡11-16) ሁልጊዜ ማሰባሰል ይጠበቅባቸዋል።

ሰው በዚህ ምድር ላይ ሲኖር የሚያገኘው አንዱ የተቀደሰ ነገር ጋብቻ ነው። ጋብቻ በእግዚአብሔር የተመሰረተ ተቋም ነው። (ዘፍጥ. 2፡18-24 ፤ ዕብ. 13፡4) በጋብቻ አማካይነት ቤተሰብ ይፈጠራል። አንዱ የቤተሰብ ኃላፊነት ልጆችን ከትኩቶ በማሳደግ ለዚህ የተከበረ ደረጃ ማድረስ ነው። ልጆቻችን የምናሳድጋቸው ተምረው ሥራ እንዲይዙ ብቻ ሳይሆን በተለያዩ ሥራ ላይ ሆነው ለጋብቻ ሊደርሱ እንደ እግዚአብሔር ቃል እንዲያገቡ ነው።

በተለይ በአሁኑ ጊዜ ወጣቱ ትውልድ ለሰጋብቻ መልካምነት እንዳያስብ የሚያደርጉ ብዙ ነገሮች አሉ። ከዚህ የተነሳ ብዙ ወጣቶች በኃጢአት የተበላሸ ሕይወትና ትርጉም የሌለውን ኑሮ እየመሩ ይገኛሉ። ለዚህ ዋናው መፍትሔ ወላጆችና ቤተክርስቲያን በመደጋገፍ የወጣቱን አእምሮ በመጽሐፍ ቅዱሳዊ የጋብቻ መልካምነትና ቅዱስነት ፅንሰ ሐሳብ ማነፅ ነው።

ወጣቶች በመንፈሳዊ ሕይወታቸው ለማደግ የእግዚአብሔርን ቃል ማንበብ፣ መጻለይ፣ በተሰጣቸው የፀጋ ስጦታ ማገልገል፣ ለመማር ሁልጊዜ ልባቸውን ማዘጋጀትና ስምክር የተመቻቸ አእምሮ እንዲኖራቸው ያስፈልጋል። እንደዚሁም በትምህርታቸውና በተሰማሩበት ማናቸውም ሥራ ውጤታማ ለመሆን ጥረት ማድረግ አለባቸው። ሥራ አለመውደድና ለንፍናን በዘመናቸው ሁሉ ሊዋጉትና ላለመቀበል አእምሮአቸውንና ልባቸውን በቆራጥነት ማለታጠቅ ይኖርባቸዋል። ሚዛናዊ የሆነ አስተዳደግ ማለትም አንደጌታ ኢየሱስ በሥራ ትጋት፣ በማንበራዊ ሕይወት፣ በዕውቀት፣ በጥበብ፣ በቁመትና በመንፈሳዊ ሕይወት የሚያሳድግ (ሉቃ. 2፡52 ፤ 1ጢሞ. 4፡15) የክርስትና መንገድን መሻት ይጠበቅባቸዋል።

4.10 የቤት ሠራተኞችን የማስተዳደር ኃላፊነት

የቤት አገልጋዮችን የሚለጠን እግዚአብሔር ነው። እነርሱም እየረዱንና እኛም እየረዳናቸው በመተጋገዝ አብረን እንድንኖር ነው። ለሰዚህ ለእርስ በርሳችን እየተጠነቀቅን አብረን እንድንኖር የእግዚአብሔር ቃል ያስተምረናል። (ኤፌ. 6፡5-9) የቤት አገልጋዮቻችንን ሴትም ትሆን ወንድ በዛቻና በማስፈራራት እንድናስተዳድር የእግዚአብሔር ፈቃድ አይደለም፤ በእግዚአብሔር ፊት ማዳላትና ሰውን ማበላለጥ የለምና። (ኤፌ. 6፡9) እርሱ ጌታንም ባሪያንም በእኩል ዓይን ያያል። የቤት አገልጋዮችን ከቤት ያለን ሰዎች እግዚአብሔርን

በመፍራት በፍቅርና በሥነ-ሥርዓት አንድነት ያስፈልጋል።

አንዳንድ ሌቶች የቤት ሠራተኛን ከቀጠሩ በኋላ እንደሰው አያዩትም። በለብኝና አንኳን አኩል መሆናቸውን ይረሳሉ። ከዚህ የተነሳ ከክርስቲያን የማያስፈልገውን ማዋከብ፣ ማስፈራራትና መቆጣትን በሠራተኞቻቸው ላይ አያደረሱ ያስጨንቁአቸዋል። ይህንን ሊያደርጉ በራሳቸውና በልጆቻቸው ላይ የበደልን ፍም አያከማቹ መሆናቸውን አያውቁም፤ አሊያም አያውቁ የግፍን ከምር በቤታቸው ያከማቻሉ። (ኢሊ. 58-3-7)

እነርሱ ቤታችን የሚገቡት በሰብኝና ከአኛ ቦታች ስለሆኑ ላይሆን ረዳት የሌላቸው በመሆናቸው ነው። እግዚአብሔር በለጠን ህብት አንድንረዳቸው አምጥቶአቸው በአደራ ይሰጣል። ስለዚህ እኛ ለእነርሱ ባለአደራዎች ስለሆን በታማኝነትና በጥንቃቄ ልንይዛቸው ያስፈልጋል።

የቤት ሠራተኞች ማስተዳደርን በተመለከተ ለባል ወይም ለሚስት ብቻ የሚተው ጉዳይ አይደለም። ምክንያቱም ሠራተኞቹ ከርስቶስ የሞተላትን ሕይወት ስለያዙ አንደ ማንኛውም የቤተሰብ አባል ልዩ ጥንቃቄና አንክብካቤ ያስፈልጋቸዋል። ስዚህ ደግሞ አንዴት መተዳደር እንዳለባቸው ባልና ሚስት ቁጭ ብለው ሊመካከሩበትና ሊስማሙበት ይገባል። እነዚህ ሠራተኞች በአንዱ ያለማወቅ ፈላጭ ቆራጭነት ሊጉዱ አይገባም። በለዎች መካከል አድልዎ የማያደርገውን ጌታ አየፈሩና በልጆቻቸው ላይ የበደል ፍም ሳያከማቹ ሠራተኞቻቸውን በትክክል ማስተዳደር ይጠበቅባቸዋል።

ሚስት የቤት ሠራተኛቸውን ለማስተዳደር ለባልዋ ምን ያገዳሃል ማለት የለባትም። አንደዚሁም ደግሞ ባል ለሚለቱ የወንድ ሠራተኛቸውን ለማስተዳደር ምን ያገባሻል ማለት የለበትም። ሁለቱም አግባብ ባለው መንገድ የቤት ሠራተኞቻቸውን በጋራ የማስተዳደር ኃላፊነት አለባቸው። በተለይ በሠራተኞቹ ደመወዝ፣ አለባበል፣ የሥራ ሰዓት፣ በሚሠሩት የሥራ ዓይነት፣ በአምልኮአቸው ሁኔታ፣ በአገልግሎታቸውና በመሳሰሉት ነገሮች ላይ ከስምምነት መድረስ ይጠበቅባቸዋል። ስለዚህ ባልና ሚስት በፈረሃ እግዚአብሔር በአደራ የተሰጡአቸውን የቤት ሠራተኞቻቸውን በጥንቃቄ ማስተዳደር እንዳለባቸው አጥብቀው ሊያስቡበት ይገባል።

የቤት ሠራተኞቹ በተለጣቸው የፀጋ ስጦታ ጌታን እንዲያገለግሉ ሁኔታዎችን ብናመቻችላቸው በቤተሰባችን የሚሰጠውን አገልግሎት መስጠት በሚገባን መጠን ለማገልገል እያበረታታን ነው ማለት ነው። በአንዳንድ ቤተሰብ ዘንድ ግን ይህን ማድረግ ይቅርና ለሠራተኞቹ ከእግዚአብሔር የተሰጣቸው የሕይወት አስተንፋስ እንኳን የተረሳ ይሆናል። ስለዚህ የቤታችን ሠራተኞች

ለብዕና የሌላቸው የቤት መጠቀሚያ ዕቃዎቻችን ላይሆኑ እግዚአብሔር በእኛ በኩል ልንከባከባቸው በአደራ መልክ ወይም በመጋቢነት የለጠን ክቡር ልጆቹ ናቸው። ይህ በመሆኑ በዚህ መረዳት የቤታችንን ሠራተኞች የመያዝ ኃላፊነት አለብን። (ኤፌ. 6-8)

4.11 የቤት ሠራተኞች ኃላፊነት

በአንዳንድ የቤት ሠራተኞች አካባቢ አላስፈላጊ የሆኑ ሁኔታዎች ይንጸባረቃሉ። ስምሳሌ ያህል መንጫነጭ፣ የቤት ዕቃን መስበር፣ መስረቅ፣ የቤት ሥራን በአግባቡ ያለመሥራት፣ የቤተሰብ ኃላፊዎችን ያለማክበር፣ ለልጆች ጥንቃቄ ያስማድረግና የመሳሰሉት ታማኝነት የማጉደል ድርጊቶችን ያሳያሉ። ይህ በጌታ ፊት እጅግ የተጠሳና ባለአደራነትን ወይም መጋቢነትን በታማኝነት ያለመወጣትን ያመለክታል። የቤት አገልጋዮች የቤት ሥራን ሊሠሩ እግዚአብሔርን አየፈሩ በታማኝነት እንዲሠሩ የእግዚአብሔር ቃል የሚያስተምረን እውነት ነው። ስለዚህ እነርሱም የተሰጣቸውን የቤተሰብ ባለአደራነትን በታማኝነት ካልተወጡት ተጠያቂዎች ናቸው። (ኤፌ. 6-8)

እንግዲህ ከዚህ በላይ አንደተነጋገርንበት ቤተሰባችን የእግዚአብሔር ስጦታ ስለሆነ ለእግዚአብሔር ክብር በሚውል መንገድ በአያንዳንዱ የቤተሰብ አባል ጥንቃቄ ሊደረግበት ይገባል። የክርስቲያን ቤተሰብ ለእግዚአብሔር ክብር እንዲውል ባል፣ ሚስት፣ ልጆችና የቤት ሠራተኞች ባለአደራዎች ናቸው። ሁሉም የቤተሰቡ አባላት በቤተሰቡ ውስጥ ሰሚገኘው የጸጋ ስጦታ አገልግሎት ዕድገት ወይም መቀጨጭ ኃላፊነት አለባቸው። ይህ በመሆኑ አያንዳንዱ የቤተሰቡ አባል የሚኖርበት ቤተሰብ ለእግዚአብሔር ክብር በሚውል መንገድና በጸጋ ስጦታው ማደግ ያለበትን ያህል ማደግ እንዲችል የየበኩሉን ትጋት እንዲያደርግ ኃላፊነት አለበት።

ቤተክርስቲያንም ደግሞ ቤተሰብ በሚፈለገው አቅጣጫ በእግዚአብሔር ሐሳብ ውስጥ በመኖር ለእግዚአብሔር ክብር እንዲውል በማድረግ ላይ ከፍተኛ ኃላፊነት አለባት። ይኸውም የእግዚአብሔርን ቃል በተለያዩ መንገዶች በማስተማር ቤተሰብ ወደ እግዚአብሔር ፈቃድ እንዲቀረጽ ማድረግ ትችላለች። ቤተሰብን በተመለከተ መጽሐፍ ቅዱሳዊ ትምህርትን መስጠት የሚቻለው በእሁድ ት/ቤት፣ በመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት፣ በተለያዩ ፕሮግራሞችና የቤተሰብ ጉብኝት በማድረግ ነው። ስለዚህ ቤተክርስቲያን ይህን ሰማድረግ ከባድ ኃላፊነት ያለባትና ባለአደራ ነች።

ማጠቃለያ

ሰው ከራሱ የሆነ ስእግዚአብሔር የሚሰጠው እንዳች ነገር የሰውም። ሁሉም ከእግዚአብሔር የተሰጠው ስለሆነ እርሱን በባለአደራነት ይዞ ያስተዳድራል። ይህ ባለአደራነት የግል ሕይወት፣ ቤተሰብ፣ ንብረት፣ ጊዜ፣ ሥራ፣ ወንጌል፣ ሥልጣንና የመሳሰሉትን ያጠቃልላል። ሰው እነዚህን ስጦታዎች ከእግዚአብሔር በአደራ የተቀበላቸው በጥንቃቄና በፈረሃ እግዚአብሔር አያስተዳድራቸው ለወንጌል ሥራ፣ ለራሱና ለቤተሰቡ ጥቅም፣ ለቤተክርስቲያን እገልግሎት፣ ችግረኞችንና በሽተኞችን ለመርዳት፣ ለንብረተሰቡና ለእገሩ ልማት ነው።

ከመስጠት ዓላማዎች የመጀመሪያው ስጦታዎችን ስእግዚአብሔር እገልግሎት ማዋል ነው። ይህም ሰሙሱ ጊዜ እገልጋዮች ደመወዝ፣ ስእግዚአብሔር ቤት ሥራ፣ በቤተክርስቲያን ውስጥ ስእገልግሎት ስሚያስፈልጉ ቁሳቁሶች መግዣና ለወንጌል ማስፋፋት ሥራ ነው። ሁለተኛው የመስጠት ዓላማ ድሆችንና በሽተኞችን ለመርዳት ነው። ይህም አቅመ ደካሞችን፣ ባልቲቶችንና ወላጅ አልባ ሕፃናትን ያጠቃልላል። ነገር ግን መሥራት እየቻሉ በስንፍናና በብኩንነት ምክንያት ለደኸዩት እርዳታ ሊደረግላቸው አይገባም።

ባለአደራነት የምናስተዳድራቸውን ነገሮች በሁለት መንገድ ስእግዚአብሔር ክብር ማዋል ነው። የመጀመሪያውና እግዚአብሔር አስቀድሞ ከእኛ የሚፈልገው አራሳችንን ለእርሱ መስዋዕት አድርገን መስጠትን ነው። እኛ ስእግዚአብሔር ከተሰጠን ያስን ነገር ሁሉ የእርሱ ይሆናል። ስለዚህ ስጦታን ስእግዚአብሔር የምናቀርብበት ሁለተኛው መንገድ እርሱ ከሰጠን ነገር በቃሉ መሠረት መስጠት ነው። ይህንን ስጦታ በአሥራት፣ በመባ፣ በምዕሮች፣ በስድስት፣ በበኩራት፣ በበዓላት ስጦታና በልዩ ለዩ ስጦታዎች መልክ እናቀርባለን።

በርግጥ ቤተክርስቲያን ምዕመናን ገንዘባቸውን እንዲሰጡ ከመጡት ጉዳት ይልቅ ሕይወታቸውን እንዲሰጡ ትኩረት መስጠት ይጠበቅባቸዋል። በብዙ አብያተ ክርስቲያናት ግን በሁለቱ ቅደም ተከተል ላይ የተዛባ አመለካከትና እንቅስቃሴ ስላለ በሁለቱም ስኬት አይታይም። እግዚአብሔር አስቀድሞ የሚፈልገው የሰዎችን ገንዘብ ሳይሆን ልባቸውንና ሕይወታቸውን ነው። (ሮሜ 12-13) ሕይወታቸውና ልባቸው ስእግዚአብሔር ከተማረከ ያላቸው ነገር ሁሉ እንደእስፈላጊነቱ በእግዚአብሔር ቃል መሠረት ለወንጌል ማስፋፊያና

ለወገኖች ጥቅም ይማረካል።

ስእግዚአብሔር መስጠት የተትረፈረፈ በረከትን፣ የሚያስፈልገን ነገር መሟላትን፣ ስጦታን የሚሰጡ ሰዎች ሆነንና በዘላለም ጽድቅ መባረክን፣ የሀብታችን ጠላቶች መመታትን፣ መልካም ምስክርነትን በማስገኘትና የሚጸልዩልን ሰዎችን በማስነሳት የበረከት ምንጭ ይሆናል። ያስመስጠት ግን የበረከት ነቀዝን፣ የሥራችን ፍሬ ያስመባረክንና የተሰጠንን ስጦታ መነጠቅን አስከትሎብን በመርገም ሥር ያኖረናል። ስለዚህ ክርስቲያን ከመርገም ሜዳ ወደ በረከት ሜዳ በመስጠት መግባት ይኖርበታል። ይህንንም ምስጢር ቤተክርስቲያን ለምዕመናኖቿ ግንዛቤ ለማስጨበጥ በቂ ትምህርት በመስጠት መከታተል ይጠበቅባቸዋል።

ወንጌልም ደግሞ በአደራነት የተሰጠን ስለሆነ በሕይወታችን መልካም እርዳታ በመሆን፣ በእንደበታችን በመመስከርና ሌሎችንም ለምስክርነት በማነሳሳት ኃላፊነታችንን መወጣት ይጠበቅብናል። ሐዋርያት የወንጌልን አደራ በእስፈላጊው መንገድ ሁሉ ለመወጣት እስኪሞት ድረስ የክፈሉት ዋጋ ለእኛ ትልቅ ምሳሌ ነው። ስለዚህ የሚያስፈልገውን ሁሉ በመክፈል ወንጌልን ለቤተሰባችን፣ ለጉረቤቶቻችንና ለንብረተሰባችን ሁሉ በመስበክ የተሰጠንን አደራ የመወጣት ኃላፊነት እስብን።

እንደዚሁም ደግሞ ቤተሰብ ከእግዚአብሔር የተሰጠን አደራ ነው። ይህ ስለሆነ ቤተሰብን በእግዚአብሔር ቃል መሠረት ስኬታማ ለማድረግ ባልና ሚስት ኃላፊነታቸውን በጋራና በተናጠል መወጣት ይጠበቅባቸዋል። ደግሞም ልጆችና የቤት ሠራተኞችም እንደ እግዚአብሔር ቃል ለቤተሰብ ስኬታማነት የበኩላቸውን ኃላፊነት መወጣት ይጠበቅባቸዋል።

ባልና ሚስት እርስ በርሳቸው መቀበልና መከባበር፣ መዋደድና ቁጭ ብለው በመመካከር ቤተሰባቸውን በትክክለኛ አቅጣጫ መምራት ያስፈልጋቸዋል። ለልጆቻቸው መልካም እርዳታ እየሆኑ ልጆቻቸውን በፈረሃ-እግዚአብሔርና በመልካም ሥነ-ምግባር እንዲያድጉ ለማድረግ ከባድ ኃላፊነት አለባቸው። የቤት ሠራተኞቻቸውንም የማያዳላውን እግዚአብሔርን በመፍራት በትንንትና በታማኝነት እንዲያስተዳድሩላቸው ያስፈልጋል።

ልጆችም ለወላጆቻቸው መታዘዝና በእግዚአብሔር መንገድ ለማደግ ልባቸውንና አእምሮአቸውን የማዘጋጀት ኃላፊነት አለባቸው። እንዲሁም ደግሞ የቤት ሠራተኞችም የሚጠበቅባቸውን ሥራ በመሥራት የሚያገለግሉላቸውን

ቤተሰቦች ልብ ማላረፍ ይኖርባቸዋል። ይህ በወላጆች፣ በልጆችና በቤት ሠራተኞች በኩል የሚመጣው የተቀናጀ የቤተሰብ እንክብካቤ ቤተሰቡ የእግዚአብሔር በረከትና ሰላም የሞላበት የተቀደሰ ተቋም እንዲሆን ያደርገዋል።

ባልና ሚስት ትዳራቸውን በጥንቃቄ ለመጠበቅ የእግዚአብሔር ቃል እንደሚያስተምረው በመመካከርና በመግባባት ቤተሰባቸውን መምራት፣ በእግዚአብሔር ቃልና በጸሎት መትጋት፣ እርስ በርሳቸውን በእውነተኛ ፍቅር መዋደድ፣ ንብረታቸውን በጋራ ማስተዳደር፣ ጤነኛ የሆነ የግብረ ሥጋ ግንኙነትና የመሳሰሉትን ማድረግ ስትዳራቸው በረከትና ግንባታ እንደ ምሶሶ ሲጠቀሱ የሚችሉ ናቸው። ይህ በመሆኑ ክርስቲያኖች የተሰጣቸውን አደራ በታማኝነት እንደ እግዚአብሔር ቃል በሥራ ላይ ቢያውሉ የቤተክርስቲያንና የቤተሰብ እንቅስቃሴ ተፈትቶ የእግዚአብሔር ሕዝብ የበረከት አውድማ ይሆናል። ቤተክርስቲያንም ምዕመናኖችዋን ወደዚህ ደረጃ ስማድረስ በመጽሐፍ ቅዱሳዊ አስተምህሮና በመንፈሳዊ ሕይወት ግንባታ ሳትታከት ሌሊትና ቀን ብትሠራ የገሃነም ደጆችን ተግዳሮት እያሸነፈች የወንጌሉን ሥራ በመንፈስ ቅዱስ ኃይልና በእግዚአብሔር ፀጋ በድል ታቀጣጥላለች። አንዲሁም ደግሞ የተቀደሱ ቤተሰቦችንና ምዕመናንን በውስጧ አቅፋ ተልዕኮዋን እየተወጣች አክሊሏን ክክብር ጌታ ትጠብቃለች።

ወንድም ምስጋናው ኢትቻ ከአዲስ አበባ ዩኒቨርሲቲ በሶሲዮሎጂና ማኅበረሰብ አስተዳደር የመጀመሪያ ዲግሪውን የያዘ ሲሆን በአገራዊና አካባቢያዊ ልማት ጥናትም ከዚሁ ክፍተኛ የትምህት ተቋም በማስተርስ ድግሪ ተመርቋል።

የመንግስት መሥሪያ ቤት ሠራተኛ ሆኖ ማኅበራዊ፣ ባህላዊና ታሪካዊ ጥናቶችን ሲያካሂድ የቆየ ሲሆን በአሁኑ ጊዜ ደግሞ የኢትዮጵያ ወንጌላዊት ቤተ ክርስቲያን መካነ ኢየሱስ የኮምፓሽን ሕፃናት ልማት ፕሮጀክቶች አስተባባሪ ሆኖ እየሠራ ይገኛል። በትርፍ ጊዜው የእግዚአብሔርን ቃል በማስተማር ያገለግላል። እንዲሁም ደግሞ በተለያዩ አካባቢዎች የመካነ ኢየሱስ ማ/ምዕመናን ለበሳቢና የሰበካ ሊቀመንበር በመሆን አገልግሎታል። ከዚህም ዘተጨማሪ «የእግዚአብሔር ቃልና ቅዱሳት ምስጢራት» የሚለውን ተወዳጅ መጽሐፍ ጽፎ በ1993 ዓ.ም በመካነ ኢየሱስ የምስራች ድምፅ ታትሞ መጽሐፉ በገበያ ላይ ይገኛል።

የወንድም ምስጋናው ኢትቻ ባለቤት ወ/ሮ ታደሎ ዴቢሣ ትባላለች። የሁለት ወንድ ልጆች አባት ነው። እነሱም ያዕቆብና ዮሴፍ ይባላሉ። ለወደፊቱም የተለያዩ ጥናቶችን በቤተ ክርስቲያን ዙሪያ ሲያደርግና በዚህም አብልጦ እግዚአብሔርን ሲያገለግል ስለሚፈልግ ወገኖች ለአገልግሎቱ፣ ለሥራውና ለቤተሰቡ እንዲጸልዩለት ይፈልጋል።